

ΑΠΑΤΡΙΣ

“Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσοδεμένης κοινωνίας, που δεν εκφράζει τελικά παρά τον πόθο της να κοιμηθεί. Το θέαμα είναι ο φύλακας αυτού του ύπνου”
Γκόντφριντ Χάρντνγκερ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 25 • ΑΠΡΙΛΗΣ 2014 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Ψύχρα
Η Γη έγινε τόσο ψυχρή που
έπρεπε να φύγουμε
για έναν άλλο πλανήτη.

Ειρηνισμός στα όπλα

Η παράδοξη ιστορία του Κουρτ Βίλκενς
«Και καθαγιασμένα είναι τα όπλα όταν ελπίδα
άλλη δεν υπάρχει παρά μόνο τα όπλα»
Λίβιος.

σελ. 24

Μια ιστορία «τρέλας»

Ψυχαγωγός: η «άλογη» εφαρμογή ενός «λογικού» σχεδίου για τη συμμόρφωση του «παραλόγου»

σελ. 14

Η Επιστροφή του Στέφαν Μπαντέρα

«Εάν κάποιες φορές στην Ευρώπη έχουμε αμφιβολίες για το πόσο σημαντικές είναι οι ευρωπαϊκές αξίες, ας κοιτάξουμε στην Ουκρανία. Οι νέοι άνθρωποι στους δρόμους της χώρας, σε πολιτικές θερμοκρασίες, γράφουν το νέο αφήγημα για την Ευρώπη.»

σελ. 22

Η εικοσαετής νεοφιλελεύθερη μονοκρατορία γκρεμίζεται από τους απανωτούς σεισμούς που εγκυμονούσε. Οι δυστυχείς νεόπτωχοι, οι σιωπηλοί εργαζόμενοι, οι πιο σιωπηλοί άνεργοι, οι άφραγκοι πρώην καταναλωτές, οι αξιοπρεπείς και οι αναξιοπρεπείς οικογενειάρχες βρίσκονται καταδικασμένοι εν μέσω της κοινωνικής ερήμου επειδή πίστεψαν απόλυτα ότι οι καπιταλιστές έχουν ψυχή. Τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα δικαιώματα και η πρόνοια συνολικά, είναι πλέον μόνο για τους έχοντες: εφεξής οι υπόλοιποι θα ανήκουν στη δικαιοδοσία

των δημοσιογράφων, των κοινωνικών λειτουργών και της αντιτρομοκρατικής. Για τους ιστορικούς του μέλλοντος, η κατάσταση των νεόπτωχων θα καταγραφεί σαν μια σπάνια περίπτωση μαζικής ύπνωσης - η αιώνια περιστροφή του προλεταριάτου γύρω από τον εαυτό του. Ο καπιταλισμός εκρήγνυται, ο χρόνος συμπυκνώνεται, οι ισορροπίες είναι εύθραυστες και η εξουσία πιο αδιάστακτη κι επικίνδυνη από ποτέ: με αφορμή τα γεγονότα στην Ουκρανία, τα σύννεφα του πολέμου εμφανίστηκαν ξανά στον ορίζοντα για να προσφέρουν, αν χρειαστεί, τον απαραίτητο παγκό-

σμιο αποπροσανατολισμό. Οι ναζί νεκρανασταίνονται και χορεύουν αγκαλιά με τους κουστουμαρισμένους τεχνοκράτες, πρώην δημοκράτες και επαγγελματίες ρεαλιστές στους ρυθμούς στρατιωτικών εμβατηρίων. **Η εποχή των ταραχών δεν προσφέρεται για υπεκφυγές και εύκολα συμπεράσματα, για ακλόνητες βεβαιότητες και ειρηνικές διαμαρτυρίες. Ο εφιάλτης δεν πρόκειται να τελειώσει από μόνος του, ο χρόνος πλέον είναι πολύτιμος και για άλλη μια φορά, οι πιο μεγάλες λέξεις ανήκουν στους ποιητές των τοίχων...**

Σπέρνουν τον τρόμο, θα θερίσουν την οργή...

Η φάτσα του πλέον είναι η διασημότερη της χώρας. Είναι παντού, σε κάθε κανάλι σε κάθε site, σε κάθε γωνιά της ηλεκτρονικής και έντυπης ενημέρωσης. Με τη στάση του και το παρουσιαστικό του θέλει να αναλάβει την κηδεμόνευση του ανασφαλούς πλήθους, να πράττει εξ' ονόματος της αγίας “δημοκρατίας” και να καταστεί παράλληλα φόβητρο της κοινωνίας. Για όσους δεν κατάλαβαν ακόμα μιλώ για τον Δένδια, που πρωτοστατεί στο σύγχρονο αστυνομοκρατούμενο κράτος. Η εικόνα που προσπαθούν να δημιουργήσουν

Ο “ηγεμόνας” και οι “αυλικοί”

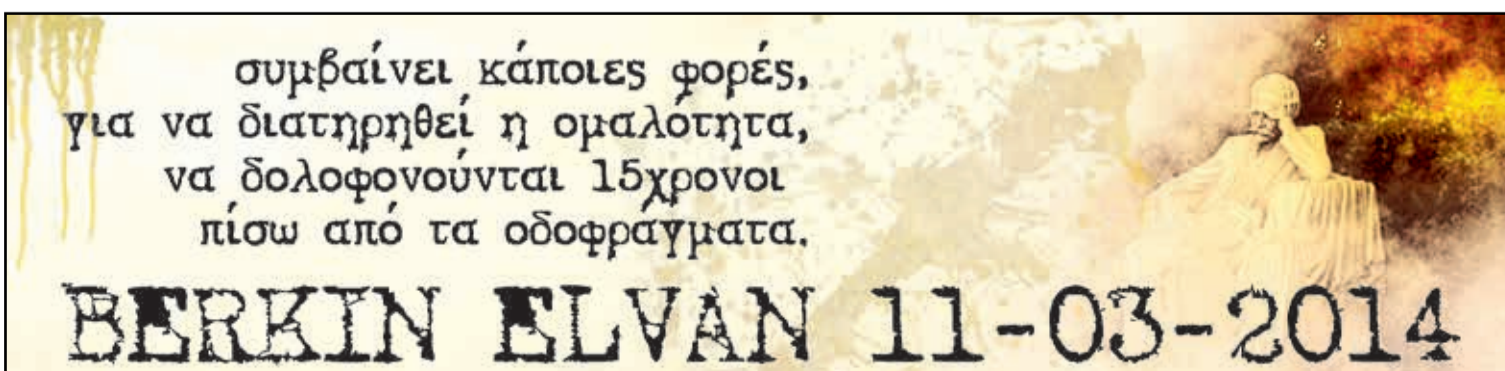
για τον υπάνθρωπο αυτό οι μηχανισμοί προπαγάνδας, περνάει μέσα από την αγκύλωση του λογικού και πλασάρεται με μεγάλη αυθάδεια μεταλλαγμένη, ως εικόνα ενός μεγάλου αφέντη που επιβραβεύει τα “υπάκουα” παιδιά του (μπάτσους, στρατιωτικούς, κάθε λογής καριέριστες), που είναι πρόθυμοι ακόμα και να σκοτώσουν για το συμφέρον και παράλληλα

τα “ξένα παιδιά” που “λοξοδρομούν” ή του φέρνουν αντιρρήσεις, δέχονται την οργή του στο μέρος που κανείς δεν βλέπει: στα τμήματα, τις φυλακές, τα σύνορα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αυτός ο υπάνθρωπος έχει βαλθεί να πραγματοποιήσει τα φασιστικά του όνειρα στις πλάτες μας, μία φαντασίωση ολοκληρωτισμού τον έχει κατακλύσει και έχει μετατραπεί σε μανία, που τον διακατέχει και τον αυτοπροσδιορίζει από την εποχή της χούντας.

> Συνέχεια στη σελίδα 11

διαβάστε

- Για ένα κομμάτι πίτσα δεν φτάνει μόνο η δουλειά σελ.4
- Διαχείριση της μιζερίας ή επαναστατική αλληλεγγύη; σελ.5
- Όταν η ανθρώπινη βλακεία συναντά την νεοφιλελεύθερη επέλαση σελ.6
- 18 μήνες μετά σελ.10
- Πολεοδομική ανάπλαση και βιοτική υποβάθμιση- Rethink Athens σελ.17
- Μια συζήτηση μεταξύ «Ασύμμετρης Απειλής» και Ο.Βαρκαρόλη σελ.19
- Ειρηνισμός στα όπλα σελ.24
- Τρόμος και Θνητοί Θεοί: Αναφορές στη Γαλλική Επανάσταση σελ.25

editorial

«Ο Άνθρωπος γεννιέται ελεύθερος, κι όμως παντού είναι αλυσοδεμένος»

Zan-Zak Ρουσσώ, 1762

Πώς να είναι ελεύθεροι οι άνθρωποι όταν οι ανισότητες είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά των κοινωνιών; Οι λιγότερο ελεύθεροι ήταν και είναι εκείνοι που βρίσκονταν ιεραρχικά σε κατώτερη θέση, είτε ήταν δούλοι, γυναίκες, φτωχοί, εργατική τάξη κ.ά, είτε ήταν διαφορετικοί από τη νόρμα, δεν ήταν «κανονικοί». Οι πρώτες περιπτώσεις βρισκόντουσαν υπό συνεχή περιορισμό, υπό καθεστώς καταπίεσης. Η δεύτερη περίπτωση μπορεί να περιλαμβάνει και ανθρώπους πέραν των πρώτων, αλλά συχνά οι δύο «κατηγορίες» συμπίπτουν.

Πάντα κάποιοι υπήρχαν, οι οποίοι όριζαν την ιεραρχία, τι είναι κανονικό ή μη, τι επικίνδυνο ή μη και τελικά, τι είναι κοινωνικά αποδεκτό. Αυτοί οι κάποιοι (καθιερωτές της ιεραρχίας και της κανονικότητας ως δόγματος), πήραν διάφορες μορφές ανάλογα με τις ιστορικές συνθήκες στο πέρασμα των αιώνων, αλλά

όλοι τους μοιράζονται ένα κοινό χαρακτηριστικό: την κατοχή θέσεων εξουσίας.

Η κανονικότητα δεν είναι κάτι που ορίζει ο άνθρωπος για τον εαυτό του. Είναι ένα σύνολο κοινωνικών συμπεριφορών-προτύπων που θεσμοθετούνται ιεραρχικά ως τα περισσότερο αποδεκτά, εκείνα που συνάδουν με την εκάστοτε θρησκεία, ιδεολογία, αλλά και ενίοτε λόξα του εκάστοτε κατόχου της Εξουσίας. Είναι το σύνολο των συμβάσεων στις οποίες καλείσαι να μπαινεις για να είσαι αρεστός και λειτουργικός. Η παραβατικότητα-εγκληματικότητα, η παρέκκλιση από τα θρησκευτικά ή άλλα ήθη, η σωματική ή ψυχική αδυναμία, η φτώχεια, η ίδιου φύλου ερωτική προτίμηση, η τρανς σεξουαλικότητα, οι περιθωριοποιημένοι

εθισμοί, η αμφισβήτηση, συνιστούν την ευρεία γκάμα της μη-κανονικότητας.

Οι συμπεριφορές αυτές, στο βωμό της κοινωνικής και ηθικής ασφάλειας/καθαρότητας, πρέπει να κατηγοριοποιηθούν, να περιθωριοποιηθούν, να εγκλειστούν/ αποκλειστούν και εν τέλει να «θεραπευτούν». Μοναστήρια, μπουντρούμια, φυλακές, ψυχιατρεία, άσυλα και ιδρύματα (ορφανοτροφεία, πτωχοκομεία, γηροκομεία), κέντρα κράτησης μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης (κι άλλα τόσα που μπορεί να έχουμε ξεχάσει), όλοι χώροι που έχουν ιστορικά «φιλοξενήσει» όλους αυτούς που η κοινωνία δεν είχε μάθει ή δεν άντεχε να βλέπει ή η πολιτεία προσπαθούσε να εξοντώσει.

Αν και μας διδάσκουν ότι οι Δυτικές κοινωνίες είναι πιο ελεύθερες σε σχέση με το παρελθόν, ο καπιταλισμός, η τεχνολογική ανάπτυξη, οι συνθήκες εργασίας και επικοινωνίας στο σύγχρονο κόσμο, παίζουν ύπουλα το ρόλο του «μοντέρνου κανονικοποιητή». Από την Κοινωνία της Πειθαρχίας περνάμε στην Κοινωνία του Ελέγχου, και πιο πρόσφατα στην Κοινωνία της Αυτοπειθαρχίας και του Αυτοελέγχου.

Σημαντική παράμετρος ο περιορισμός των ανθρώπινων δραστηριοτήτων στο σπίτι και στη δουλειά, αυτό που εμείς θεωρούμε «αυτο-εγκλει-

σμό». Αυτο-εγκλεισμός, δηλαδή, αδυναμία ή αδιαφορία αντίληψης της εξωτερικής πραγματικότητας, και προσκόλληση σε μία άλλη, ψηφιακή-εικονική, αποχαύνωση και μοναξιά, πλασματική προσωπική ασφάλεια, φόβος. Είτε συνειδητός, μέσω του πειθαναγκασμού που λέει «δε βγαίνω από το σπίτι για να μη στοχοποιηθώ, σχολιαστώ, προβληματιστώ» (υπό την απειλή της επιβολής του επίσημου εγκλεισμού), είτε ασυνείδητος, ως μορφή ενδο-οικιακής διασκέδασης, ελλείψει χρόνου και χρημάτων, το αίσθημα αυτό λειτουργεί ακριβώς όπως τα διάφορων ειδών άσυλα: περιορίζει την αίσθηση της πραγματικότητας, αποστειρεί, αποκλείει. Μόνο που στην περίπτωση αυτή, δε χρειάζεται καν κάποιος ισχυρότερος-ειδήμονας να αποφασίσει και να ορίσει τον εγκλεισμό για το άτομο. Το κάνει το ίδιο το άτομο για τον εαυτό του, γιατί πια η ιεραρχία, η πειθαρχία και ο έλεγχος έχουν εσωτερικευτεί και δε χρειάζεται να επιβάλλονται συνέχεια από τους πάνω.

Είναι παντού και πληθαίνουν. Γύρω μας τόσοι πολλοί εγκλεισμοί, σε τόσα πολλά μέρη, σε τόσα πολλά σπίτια, σε τόσα μυαλά. Εμείς ή θα προσαρμοστούμε ή θα βρούμε τρόπους θεωρητικής αλλά και πραγματικής αποασυλοποίησης του σώματος και πνεύματός μας...

✎ **Συντακτική ομάδα Απατρис Θεσσαλονίκης**

Επί του πιεστηρίου

Οι καρναβαλικές μάσκες που κάποτε ξόρκιζαν την αίσθηση του τέρατος, σήμερα αντικαταστάθηκαν από τις μάσκες ανθρωπιάς των ειδικών της ζωής, που αποκρύβουν το τέρας.

Η μάσκα με το ψεύτικο αστραφτερό χαμόγελο του επιτυχημένου γιάπη των 90's, αντικαταστάθηκε από το σοβαροφανές προσωπείο του σωτήρα τεχνοκράτη των χρόνων της οικονομικής επίθεσης των

λίγων εναντίον των πολλών, που δραματικά ονομάστηκε «κρίση». Άνθρωποι από το πουθενά. Αγέλαστοι, παγωμένοι, δίχως συναισθήματα, ούτε καν μελοδραματισμούς. Ταγμένοι να φέρουν μια ιερή αποστολή εις πέρας, απευθύνονται σ' ένα κοινό που είναι εκπαιδευμένο για να είναι ευκολόπιστο, επειδή είναι βαθιά ποτισμένο από το ηγιάδι της ηθικής της εργασίας. "Είναι απλά μια δουλειά που πρέπει να την κάνω καλά" σου απαντούν υψώνοντας τη φωνή τους για να ακουστούν πάνω από τον θόρυβο που κάνει ένας κάλπικος κόσμος που γκρεμίζεται μέσα σε κραυγές τρόμου και σε δάκρυα που μάταια επιχειρεί να κρύψει. Αλυχτώντας τη συμμόρφωση, την υποταγή και παράδοση άνευ όρων, σου είπαν στο δελτίο των οκτώ ότι αυτός δεν είναι ο θόρυβος της καταστροφής

αλλά η μουσική της μελλοντικής ευτυχίας. Δεν είναι όμως αυτό το δικό μας τραγούδι της ευτυχίας. Γιατί ο άνθρωπος που είναι μόνιμα ερωτευμένος με την Ελευθερία και θέλει να απολαμβάνει τα τρυφερά της χάδια κάθε φορά σαν να είναι η πρώτη, γνωρίζει πολύ καλά τη χυδαιότητά τους, την πλάνη τους, τη λαιμαργία τους για την εξουσία, το πόσο αδιάστακτοι είναι προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους. Ο άνθρωπος που αγωνίζεται για την απόλαυση της ζωής γνωρίζει και περιμένει πάντα τα χειρότερα από την εξουσία, συνεπώς ούτε τρομάζει ούτε πέφτει από τα σύννεφα σε κάθε στραβοπάτημά της ή αθέτηση του λόγου της - γιατί πάνω απ' όλα γνωρίζει ότι δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να σε εξουσιάζουν, είτε στο όνομα ενός υπέρτατου σκοπού είτε στο όνομα μιας ιερής ιδέας.

✎ **Firewater**

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Τάδε έφη **Ε. Βενιζέλος** μετά τη συνάντησή με τον μεταβατικό πρόεδρο της Ουκρανίας Ολεξάντερ Τουρτσινόφ. 02/03/2014.

> **Σχόλιο:** ...χωρίς σχόλια.

"Η Ελλάδα μπορεί να δώσει τεχνογνωσία στην Ουκρανία ώστε να διαμορφωθεί το σχέδιο με το οποίο θα μπορούσε η χώρα να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της οικονομικής κρίσης με τη βοήθεια του ΔΝΤ"

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:

* *
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς και
πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

**25 ΧΡΟΝΙΑ
ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ
ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕ
ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ
ΤΗΝ ΑΘΩΟΤΗΤΑ ΤΟΥ**

ΑΘΗΝΑ - 07.02.2014

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ
ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ**

Η Απατρис είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε 14.000 φύλλα. Για την έκδοση του κάθε φύλλου, αλλά και για να μπορέσουμε να εκδίδουμε την εφημερίδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, χρειάζεται να καλύπτεται ένα σημαντικό οικονομικό κόστος. Εφόσον κρίνετε ότι το εγχείρημα αξίζει τον κόπο, η οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας θα ήταν μεγάλη βοήθεια για μας. Η ενίσχυση αυτή είναι βέβαια προαιρετική και ανάλογα με τις δυνατότητες σας.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com

Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

■ Ηράκλειο - STOP σε πλειστηριασμούς - κατασχέσεις

Εν έτει 2014, οι μάσκες έχουν πέσει για τα καλά ακόμα και για τους πιο ανυποψίαστους. Η επίθεση του κράτους απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα και τις κοινωνικές ελευθερίες, έχει πλέον σταματήσει να συνοδεύεται από προσχήματα. Σε μια χώρα όπου οι άνεργοι αγγίζουν το 1,5 εκατομμύριο· όπου χιλιάδες οικογένειες βρίσκονται χωρίς ρεύμα και δεν μπορούν να καλύψουν ακόμα και τις βασικές τους ανάγκες, κράτος και κεφάλαιο, εντείνουν την επίθεση, αποδιάρθρωντας ότι έχει απομείνει. Αφού τελείωσαν με το ρεύμα, το νερό και τις δημόσιες συγκοινωνίες, ήρθε η σειρά της υγείας, της παιδείας και της στέγασης: απολύσεις για σχολικούς φύλακες και διοικητικούς υπαλλήλους, κλείσιμο του ΕΟΠΠΥ και τώρα κατασχέσεις και πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας.

Το νομοσχέδιο

Σύμφωνα με τις ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου, αναστέλλονται έως τις 31 Δεκεμβρίου 2014 οι πλειστηριασμοί για την πρώτη κατοικία οφειλετών, εφόσον

- η αντικειμενική αξία της κατοικίας δεν υπερβαίνει τις 200.000 ευρώ
- το καθαρό οικογενειακό εισόδημα είναι μέχρι 35.000 ευρώ και
- η συνολική αξία κινητής και ακίνητης περιουσίας είναι μικρότερη ή ίση με 270.000 ευρώ.

Από το ποσό αυτό το σύνολο των καταθέ-

σεων και κινητών αξιών του οφειλέτη δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 15.000 ευρώ.

Όπως μπορούμε να δούμε, οι προϋποθέσεις για να προστατευθεί κάποιος από το νέο νομοσχέδιο είναι αρκετά απαιτητικές. Το πλαφόν των 35.000 ευρώ, δεν συνυπολογίζει ουσιαστικά τις οικογένειες που έχουν στην πλάτη τους ένα και παραπάνω δάνεια, που αδυνατούν να τα πληρώσουν ακόμα κι αν το οικογενειακό εισόδημα είναι πάνω από 35.000.

Στην Ελλάδα των ημερών μας, δεν υπάρχουν "μπαταχτοήδες". Όλα αυτά δεν είναι παρά λαϊκισμοί των κυβερνώντων προκειμένου να διασπάσουν ακόμα περισσότερο τον κοινωνικό ιστό· να μας κάνουν να κατηγορούμε τον διπλανό μας, επειδή βγάζει κάποια χρήματα παραπάνω.

Το 2014, ακόμα και η πάλοι ποτέ ευημερούσα μεσαία τάξη, αρχίζει σιγά-σιγά να συρρικνώνεται. Τα μεσαία στρώματα προλεταριοποιούνται και μαζί με τα πιο αδύναμα, μετατρέπονται σε ένα στρώμα με κοινά σχετικά συμφέροντα. Σήμερα λοιπόν, μετά από τέσσερα χρόνια παραμονής στο ΔΝΤ, διαφαίνονται ξεκάθαρα δύο στρατόπεδα: η αστική τάξη και τα καταπιεζόμενα στρώματα.

Το πρόβλημά μας δεν είναι μόνο το μνημόνιο, η Τρόικα ή το ΔΝΤ, αλλά ο ίδιος ο καπιταλισμός, που με τον έναν ή τον άλλον

τρόπο θα οδηγείται συνεχώς σε κρίσεις, τις οποίες θα πρέπει να ξεπερνάει πατώντας στις πλάτες των εργαζομένων.

Καμία "αντιμνημονιακή" πολιτική δεν θα μας σώσει, όσο το τέρας της ελεύθερης αγοράς τζογάρει πάνω στον πλούτο που παράγουμε. Γι' αυτό και όσοι μιλάνε για διαχείριση του καπιταλισμού ή για λύση εντός του συστήματος, τρέφουν αυταπάτες.

Στέγαση

Το δικαίωμα στη πρώτη κατοικία ξεφεύγει από τα στενά όρια της ατομικής ιδιοκτησίας. Δεν είναι ζήτημα πολυτέλειας αλλά βιοτική ανάγκη. Τα τελευταία χρόνια, το κράτος ποινικοποιεί την οικειοποίηση άδειων χώρων και σπιτιών, όχι μόνο όταν αυτό γίνεται από "ακραίες" για εκείνο πολιτικές ομάδες αλλά και από αστέγους, γεγονός που αντιτίθεται στην απλή λογική. Έτσι αναδεικνύεται η πλήρης υποκρισία του "κοινωνικού" κράτους που την ίδια στιγμή που προσπαθεί να φανεί ευαισθητοποιημένο, περιθωριοποιεί τις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Οργάνωση των αναγκών μας παντού

Μακριά από την λογική της ανάθεσης και των σωτήρων· των κολάκων και των λαϊκιστών οποιασδήποτε πολιτικής απόχρωσης, ο αγώνας θα πρέπει να είναι ταξικός, κοι-

νωνικός και αποκεντρωμένος. Μέσα από σωματεία, λαϊκές συνελεύσεις, αυτοοργανωμένες συλλογικότητες, καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, στη βάση των οριζόντιων δομών, της αυτοοργάνωσης και της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης.

Η επικοινωνία και η ζύμωση με τους ανθρώπους της περιοχής μας και η αυτοοργάνωσή μας στις γειτονιές, είναι ένα πρώτο βήμα για την ενίσχυση της κοινωνικής αντίστασης και την ανάπτυξη αλληλέγγυων κοινωνικών δεσμών. Κανένας δεν μπορεί να αγωνιστεί για λογαριασμό μας. Η κοινωνική αντίσταση γίνεται στον δρόμο, και αποτελεί καθήκον που δεν ανατίθεται, καθήκον των ίδιων των καταπιεζόμενων και όχι επαγγελματιών κοινοβουλευτικών αντιπροσώπων.

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ**

Κάθε Τετάρτη 15:30 - 17:00, συγκεντρωμάστε στο Ειρηνοδικείο Ηρακλείου, ενάντια στους πλειστηριασμούς

**Αυτόνομη συλλογικότητα Directiva από τα κάτω
Αναρχική συλλογικότητα Οκτάνα**

■ ΣΜΑ Ευκαρπίας, μια κομπίνα ακόμα

Οι δυτικές συνοικίες της Θεσ/νίκης, εδώ και πολλά χρόνια, υποβαθμίζονται συνεχώς από τις εκάστοτε κυβερνήσεις και δημοτικές διοικήσεις με αποτέλεσμα σήμερα να είναι από τις πιο μολυσμένες περιοχές του Νομού. Το μεγαλύτερο μέρος των ρυπογόνων εργοστασιακών δραστηριοτήτων στην πόλη λαμβάνει χώρα στην δυτική της είσοδο. Από τα διυλιστήρια της ΕΚΟ στην Ιωνία, μέχρι την τσιμεντοβιομηχανία «ΤΙΤΑΝ», και την χωματερή στην περιοχή της Ευκαρπίας, που λειτουργούσε για χρόνια, καθώς και μια σειρά από άλλες μικρές ή μεγάλες βιομηχανίες.

Σα να μην έφταναν όλα αυτά έχουν ξεκινήσει οι διαδικασίες κατασκευής ΣΜΑ (Σταθμού Μεταφόρτωσης Απορριμμάτων) στην Ευκαρπία, που θα υποβαθμίσει ακόμη περισσότερο τις περιοχές αυτές. Ας δούμε λίγο τι είναι ένας σταθμός Μεταφόρτωσης Απορριμμάτων (ΣΜΑ). Είναι ένας ενδιάμεσος σταθμός όπου τα σκουπίδια συλλέγονται και συμπιέζονται για να πιάνουν λιγότερο χώρο και να μπορούν να μεταφερθούν πιο εύκολα, ακόμα και σε μεγάλες αποστάσεις. Από εκεί, ανάλογα με την επεξεργασία, είτε θα καταλήγουν σε ΧΥΤΑ, είτε θα κατευθύνονται σε μονάδες καύσης απορριμμάτων. Στην περίπτωση της Ευ-

καρπίας σχεδιάζεται μία τεράστια εγκατάσταση, που θα δέχεται καθημερινά 1.100 τόνους σκουπιδιών, από το σύνολο των δυτικών συνοικιών και ένα μεγάλο κομμάτι του Δήμου Θεσσαλονίκης. Οι ΣΜΑ δεν είναι τόσο αθώοι όσο φαίνονται. Η συμπίεση των σκουπιδιών αφήνει πίσω της υγρά απόβλητα, τα οποία είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα για την υγεία και το περιβάλλον. Ακόμη κι αν ένας βιολογικός καθαρισμός (όπως τον ονομάζουν), λειτουργεί στην εντέλεια (κάτι που είναι μάλλον η εξαίρεση παρά ο κανόνας) δε δεσμεύει όλες τις επικίνδυνες ουσίες των υγρών αποβλήτων. Η μονάδα βιολογικής επεξεργασίας δεν μπορεί να κάνει τελείως ακίνδυνα τα υγρά

απόβλητα, αφού δεν μπορεί να κατακρατήσει τα βαρέα μέταλλα και άλλες επικίνδυνες ουσίες που περιέχονται σε αυτά. Ιδιαίτερα τα βαρέα μέταλλα, που θα υπάρχουν σε αφθονία στην (πολύ πιθανή) περίπτωση που τα σκουπίδια είναι ανακατεμένα με βιομηχανικά απόβλητα, είναι ιδιαίτερα επικίνδυνα, υπεύθυνα για καρκινογενέσεις και πολλές ακόμη ασθένειες. Τα στοιχεία αυτά περνούν στην λάσπη που σχηματίζεται από την επεξεργασία των υγρών αποβλήτων, και στη συνέχεια καταλήγουν μαζί της, είτε σε κάποιον ΧΥΤΑ, είτε σε κάποια μονάδα καύσης. Και βέβαια, πριν απομακρυνθούν από το Σταθμό Μεταφόρτωσης θα έχουν αφήσει ένα μικρό «ενθύμιο», αφού αρκεί μια μικρή διαρροή για να δηλητηριάσουν και το έδαφος της περιοχής πριν φτάσουν στον τελικό τους προορισμό.

Το γιατί διαλέχθηκε η συγκεκριμένη περιοχή, μπορεί να μας το εξηγήσει μια άλλη πληροφορία. Στο παρελθόν, το εργοστάσιο «ΤΙΤΑΝ», είχε ζητήσει πολλές φορές άδεια για να μετατραπεί σε εργοστάσιο καύσης απορριμμάτων και πράγματι, από τις 31 Ιανουαρίου 2014 πήρε την πολυπόθητη αδειοδότηση, που δίνει το δικαίωμα να καίει πλαστικά, καουτσούκ, υπολείμμα-

τα από τα απορρίμματα των ΜΠΛΕ Κάδων Ανακύκλωσης (που έχει μέσα ανάμεικτα πλαστικές συσκευασίες, νάilon σακούλες μεταλλικές συσκευασίες, αλουμίνιο, γυαλί κλπ.), υφαντικές ύλες, απόβλητα προερχόμενα από την ανακύκλωση αυτοκινήτων και άλλα (σύμφωνα με την αδειοδότηση η οποία δόθηκε απευθείας από το Υπουργείο Περιβάλλοντος και προϋποθέτει την τροποποίηση των περιβαλλοντικών όρων της εταιρίας).

Η επιμονή της συγκεκριμένης βιομηχανίας να πάρει άδεια εργοστασίου καύσης απορριμμάτων και η ταυτόχρονη επιμονή να κατασκευαστεί ο ΣΜΑ δίπλα στο εργοστάσιο, δεν μπορεί παρά μόνο απαντήσεις να δώσει. Που θα πηγαίνει τελικά η λάσπη που θα προκύπτει από τον βιολογικό καθαρισμό του Σταθμού; Και βέβαια, πού θα πηγαίνουν τα σκουπίδια, αφού θα συμπιέζονται και θα φεύγουν από το ΣΜΑ; Θα καταλήξουν σε κάποια χωματερή, ή απλά θα μεταφέρονται λίγα μέτρα πιο πέρα για να γίνουν καύσιμα; Έχει κανείς αμφιβολίες για τις απαντήσεις; Έχει κανείς αμφιβολίες για το ποιούς εξυπηρετούν τέτοιες λύσεις;

■ gerakos

“Για ένα κομμάτι πίτσα δεν φτάνει μόνο η δουλειά...”

Γυρνάς κουρασμένος από τη δουλειά. Κάνεις ένα ντουζάκι, και περιμένεις τα φιλαράκια σου να δείτε τον αγώνα – Τετάρτη γαρ, παίζει μπάλα ευρωπαϊκού επιπέδου. Δε βλέπεις την ώρα να χαλαρώσεις, τσιτωμένος για το επόμενο γκολ μαζί με τους άλλους τσιτωμένους από τη δουλειά, την ανεργία, το άγχος, τα προβλήματα. Μέχρι να φτάσουν τα παιδιά, ψάχνεις για διαφημιστικά πιτσαριών και σουβλακερί, μην πιείτε τις μπύρες ξεροσφύρι! Διαλέγεις τελικά την Pizza Fan...

Στην κουζίνα της πιτσαρίας οι ψήστες τρέχουν σαν τρελλοί να προλάβουν τις παραγγελίες. Δεν έχουν περιθώριο να πάρουν ανάσα: οι πίτσες πρέπει να παραδοθούν άμεσα, το τηλεφωνικό κέντρο έχει δώσει μικρή προθεσμία παράδοσης, και ο πελάτης περιμένει! Εξάλλου στο χώρο υπάρχουν κάμερες ασφαλείας, όχι τόσο για να αποτρέπονται τυχόν κλοπές, κυρίως για να παρακολουθεί το αφεντικό τί γίνεται στο μαγαζί και πόσο γρήγορα ‘τρέχει’ η δουλειά. Τα ξέρει όλα, και μια φέτα ψωμί να φας, το βλέπει και σου κάνει παρατήρηση. Βλέπει τί κάνεις, ακούει τί λες, όλα καταγράφονται για μελλοντική επίπληξη. Φόβος.

Δύο εργαζόμενοι έχουν ήδη υπερβεί το δωρο, δεν ξέρουν πότε θα σχολάσουν, αλλά ξέρουν σίγουρα ότι δεν θα πληρω-

θούν τις επιπλέον ώρες. Συνεχίζουν αδιαμαρτύρητα, “ξέρεις πόσοι περιμένουν για δουλειά;” λέει σε κάθε ευκαιρία το αφεντικό. Ναι, ξέρουν...

Έρχονται τα φιλαράκια, αρχίζει το ματς. Παίρνεις τηλεφώνω. Η ευγενική κοπέλα στο τηλεφωνικό κέντρο παίρνει την παραγγελία, και σε ενημερώνει ότι το μενού εμπλουτίστηκε με νέα πιάτα. Παραγγέλνεις δύο παλιές και δύο καινούριες πίτσες. “Σε 20-30 λεπτά θα είναι εκεί” ακούς και δυσανασχετείς. “Στο ημίχρονο θα φάμε, ρε γαμώτο...” σκέφτεσαι.

Η Ν. δεν ξέρει τη συνταγή της καινούριας πίτσας. Πελαγώνει, δεν την παίρνει να χάσει αυτή τη δουλειά. Ρωτάει τη συναδέλφο δίπλα, αλλά ούτε εκείνη θυμάται. “Η παραγγελία θα αργήσει” σκέφτεται αγχωμένη, πάνω στον πανικό της ακουμπά το φούρνο που καίει, γάντια δεν έχει -κανένας δεν της έδωσε, άλλωστε- καίγεται στο χέρι. Τρέμει ότι θα χάσει τη δουλειά της, πιο πολύ την καίει η ανεργία παρά το έγκαυμα. Ο υπεύθυνος της κάνει νόημα “θα τα πούμε...” (Δεν έδειξε την ίδια σπουδή προχθές, όταν η Σ. έπαθε δύσπνοια καθαρίζοντας το φούρνο με χημικά, χωρίς καμία προστασία ή όταν οι εργαζόμενοι μένουν στην κατάψυξη για ώρα αποθηκεύοντας τρόφιμα. Άλλωστε όλα αυτά στοιχίζουν, πού λεφτά όταν έχουν δοθεί όλα για τις κάμερες;)

Το ματς συνεχίζεται χωρίς εκπλήξεις, η παρέα περιμένει τις πίτσες. Σκέφτεσαι τα λεφτά που θα δώσεις -εσύ τους κάλεσες άλλωστε- τη σκατένια συμπεριφορά του αφεντικού σήμερα, που σου έκοψε τις υπερφορίες για ένα ηλίθιο λάθος, αν δεν κερδίσει κι η ομάδα που έχεις παίξει στο ‘στοίχημα’, την έβαψες, δε βγαίνει ο μήνας... “Έλα, αισιοδοξία, ρε!” αυθυποβάλεσαι. Το γκολ αργεί.

Στην κουζίνα οι ταχύτητες ανεβαίνουν. Οι παραγγελίες πρέπει να είναι έτοιμες με ένα

λιγότερο άτομο, τη Ν. την έστειλαν σπίντι. Λόγω του εγκαύματος; Μόνιμα; Έχουν απευθυνθεί στην Επιθεώρηση Εργασίας να κάνει έλεγχο στο αφεντικό για τις πάντα απλήρωτες υπερφορίες, για τους ανασφάλιστους, για τις συνθήκες εργασίας, για το πρόγραμμα που αλλάζει όποτε θέλει το αφεντικό, για όλα. Προς το παρόν, τίποτα. Ίσως μετά από 9 μήνες, όπως έγινε στα Σεπόλια, να έρθει το ΣΕΠΕ να τους ρωτήσει “αφού υπέγραψες τι ψάχνεις δώρα και συμβάσεις;” και “πληρώνόσουν; ε, τι θέλεις τώρα;” ή να μην ξετάσουν ουσιαστικά τους πίνακες προσωπικού, που δείχνουν ότι δουλεύουν μόνο ψήστες και διανομείς και να μην αναρωτηθούν πώς γίνεται να λειτουργεί ένα κατάστημα εστίασης για χρόνια χωρίς καθαριστές, λαντζιέρες και υπεύθυνους βάρδιας.

Κάποιοι, λιγότερο φοβισμένοι, πίνουν κουβέντα (χαμηλόφωνα, οι κάμερες έχουν και μικρόφωνα): για το ατύχημα, για τη Ν. που δούλευε ήδη 10 ώρες όταν κήκε, για τις κινήσεις που έχουνε να κάνουν, “θα τα πούμε στη συνέλευση...” και κλείνει απότομα το θέμα. Δουλειά τώρα, δουλειά. Το γκολ αργεί. Το ίδιο και οι πίτσες. Αρχίζεις να φορτώνεις...

Οι πίτσες είναι επιτέλους έτοιμες. Μπαίνουν σε κουτιά, τα παίρνει ο Α., τα φορτώνει στο παπί του και ξεκινάει. Πρέπει να κάνει τρεις παραδόσεις μέσα σε 20', τα

παπί χρειάζεται καινούρια λάστιχα και τα φράγκα δε φτάνουν, η εταιρεία -φυσικά- δεν πληρώνει: το κόστος συντήρησης, οι βενζίνες, τα τηλεφωνήματα βγαίνουν όλα από την τσέπη των εργαζομένων. Για να προλάβει τις προθεσμίες, να μην απολυθεί ή χάσει το μεροκάματο λόγω παραπόπων πελατών (υπάρχει αρμόδιο τμήμα της μητρικής εταιρείας) περνάει με κόκκινο, πάει ανάποδα για να κόψει δρόμο, γκαζώνει όσο μπορεί, κάνει ό,τι μπορεί για να μην κρυσώσουν οι ιερές πίτσες. Φυσικά και φοβάται, ειδικά μετά από το θανατηφόρο “τροχαίο” συναδέλφου του πριν δύο χρόνια στο Ελληνικό -έτσι το λένε, αλλά δεν είναι τροχαίο, μαλάκες, είναι ΕΡΓΑΤΙΚΟ ατύχημα, όσο κι αν σας χαλάει τη σούπα του κέρδους και της εκμετάλλευσης-, μετά τον τραυματισμό άλλου στην Κυψέλη (και την κυνική ερώτηση της υπεύθυνης όταν κάλεσε να ενημερώσει: “οι πίτσες είναι εντάξει;”), φοβάται, αλλά τρέχει για το γαμημένο το μεροκάματο.

(Ο μόνος που δε φοβάται είναι το αφεντικό, τόσο η μητρική Pizza Fan όσο και οι συνεργάτες, που μέσω του συστήματος franchise έχουν γλιτώσει από το μπελά που λέγεται ‘σωματείο εργαζομένων’: πολλά αφεντικά, νομική κάλυψη από τη μητρική, διαίρει και βασιλεύει για τους εργαζόμενους. Καπιταλισμός, ωραία φάση.)

Τα νεύρα σου κρόσια. Παίρνεις τηλέφω-

νο. Παραπονιέσαι. Ο πελάτης και το δικό του σε όλο τους το μεγαλείο: “πληρώνω κι έχω απαιτήσεις;”, “δε φταίει ο πελάτης που δεν ξέρετε να κάνετε τη δουλειά σας;”, “καταγγελία; ναι, φυσικά!” και έτσι, με δύο κουβέντες στο τηλέφωνο, ξεσπάς τα νεύρα σου σε έναν άλλο εργαζόμενο. Εκτόνωση. (Στιγμαία, βέβαια, η ζωή σου εξακολουθεί να είναι σκατά...)

Χτυπάει το τηλέφωνο του Α.: “Έκαναν παράπονα.” “Ποιός;” “Η παραγγελία με τις 4.” “Τώρα εκεί πάω! Καταγράφηκε;” “Ναι...”. Σκέφτεται ποιός είναι ο μαλάκας που ‘τον έδωσε’, αν του κάνει τη μούρη κρέας τώρα που θα πάει θα χάσει τη δουλειά σίγουρα, αν το κάνει γαργάρα μπορεί να τη γλιτώσει με μια μείωση στο μεροκάματο, σκέφτεται, τα μηνίγγια του βαράνε ταμπούρα, δε σκέφτεται, τρέχει, δε βλέπει το ΙΧ που βγαίνει από τη στροφή, δε βλέπει τίποτα πλέον, σωριασμένος στην ασφάλτο.

Περιμένεις τις πίτσες. Ο αγώνας σκατά, έχασες και λεφτά στο ‘στοίχημα’, αλλά νιώθεις ικανοποιημένος που διαμαρτυρήθηκες για το δικαίωμα σου να πλερώνεις και να τρως στην ώρα σου. Ε, μάθε ότι δε θα φας απόψε, μαλάκα...

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικές καταστάσεις και πρόσωπα είναι ηθελημένη. Η ιστορία βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στις πιτσαρίες της αλυσίδας Pizza Fan. Οδηγός ήταν το κείμενο “no fun to work in Pizza Fan” καθώς και το <http://pizzafanworkers.wordpress.com> Η πραγματικότητα, δυ-

στυχώς, ξεπερνά τη φαντασία. Το άρθρο αφιερώνεται στη **Radka Nikolova**, που πέθανε από καρδιά εν ώρα εργασίας στις 14 Γενάρη 2013, και σε όσους έθεσαν και θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική και ψυχική τους ακεραιότητα για το μεροκάματο. Λέει ο Ορέστης...

ο Κανένας

Οι τελευταίες εξελίξεις σχετικά με την κατάσταση στην ΒΙΟ.ΜΕ.

Η τελευταία συνέλευση των εργαζομένων πήρε απόφαση να γίνουν ενέργειες προκειμένου να βγουν κάποια χαρτιά νομιμοποίησης του εγχειρήματος, ούτως ώστε οι εργαζόμενοι να μπορούν να εξάγουν τα φυσικά καθαριστικά που παράγουν τώρα για την επιβίωσή τους, με σκοπό την κάλυψη μεγάλου μέρους των αναγκών τους.

Στα πλαίσια αυτά έγινε μια συνάντηση με το υπουργείο εργασίας και οι διαβεβαιώσεις που πήραν από τον υφυπουργό εργασίας κ. Κικερόγλου είναι πώς θα πρέπει να φτιάξουν οι ίδιοι ένα συνεταιρισμό για να μπορέσει να τους παραχωρήσει τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου και να αποκτήσουν μια νομική μορφή ώστε να γίνει πράξη ο στόχος τους. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των εργαζομένων,

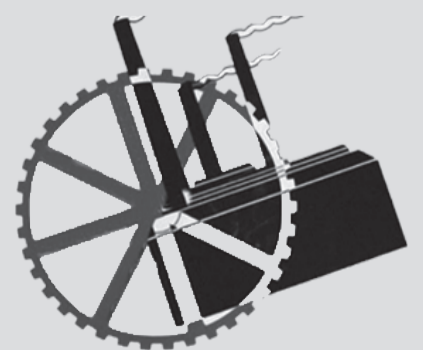
εάν το καταφέρουν και εξάγουν (εκεί που έχουν δημιουργήσει δίκτυα διακίνησης, και πάντα κινηματικά), θα καταφέρουν να τετραπλασιάσουν τον κύκλο εργασιών της προηγούμενης εταιρίας.

Στόχος τους είναι φυσικά και το μέγεθος του εργοστασίου και η αύξηση του αριθμού των συμμετεχόντων στο εγχείρημα.

Και δεν σταματούν μόνο σε αυτούς τους στόχους, αλλά απαιτούν να αναλάβει το υπουργείο την ασφάλισή τους για το 2014. Παράλληλα, διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους από την εργοδοσία, που έτσι κι αλλιώς κινδυνεύει με φυλάκιση, λόγω του ότι έχει «χάσει» (αντιφάσκοντας) σε όλες τις δίκες που έχουν γίνει μέχρι τώρα.

Τέλος, συμμετέχοντας στην πρωτοβου-

λία για την δημιουργία ανεξάρτητου κέντρου αγώνα, αποφάσισαν να εντεινουν τις προσπάθειές τους για την δημιουργία σωματείου βάσης βιομηχανικών εργατών.

Διαχείριση της μιζέριας ή επαναστατική αλληλεγγύη;

Για τη Σάρα

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η κυβέρνηση προτείνει να μην ψηφίζονται οι νόμοι – “νόμοι” μετανάστες.

Το φέρνω ως παράδειγμα, για να γίνει πιο κατανοητός ο όρος δικαίωμα. Τους αφαιρείται ένα πολιτικό δικαίωμα, ένα δικαίωμα που οι σοσιαλδημοκράτες τους το είχαν παραχωρήσει. Οι λόγοι που το ΠΑΣΟΚ παραχώρησε ένα δικαίωμα ήταν πολλοί. Οι λόγοι που η συγκυβέρνηση Ν.Δ. - ΠΑΣΟΚ το παίρνει πίσω επίσης. Ένας αγώνας για να ψηφίζουν οι μετανάστες, όσο κερδοφόρος και να είναι, θα υποχωρήσει σε κάποια άλλη δεδομένη πολιτική συνθήκη, από άλλες κυβερνήσεις. Άρα ποτέ ένα δικαίωμα δεν είναι για πάντα, μόνιμο και κεκτημένο (όσο και να φωνάζουν οι αριστεροί). Είναι σαν ένα λάστιχο, μέσα στην ευελιξία της εκάστοτε δημοκρατίας και τους πολιτικούς – κυρίαρχους στόχους.

Πλαίσιο διεκδικητικό, σημαίνει νόμοι που αμβλύνουν τις αντιθέσεις στη δημοκρατία, σημαίνει διαίωνη της υπάρχουσας κατάστασης.

Δικαίωμα σημαίνει μιζέρια του εθελοντισμού (ψευδαισθήση της έννοιας του φιλότιμου), της αλληλοβοήθειας (με την έννοια από αυτόν που έχει σ' αυτόν που δεν έχει σε κοινωνικό επίπεδο), της χριστιανικής ηθικής, της δημοκρατικής ηθικής, της νομιμότητας των διαχωρισμών, της διαίωνης του ρατσισμού με ανθρώπινο πρόσωπο, κράτος πρόνοιας κλπ.δηλαδή έρμαιο στις πολιτικές αντοχές του δημοκρατικού συστήματος.

Αγαθό σημαίνει αξία ζωής, στέγη, τροφή(καθαρή), νερό(καθαρό), αέρας(καθαρός), ρουχισμός (καθαρός), φωτισμός, υγεία, μόρφωση, αξιοπρεπή ζωή σε γέροντες και παιδιά και αμεα., αδιαπραγμάτευτες, χωρίς εκπτώσεις, διαχωρισμούς, ανισότητες, δεν είναι εμπόρευμα, δεν είναι προϊόν που θα παραχθεί, δεν τιμάται, δεν παραδίδεται, δεν έχει έξωση, χρέωση κλπ. Με αυτή την έννοια αλλάζουν τα εργαλεία αγώνα. Είναι η ίδια μας η ζωή. Άρα ο αγώνας είναι ζωτικός!

Αν δεν θέλετε να αγωνιστείτε για την ζωή σας δεν θα το κάνει κανείς άλλος για σας.

Ρεύμα, νερό, θέρμανση, σπίτι, ρουχισμός δεν είναι δικαιώματα είναι αγαθά.

Δικαίωμα είναι ό,τι απαιτώ να μου δώσει το κράτος, η εκάστοτε κυβέρνηση, όταν το επιτρέπουν ή όχι οι εκάστοτε οικονομικές συνθήκες των καπιταλιστών, οι εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες με ή χωρίς σύγκρουση.

Σε κάθε περίπτωση όμως αναγνωρίζω ότι αυτοί έχουν και γω όχι. Τους αποδίδω τη δύναμη, την απόφαση, τη κυριαρχία στη ζωή μου. Οι αποφάσεις (νόμοι) που παίρνουν ρυθμίζουν τη ζωή μου. Και γω ως υποταγμένη στη “νομιμότητα” της κυριαρχίας τους, της εξουσίας τους στη ζωή μου τους διαιώνω μέσω αυτής της αποδοχής. Το ψίχουλο γίνεται καρβέλι και ο αχυρώνας γίνεται παλάτι, ανάλογα με το βαθμό ενσωμάτωσης και αφομοίωσης αυτής της αποδοχής. Αυτοί βαφτίζονται σωτήρες, χριστιανοί, φιλάνθρωποι, και γω μια κοινωνικά νομιμοποιημένη άπορη που χρίζω βοήθειας, από τον Ο.Α.Ε.Δ., από το δήμο, από το κράτος πρόνοιας, από επιδόματα, από φιλόπτωχα ταμεία, από Μ.Κ.Ο, από όλο το δημοκρατικό-χριστιανικό, πολιτικό κόσμο. Αυτοί υπάρχουν στη πλάτη μου, αυ-

τοί υπάρχουν μόνο και μόνο γιατί εγώ τους ζητώ.

Δεν τους νομιμοποιώ...

Συνεχίζουν να έχουν και χρήματα και δύναμη και εξουσία, κυρίως έχουν όλα όσα εγώ δεν έχω. Ποιός τους τα παραχώρησε; Οι δισεκατομύρια μισθωτοί σκλάβοι. Χρόνια ληστεύουν τη ζωή μου, δίνοντάς μου μόνο υποσχέσεις ενημερίας, που ποτέ δεν έζησα, υποσχέσεις για ισότητα και δικαιοσύνη που ποτέ δεν βίωσα, για γνώσεις και ελευθερία χώρου και χρόνου που ποτέ δεν απέκτησα! Για να μην τους φωνάζω συνέχεια μου έδωσαν ένα πανεπιστημιακό χαρτί (κάνοντας μια συμφωνία), που έλεγε ότι όλα όσα μου υποσχέθηκαν θα μου τα δώσουν. Δεν είδα καμιά υπευθυνότητα από μέρους τους, όσον αφορά τις υποσχέσεις τους. Κατάλαβα, σύντομα ευτυχώς, ότι για μια θεσούλα στο δημόσιο θα έπρεπε σίγουρα να τους νομιμοποιήσω, να δεχτώ να είμαι υπήκοος του συστήματός τους, να έχω δηλαδή καθαρό ποινικό μητρώο. Μια σύγχρονη υποτακτική που μας έχουν στο ...τσιπάκι τους!

Μας έχουν στο ...τσιπάκι τους

Δεν πήγα στις τράπεζες να δανειστώ, δεν έβγαλα αφμ, δεν ψήφισα, δεν έχω καμιά ιδιοκτησία, ούτε και κάτι στο όνομά μου, δεν έβγαλα λογαριασμό της ΔΕΗ στο όνομά μου, ούτε του νερού. Όμως έβγαλα κινητό και έδωσα το όνομά μου! Με ακούνε, μαθαίνουν τους φίλους μου, τα προβλήματα μου, τις σκέψεις μου, ακόμα και τα όνειρά μου! Ξέρουν τα πάντα για μένα, από ένα τσιπάκι! Δανείστηκα από φίλους, από γονείς, όμως πάντα δεν έχω. Σήμερα, αύριο μου κόβουν το ρεύμα, μεθαύριο δεν έχω για το ενοίκιο, μετά για φαγητό και ξανά τα ίδια!Αλλά ο έλεγχος παραμένει έλεγχος

και μάλιστα ολοκληρωτικός.

Η απαλλοτρίωση είναι ζήτημα αξιοπρέπειας!

Δεν γίνεται συνέχεια να ζητώ και να διαιώνω την εγκληματική τους ύπαρξη – γενικευμένο έλεγχο της ζωής μου και γω τη μιζέρια μου. Έχει φτάσει ο κόμπος στο χτένι. Το να πάρω πίσω τη ζωή μου χωρίς να ζητάω από κανέναν τίποτα, να πάρω πίσω ότι μου υποσχέθηκαν, ότι μου κλέψανε είναι ζήτημα αξιοπρέπειας. Απαλλοτριώνω τα αγαθά που μου ληστέψανε. Είναι εκδίκηση, και η εκδίκηση είναι ζήτημα αξιοπρέπειας. Αδιαπραγμάτευτα, ούτε ζήτουλα ούτε υποτακτική.

Η κοινωνική επανάσταση είναι (κυρίως) ζήτημα δικαιοσύνης!

Έτσι, προσπερνώντας τους νόμους κώδικες ζωής, ακόμα και τους άγραφους, μη περιμένοντας ποτέ να ζήσω όπως θέλουν (οι εξουσιαστές), είμαι εξεγερμένη. Δηλαδή από φτωχοδιάβολος γίνομαι εχθρός τους. Εκεί, σ' αυτή τη κατάσταση μιλάμε με άλλους όρους. Στο χέρι μας είναι να οργανωθούμε σε μια απελευθερωτική χαρούμενη συμφωνία για την επαναστατική αλληλεγγύη, για την επανάσταση. Σ' αυτό το δρόμο δεν απλώνονται γυμνά χέρια, ούτε πνιγμένα κορμιά, ούτε δολοφονημένοι “αυτόχειρες”. Σε αυτό το δρόμο μιλάμε τα όπλα. Κάθε είδους εργαλείο που δεν αφομοιώνεται, δεν ελέγχεται, δεν ανιχνεύεται. Τυφλοπόντικες, φτωχοδιάβολοι, εξεγερμένοι σε μία συμφωνία κοινωνικής δικαιοσύνης, που δεν είναι άλλη από τη καταστροφή του κράτους και του κεφάλαιου και ό,τι - όποιος τους υπηρετεί.

✎ Κάνει Κρύο

Όταν η Αλληλεγγύη γίνεται έμπρακτη...

Για το Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου (Κρήτης) έχουμε ξαναδημοσιεύσει στην «Απατρίς» πληροφορίες (καθώς και κείμενο των συντελεστών του), με στόχο την ενημέρωση των συμπολιτών μας για τη λειτουργία του αλλά και τη διάδοση του πνεύματος της αλληλεγγύης στην πράξη. Δε χρειάζεται να κάνουμε άλλα σχόλια, το έργο των ανθρώπων του (όλοι εθελοντές) μιλάει από μόνο του...*εδώ απλώς παραθέτουμε κάποιες επιπλέον πληροφορίες όπως τις αντλήσαμε από τον ιστότοπό του:* <http://www.koinoniaher.gr/>

Ανακοίνωση λειτουργίας

Ο Σύλλογος «Δίκτυο Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ηρακλείου» έχει δημιουργήσει το Κοινωνικό Ιατρείο Αλληλεγγύης Ηρακλείου (Κ.Ι.Α.), με σκοπό τη δωρεάν παροχή υπηρεσιών πρωτοβάθμιας ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, μόνο σε ανασφάλιστους-άπορους κατοίκους του Δήμου.

Η στελέχωση και η υποστήριξη του Κ.Ι.Α., με γιατρούς, φαρμακοποιούς, νοσηλεύτριες, επισκέπτριες υγείας, κοινωνικούς λειτουργούς, γραμματείς, τεχνικούς, εργάτες και άλλο προσωπικό γενικών υποστηρικτικών καθηκόντων, γίνεται αποκλειστικά με εθελοντές μέλη ή φίλους του Δικτύου, στηριζόμενες μόνο στην ανθρωπιά και την αλληλεγγύη, χωρίς καμία οικονομική, πολιτική, κομματική ή οποιαδήποτε άλλη δέσμευση, κατεύθυνση, εποπτεία ή υστεροβουλία. Έχουν δημιουργηθεί Ομάδες Εργασίας από όλους τους προαναφερόμενους, οι οποίες οργανώνουν όλες τις διαδικασίες που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία ενός

ιατρείου και ενός φαρμακείου, από μηδενική βάση, με μόνο κοινωνικούς όρους.

Στο Κ.Ι.Α. αυτό μπορεί να προσέρχεται με ραντεβού οποιοσδήποτε ανασφάλιστος-άπορος κάτοικος του Δήμου, είτε με απευθείας επικοινωνία με την Γραμματεία του Ιατρείου, είτε μέσω κάποιου οργανωμένου φορέα (Κοινωνική Υπηρεσία του Δήμου, Εκκλησία, Σύλλογος Ανέργων, Εργατικό Κέντρο, Λαϊκές Συνελεύσεις κ.α.), με μόνη προϋπόθεση να είναι ανασφάλιστος-άπορος.

Το Κ.Ι.Α. στεγάζεται σε χώρους που παραχώρησε το Πανεπιστήμιο Κρήτης, στα παλιά του κτήρια, στη Λεωφόρο Κνωσού. Το Κ.Ι.Α. μπορεί να δεχθεί άπορους ανασφάλιστους κατοίκους του Δήμου μόνο με ραντεβού στα παρακάτω ιατρεία:

- Παθολογικό, Γενικής Ιατρικής
- Παιδιατρικό
- Ψυχοκοινωνικής υποστήριξης (Ψυχίατροι και Ψυχολόγοι)
- Γυναικολογικό
- Οδοντιατρικό για ενήλικες
- Παιδοδοντικό
- Οφθαλμολογικό

Στις ώρες λειτουργίας των ιατρείων λειτουργεί ταυτόχρονα και φαρμακείο, το οποίο παρέχει δωρεάν τα αναγκαία φάρμακα. Τα ραντεβού κλείνονται τις ώρες λειτουργίας του Ιατρείου, καθώς και καθημερινά 10.00 – 12.00 το πρωί, στο τηλέφωνο 281 300 8525.

Το Κ.Ι.Α. υποστηρίζεται από διάφορες ιατρικές ειδικότητες, οι γιατροί των οποίων είναι εθελοντές του Δικτύου και εξετάζουν δωρεάν στα ιατρεία τους μόνο τους ασθενείς που παραπε-

μπουν οι γιατροί του Κ.Ι.Α.

Για την ανάπτυξη και την εύρυθμη λειτουργία όλων των παραπάνω, γίνεται έκκληση προς όλους τους Ηρακλειώτες (φυσικά και νομικά πρόσωπα, δημόσιου και ιδιωτικού δικαίου) να υποστηρίξουν έμπρακτα την προσπάθεια αυτή.

Γιατί να συμβάλλει κανείς;

Για να διασώσει ο ίδιος την αξιοπρέπειά του, να διδάξει ήθος και αλληλεγγύη, και να σταθεί όρθιος και περιφάνος απέναντι στα παιδιά του και τα παιδιά όλου του κόσμου, σ' αυτούς τους σκυφτούς καιρούς και ανθρώπους.

Οι άνθρωποι του Δικτύου (μέλη, φίλοι και εθελοντές), είναι δίπλα σας για να συντρέξουν όποιο συνάνθρωπο έχει τη μεγαλύτερη ανάγκη. Εσείς, ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, είναι ζωτικής σημασίας να αγκαλιάσετε και να κάνετε δική σας υπόθεση την προσπάθεια αυτή, αλλιώς δεν θα υπάρξει.

Είναι καιρός να μετρηθούμε με τα ψέματα και να βγούμε αληθινοί.

Πρόγραμμα λειτουργίας:

Παθολογίας / Γενικής Ιατρικής Υποστήριξης: Τρίτη & Τετάρτη, 18:00 - 21:00

Ψυχοκοινωνικής Υποστήριξης: Παρασκευή, 18:00 - 21:00

Παιδιατρικής Υποστήριξης: Σαββάτο, 10:00 - 13:00

Οδοντιατρικής Υποστήριξης για ενήλικες: Τετάρτη, 18:00 - 20:00

Οδοντιατρικής Υποστήριξης για παιδιά: κάθε δεύτερη Πέμπτη του μήνα, 09:30 - 11:30

Γυναικολογικής Υποστήριξης: κάθε δεύτερη Παρασκευή του μήνα, 18:00 - 21:00

Οφθαλμολογικής Υποστήριξης: κάθε δεύτερο

Σάββατο του μήνα, 10:00 - 12:00

Τα ιατρεία στελεχώνονται από γιατρό, νοσηλεύτρια /-τή, κοινωνική /-ό λειτουργό, γραμματέα και φαρμακοποιό.

Για ραντεβού:

τηλ.: 2813 008 525, καθημερινά 10:00 - 12:00 και στις ώρες λειτουργίας των ιατρείων

Πληροφορίες

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 2813 - 008525 (καθημερινά 10:00-12:00 και επιπλέον κάθε Τρίτη, Τετάρτη, Παρασκευή 18:00-21:00 και κάθε Σάββατο 10:00-13:00)

E-mail: info@koinoniaher.gr

Διεύθυνση: Κτήρια του Πανεπιστημίου Κρήτης (Πτέρυγα Μ), Λεωφόρος Κνωσού

Website: <http://www.koinoniaher.gr/>

Αριθμός Λογαριασμού Δικτύου Κοινωνικής Αλληλεγγύης:

ΠΑΓΚΡΗΤΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ DE 1121862-5 και IBAN GR81 0870 0970 0000 0001 1218 625

Όταν η ανθρώπινη βλακεία συναντά τη νεοφιλελεύθερη επέλαση

Τον τελευταίο καιρό βλέπουμε συνεχώς νέες μορφές εθελοντισμού να εμφανίζονται και νέα προσχήματα να αναδύονται για την θεμελίωση τους. Το κράτος αφού έχει ισομοιράσει την ευθύνη τις οικονομικής κρίσης, άρχισε να θέτει και νέους όρους για την υπέρβαση αυτής της κρίσης. Η νέα νοτοτροπία που αναπτύσσεται μετά την αφομοίωση και την εσωτερικευση αυτής της ευθύνης από τα παντός είδους φιλήσυχα και ειρηνοποιά κοινωνικά υποκείμενα είναι η προσπάθεια διαχείρισης αυτής της κρίσης και η υποκατάσταση του κράτους εκεί που ηθελιμμένα απουσιάζει. Αυτή είναι η μια όψη του νομίσματος που ορίζει την επαναστατικότητα σαν εργαλείο διαχείρισης της κρίσης και ως το χρυσόμα του χαπιού στην αρρώστια του συστήματος και όχι σαν μια πρακτική για την ανατροπή του. Αυτή είναι όμως η μια όψη του νομίσματος.

κοινωνική αφασία. Και σε κάνει να φαίνεσαι απάνθρωπος. Και κτηνός. Τα τετ-α-τετ με τον Καμίνη ο οποίος λέει δημόσια ότι οι Ατενίστας είναι η αγαπημένη του ομάδα πολιτών δεν είναι ακτιβισμός, είναι ψυχιατρική νόσος. Το να ντύνεις με πολύβερ τα δέντρα στην πλατεία Κλαυθμώνος, εκεί που ο Καμίνης τα Χριστούγεννα του 2011

εργοδοτική πλευρά επιλέγει να απασχολεί ένα μεγάλο μέρος του εργατικού δυναμικού της αμισθί με κάποιες ίσως στοιχειώδεις παροχές, περνώντας μάλιστα αυτή την τακτική ως αυτονόητη και απαραίτητη.

Μπορούμε να εστιάσουμε στο φαινόμενο TEDx, το οποίο είναι το παράδειγμα που καθρεφτίζει ιδεολογικά όλες τις παραπάνω τακτικές αποπροσανατολισμού από την καθημερινότητα βαφτίζοντας μιζέρια όσους αντιτάσσονται στην νεοφιλελεύθερη επέλαση. Οι διοργανωτές του TEDx προσπαθούν να μας πείσουν ότι μια αχτίδα αισιοδοξίας έχει αρχίσει να ξεπροβάλλει. Πρόκειται για μια ιδέα του αρχιτέκτονα Ρίτσαρντ Σαούλ Γούρμαν, ο οποίος στα μέσα της δεκαετίας του '80 ξεκίνησε την οργάνωση συνεδρίων με θέμα «Ιδέες που αξίζει να διαδοθούν». Το 2001, ο εκδότης Κρις Άντερσον αγόρασε τα δικαιώματα της διοργάνωσης και μετέτρεψε τις μέχρι τότε σκόρπιες συναντήσεις στη σφιχτή λειτουργία μιας Μη Κερδοσκοπικής Οργάνωσης. Η Κοινωνία των Πολιτών, έρχεται για ακόμα μια φορά, ως Μεσσίας, να μας γλιτώσει από το τέλμα των παραδοσιακών δομών.

Η περιγραφή του ιδανικού ομιλητή αυτού του αφήνει λίγες αμφιβολίες για τον προσανατολισμό αυτού του event και η θεοποίηση της επιχειρηματικότητας και του ιδιωτικού τομέα σαν τους μοναδικούς τομείς προόδου και ευημερίας (ανεξάρτητα από τις κοινωνικές και τις περιβαλλοντολογικές συνέπειες) μας προϊδεάζουν για το ποιόν των ομιλητών. Τις υποψίες μας έρχεται να επιβεβαιώσει και ο αμερικανός Νικ Χανάουερ, ο οποίος το 2012, κατήγγειλε ότι λογοκρίθηκε και η ομιλία του δεν ανέβηκε ποτέ στον ιστότοπο της διοργάνωσης, γιατί αναφερόταν στην οικονομική ανισότητα των ΗΠΑ και τις καταστροφικές συνέπειες που είχαν οι φοροαπαλλαγές του μεγάλου κεφαλαίου στο σύνολο της οικονομίας.

Ένα άλλο παράδειγμα ομιλητή που μας υποδεικνύει τον ρόλο που ήρθε να διαδραματίσει το TEDx είναι αυτό του **Ματθαίου Γιωσαφάτ**, ο οποίος είναι κατά πολλούς ο **επιφανέστερος εκ των ψυχαναλυτών στην Ψυροκόστια**. Η επιλογή του Γιωσαφάτ δεν ήταν τυχαία καθώς

μαθαίνουμε από το βιβλίο του «**Μεγαλώνοντας μέσα στην ελληνική οικογένεια**», πως οι **μπαχαλάκηδες** (sic) είναι ψυχικώς διαταραγμένα παιδιά των Βορείων Προαστίων που οι μαμάδες τους δεν τα θήλασαν και δεν τα αγάπησαν όσο έπρεπε στα πρώτα χρόνια της ζωής τους, με αποτέλεσμα να εκθρέψουν ένα μίσος για την κοινωνία, το οποίο και εξωτερικεύουν με το να σπάνε τράπεζες και... γήπεδα. Η ομιλία του είχε ως κεντρικό νόημα την Παγκάλια ρήση «**Μαζί τα φάγαμε**». Ο στοχαστής Γιωσαφάτ μίλησε για μια κοινωνία σε διάλυση, χωρίς να αναφέρεται στις οικονομικές προεκτάσεις του όλου προβλήματος. Περιγράφει μια κατάσταση ανομίας (όχι φυσικά από την πλευρά του κράτους και της εξουσίας), όπου οι βασικές παθογένειες της κοινωνίας αφορούν τον υπερκαταναλωτισμό και την απουσία ομαδικού πνεύματος. Αυτή τη δεύτερη έρχεται να διορθώσει το TEDx, που μπορεί να μας βοηθήσει να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι.

Αξίζει τώρα να αναφέρουμε ότι το αντίτιμο της εισόδου στο TEDx Academy ανέρχεται στα 50 ευρώ ενώ το αντίτιμο της εισόδου σε ένα TEDx event ανέρχεται στα 65 ευρώ. Στα πλαίσια της διοργάνωσης αυτής θεσπίστηκε και ένα νέο εισιτήριο, του δωρητή-χορηγού, στην τιμή των 200 €, ενώ υπάρχουν διάφορα «**επίπεδα**» συνδρομής που κυμαίνονται από 3.750\$ για την απλή συμ-

μετοχή έως και 125.000\$, ποσό που σας χρήζει «**ευεργέτη**». Τέλος, αν δεν θέλετε να περιμένετε με τον λαουτζικό μέχρι να ανέβουν κάποια από τα πολυπόθητα βίντεο με ομιλίες στο You Tube, μπορείτε να παρακολουθήσετε ζωντανά ένα συνέδριο, για το συμβολικό ποσό των 600\$, ενώ τα δύο κοστίζουν 1.000\$.

Όσον αφορά τους εθελοντές που τρέχουν από πίσω όλη την διοργάνωση, πάντα με το προκάλυμμα της ανιδιοτελούς προσφοράς, της υποτιθέμενης κοινωνικής αλληλεγγύης, αυτοί αναδεικνύονται, όπως πάντα τελικά, σε προνομιακά «θύμα-

τα» εργασιακής εκμετάλλευσης. Η **εύλογη απορία** που δημιουργείται, εφόσον πρόκειται για μη κερδοσκοπικό οργανισμό, ο οποίος δεν πληρώνει τους ομιλητές, δουλεύει ως επί το πλείστον με εθελοντές, υποστηρίζεται από ένα ιδιαίτερα εκτενές δίκτυο χορηγών (εταιρίες κινητής τηλεφωνίας, πολυεθνικές, αλυσίδες καταστημάτων σίτισης, εφημερίδες, ξενοδοχεία, τράπεζες, αυτοκινητοβιομηχανίες ακόμα και πρεσβείες), είναι το **πού διοχετεύονται τα χρήματα που προκύπτουν από όλα αυτά τα είδη συνδρομών;**

Το TEDx πάντως δεν μένει μόνο εκεί. Η πρωτοβουλία **Human Grid** που προωθεί, αφορά τη χαρτογράφηση των εθελοντικών οργανώσεων και των συλλογικών πρωτοβουλιών, προκειμένου οι ενδιαφερόμενοι πολίτες να ξέρουν που μπορούν να απευθυνθούν για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Φυσικά, οι περισσότερες από τις θέσεις όπου κάποιος μπορεί να προσφέρει αφιλοκεδώς τις υπηρεσίες του, δεν αφορά την πραγματική προσφορά σε αναξιοπαθόντες συνανθρώπους μας ή στη διάσωση του περιβάλλοντος αλλά στην εξοικονόμηση πόρων των ιδίων των ΜΚΟ (γραμματειακή υποστήριξη, τηλεφωνικά κέντρα, στελέχωση γραφείων κλπ).

Και αν η απλή καταγραφή των εθελοντικών οργανώσεων σε ένα διαδικτυακό χάρτη, φαίνεται σχετικά αθώα, δεν συμβαίνει το ίδιο με το **workshop εκπαίδευσης ΜΚΟ για την αξιοποίηση των εθελοντών τους**, που διοργάνωσε το **Volunteer4Greece**, μια διαδικτυακή πλατφόρμα αναζήτησης εθελοντικής εργασίας. Είναι πασιφανές πως το **TEDx περνά στην επόμενη πίστα: από την απλή προώθηση της ιδέας του εθελοντισμού, στη δημιουργία της αντίστοιχης φάμπρικας**. Πατί στην Ελλάδα τον 1.345.387 (καταγεγραμμένων) ανέργων, είναι μιζέρια, σπατάλη δημιουργικών δυνάμεων, ακόμα και ένδειξη αντικοινωνικής συμπεριφοράς των πολιτών να διεκδικούν θέσεις εργασίας, αξιοπρεπή αμοιβή και όρους εργασίας, συλλογικές συμβάσεις εργασίας αλλά δεν είναι επουδενί ντροπή και πλήρης υποταγή στα συμφέροντα των κάθε είδους αφεντικών, η διαφήμιση της δωρεάν εργασίας και τα προγράμματα εκπαίδευσης των πολύ συχνά κρατικοδιδαιτων και κατά τα άλλα Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων για την εύρεση και την αξιοποίηση δωρεάν ανθρώπινου δυναμικού. **Όχι. Αυτό είναι φρέσκο, χαρούμενο, ακομπλεξάριστο, τρέντι.**

Value Valuer

Υ.Γ. Οι πληροφορίες για το TEDx πάρθηκαν από το freecencyradio.wordpress.com και αξίζει να ανατρέξετε εκεί για περισσότερες πληροφορίες.

Εθελοντισμός και ανθρώπινη βλακεία

Η άλλη όψη του νομίσματος που πραγματώνεται πάνω στην ηλιθιότητα και λειτουργεί περισσότερο σαν μια μορφή ψυχοθεραπείας είναι η **κατευθυνόμενη αποβλάκωση**. Αυτή δεν καλείται να διαχειριστεί την υπάρχουσα κρίση αλλά καλείται να αποβλακώσει και τον τελευταίο ζωντανό περιτυλιγόντάς τον με σερπαντίνες, χρώματα και μπουκάλια αναψυκτικών για την διάσωση της φώκιας στη Χονολουλού. Παραδείγματα ταξικά ασυνειδητών υποκειμένων με ψυχοτραυματικούς συνδέσμους ηλιθιότητας όπως οι **Ατενίστας και οι ΜΚΟ ή οι φοιτητικοί οργανισμοί που μαζεύουν τις τσίχλες από τα παγκάκια περισεύουν**. Οι λοβοτομημένοι είναι αρκετοί μόνο που δεν υπάρχουν περιθώρια για χαζοχαρούμενα παιδάκια που δεν ξέρουν που να ξοδέψουν το παραπάνω χαρτζιλίκι που τους έδωσε ο μπαμπάς. Δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλους ψυχασθενικούς που επειδή είχε τελειώσει το τσάι από φύκι Νεκράς Θάλασσας ή η ζεστή σοκολάτα με τριμμένη ταραμοσαλάτα αποφάσισαν να βγούν στο δρόμο και να βαφτίζουν το μάζεμα τσίχλας από παγκάκια σε προσπάθεια ενασχόλησης με τα κοινά. Και για να τελειώνουμε.

Το να ξύνεις τσίχλες από τα πεζοδρόμια ή να καθαρίζεις τοίχους από τις αφίσες τη στιγμή που στο διπλανό στενό πεθαίνει κόσμος και δε λες κουβέντα γι' αυτό δεν είναι ακτιβισμός. Είναι

είχε ξηλώσει τα παγκάκια για να μην κοιμούνται εκεί οι άστεγοι, ενώ το 2012 βρέθηκαν σε κάδους σκουπιδιών δίπλα στο Δημαρχείο πεταμένες κουβέρτες, ρούχα και παιχνίδια που είχαν συγκεντρωθεί για άπορα παιδιά με τον Καμίνη να δηλώνει ότι τα πέταξαν γιατί ήταν τόσα πολλά που δε χωρούσαν στις αποθήκες του δήμου, δεν είναι ακτιβισμός. Είναι το **σύνδρομο της Στοκχόλμης**. Και καθώς αλλάζουν οι λέξεις αλλάζουν και οι έννοιες, αλλάζει και η κοινωνική αφομοίωση των εννοιών. Οι ατενίστας λοιπόν βαφτίζονται ακτιβιστές όπως οι Χρυσσαυγίτες βαφτίζονται αγανακτισμένοι πολίτες, όπως η αλλοτρίωση του κέντρου και το rethinkAthens βαφτίζονται εξευγενισμός, όπως οι κοινωνικοί αγωνιστές βαφτίζονται τρομοκράτες, όπως ο Θεοφίλου βαφτίζεται ένοχος, όπως τα σχέδια για την Λαμπεντούζα βαφτίζονται σχέδια διάσωσης.

Νεοφιλελεύθερη επέλαση και Εθελοντισμός (Βλέπε TEDx)

Ας περάσουμε όμως τώρα στον **άρδη νεοφιλελεύθερο εθελοντισμό** και την διαστρεβλωμένη έννοια του εθελοντισμού που προωθούν τα απανταχού αφεντικά για να εκμεταλλευθούν ημιμαθή παιδάκια που ψάχνουν μια κοινωνική διέξοδο. Μια καλυμμένη μορφή στυγνής εκμετάλλευσης που προωθείται με το με το επιχείρημα της απόκτησης εμπειρίας και προϋπηρεσίας είτε σε μεγάλες εταιρείες, είτε σε δικηγορικά γραφεία ή ακόμη -και ως επί το πλείστον- σε Μ.Κ.Ο, η

✦ Κόκκινες κάρτες και μποϊκοτάζ

Εδώ και 5 μήνες οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της Κόκα κόλα στη Θεσσαλονίκη έχουν προκηρύξει απεργία διαρκείας. Μετά τη μεταφορά του εργοστασίου από τη Θεσσαλονίκη στη Βουλγαρία (προφανώς λόγω των εκεί χαμηλότερων μεροκάματων, που θα επιφέρουν μεγαλύτερα κέρδη στην επιχείρηση) και δεκάδες απολύσεις εργαζομένων, οι απεργοί έχουν ξεκινήσει μία δυναμική καμπάνια προπαγάνδισης του αγώνα, καλώντας σε μποϊκοτάζ των προϊόντων της εταιρείας. Τι διεκδικούν; Την επιστροφή του εργοστασίου στη Θεσ/νίκη και την επιστροφή των ιδίων στο εργοστάσιο. Πρόκειται για μία απεργία που χαιρεί συμπάραστασης από την πλειοψηφία της κοινωνίας στη βόρεια Ελλάδα. Αυτό βέβαια, αποτελεί δικόπο μαχαίρι. Από τη μία, θίγεται και συζητιέται πια ο πολυεθνικός χαρακτήρας της επιχείρησης-ορόσημο του καπιταλισμού, τα υπέρτοκα κέρδη της και οι διοικητικές επιλογές της

(μεταφορά εργοστασίων, διακίνηση με εξωτερικούς συνεργάτες κτλ), με απώτερο σκοπό το απόλυτο κέρδος. Από την άλλη όμως, μπαίνει στο προσκήνιο το βαρύ πεπόνι της ενίσχυσης της τοπικής οικονομίας και της παραγωγής σε ελληνικό έδαφος (κι ας πρόκειται για το ίδιο προϊόν), με μία επικάλυψη «αγνού» βορειοελλαδίτικου πατριωτισμού και τοπικισμού.

Το βασικό σύνθημα της απεργιακής καμπάνιας, το εξής: «**Ούτε γουλιιά από τα προϊόντα της coca cola μέχρι να επαναλειτουργήσει το εργοστάσιο της Θεσσαλονίκης. Όχι στη βουλγάρικη coca cola.**» Συνδικαλισμός μονόπλευρος, συντηρητικός, κοντόφθαλμος. Σαν να λέμε, άπαξ και ξαναοιξεί το εργοστάσιο της β. Ελλάδας και οι εργαζόμενοι επιστρέψουν στην εργασιακή τους καθημερινότητα, μπορούν απενοχοποιημένα πια οι έλληνες καταναλωτές να απολαμβάνουν το αγαπημένο τους αναψυκτικό. Σαν να λέμε,

μόλις (κι αν) επιτευχθεί η επαναπρόσληψη, σταματάμε να μιλάμε για εργασιακές συνθήκες, επισφάλεια, απολύσεις και κερδοφόρες πολυεθνικές εταιρίες. Σαν να λέμε, δεν μας αφορούν τα υποτιμημένα ημερομίσθια, οι μεσαιωνικές συνθήκες δουλειάς, τα μειωμένα ανταντακλαστικά αντίστασης των εργατών στα εργοστάσια των γειτονικών βαλκανίων. Εν ολίγοις, σαν να λέμε, ας καλύψουμε τον κώλο μας. Όταν οι απεργίες αποκτούν χαρακτήρα τοπικιστικό και μονομερή, δε μπορούν παρά να μένουν στη σφαίρα του κλαδικού. Σε μία κοινωνική πραγματικότητα, όπου οι χαμηλοί μισθοί, οι απολύσεις, το ελαστικό ωράριο αποτελούν πλέον προβληματισμό του συνόλου των εργαζομέ-

νων, η γενίκευση των διεκδικήσεων και οι κοινοί αγώνες όφειλαν να κατέχουν κυρίαρχη θέση στις εργασιακές στρατηγικές. Αυτό είναι κάτι που δε συμβαίνει. Οι απεργίες τρέχουν κλαδικά, οι αγώνες δε συνδέονται μεταξύ τους για να βρουν την τομή και να μαζικοποιηθούν, η ρητορική αποτελείται από μονοδιάστατα αιτήματα, γίνεται ωφελμιστική. Χωρίς πολιτική βάση και επίγνωση της θέσης και του ρόλου του εργάτη μέσα στο σύστημα του καπιταλισμού (παγκόσμια, και όχι μόνο στη Ελλάδα), πώς μπορεί μία απεργία να κερδίσει, έστω και τα μισά από αυτά που απαιτεί;

Αυτό το άρθρο δε γράφεται όμως για να υποβαθμίσει τον αγώνα των απεργών στην κόκα κόλα ή να τον δυσφημίσει. Αποτελεί, παρόλα αυτά, μία κριτική στον τρόπο που ο αγώνας αυτός οργανώνεται. Πατί, ας μη γελιόμαστε, δε μας φταίει η βουλγάρικη κόκα κόλα, μας φταίει η όποια καταγωγής κόκα κόλα, το αφεντικό που απολύει, ο καπιταλισμός.

✦ ανεμόσκαλα

μικρά μεγάλα εσωτερικά νέα

► Αναιρέθηκε το βούλευμα σχετικά με την υπόθεση του Βατοπεδίου

Οι άγιοι πατέρες επιχειρηματίες και οι συνεργάτες τους μπορούν πια να κοιμούνται πια ήσυχoi καθώς ο Άρειος πάγος αναίρεσε το βούλευμα το οποίο παρέπεμπε 14 άτομα στη δικαιοσύνη για την υπόθεση του Βατοπεδίου. Οι τράγοι Εφραίμ και Αρσένιος κατηγορούνταν εν πολλοίς για ηθική αυτουργία και ξέπλυμα μέσω των «ερών» ανταλλαγών.

«Δεν αιτιολογείται ειδικά το ποινικά επιλήψιμο των πράξεών τους, καθ' όν χρόνο η υπόθεση είχε δρομολογηθεί να τακτοποιηθεί σε κυβερνητικό επίπεδο, διότι αποτελούσε κυβερνητική επιλογή» επισημαίνεται Σε σημείο της έκθεσης αναίρεσης.

Για την Αικ. Πελέκη συμβολαιογράφο σύζυγο Βουλγαράκη σχετικά με τα ψευδή παραστατικά: «Ο συμβολαιογράφος συντάσσει και με την ιδιότητα ως δημόσιου λειτουργού προσδίδει κύρος στα έγγραφα αυτά [...], χωρίς να βεβαιώνει, υπό την έννοια την αλήθεια ή την αναλήθειά τους. Την ευθύνη για την ακρίβεια και τη συμβατότητα των δηλώσεων με την πραγματικότητα την έχουν οι δηλούντες.»

Για τα μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους που γνωμοδότησαν: Στην έκθεση του ΑΠ τονίζεται το ακαταδίωκτο των μελών του ΝΣΚ, βάσει σχετικού νόμου του 2013. «Οι αποδιδόμενες σε αυτούς κατηγορίες δεν συνιστούν αξιόποινη πράξη» υπογραμμίζεται, για να αποδοθεί «εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστική ποινικής διάταξης και (αρνητικής) υπέρβασης εξουσίας» στο Συμβούλιο Εφετών.

Όλοι λοιπόν αθώοι και δικαιοσύνη στα καλύτερά της για άλλη μία φορά...

► Έντεκα εκατομμύρια άδεια σπίτια στην Ευρώπη

Τη στιγμή που ο επίσημος αριθμός των ανέργων ξεπερνάει τα τεσσεράμισι εκατομμύρια, έντεκα εκατομμύρια σπίτια παραμένουν άδεια. Από αυτά περίπου 300.000 παραμένουν άδεια στην Ελλάδα. Η εκρηκτική ανάπτυξη του κατασκευαστικού τομέα τα χρόνια προ κρίσης δημιούρ-

γησαν τεράστιο αριθμό κατοικιών, οι οποίες προτιμάται να παραμένουν ξενοικιαστές γιατί στην αντίθετη περίπτωση οι τιμές των ενοικίων θα καταρρεύσουν. Αυτό τον Γενάρη το Πολυτεχνείο Κρήτης στα Χανιά πέταξε έξω έναν άστεγο από ένα ερείπιο ιδιοκτησίας του στο οποίο ο εν λόγω άνθρωπος είχε ξεκινήσει να κάνει επισκευές ώστε να το συντηρήσει και να το κάνει βιώσιμο.

Η πρυτανεία από τις 28 Ιανουαρίου του είχε ζητήσει να απομακρυνθεί προκειμένου να προχωρήσει σε μελέτη του χώρου. Ο άστεγος είχε ζητήσει να παραμείνει μέχρι την Άνοιξη έως ότου βρει άλλο χώρο ωστόσο το αίτημα του δεν έγινε δεκτό. Στο υστερόγραφο της ανακοίνωσης του έγραφε τα εξής: «Κύριε πρύτανη και πρυτανικές αρχές,

Πρώτον, δεν θεωρώ πως η παρουσία μου, σας εμποδίζει να μελετήσετε το χάλι αυτού του κτηρίου.

Δεύτερον, Δεν διεκδικώ την ιδιωτικοποίηση του κτηρίου αλλά μόνο την στέγη.

Τρίτον, Αρνούμαι και αντιστέκομαι σε πιθανή βίαιη έξωσή μου.»

Τώρα το ερείπιο του πολυτεχνείου Κρήτης θα συνεχίσει να έχει μόνιμους κάτοικους μόνο τα περιστέρια ενώ οι πρυτανικές αρχές θα έχουν άλλη μια μελέτη αρχειοθετημένη στα συρτάρια τους.

► Άρχων της Μεγάλης Εκκλησίας ο Δ. Μελισσανίδης

Σε «Άρχοντα Κουροπαλάτη της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας» χειροθετήθηκε ο επιχειρηματίας κ. Δ. Μελισσανίδης.

Η χειροθεσία του νέου Άρχοντα έγινε από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο αμέσως μετά την θεία λειτουργία των Θεοφανίων και τον Μεγάλο Αγιασμό στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι. Ο νέος Άρχων τιμήθηκε για την «ελικρινή αφοσίωσή του στην Μητέρα Εκκλησία, και για την προθυμία του στη διακονία και την προσφορά του στα ευσεβή και ευγενή τέκνα του μαρτυρικού Πόντου», είπε ο Πατριάρχης στην ομιλία του και αναφέρθηκε στις ευρύτερες κοινωνικές πρωτοβουλίες του κ. Μελισσανίδη.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο φημίζεται για τις επιλογές των λαϊκών αξιωματούχων του. Έτσι λοιπόν στην λίστα υπάρχουν ο «Μεγάλος Πρωτεκδικος» κ. Κοντομηνάς, ο «Μεγάλος Χαρτοφύλακας» εισαγγελέας Κόκκινος, ο «Άρχοντας Λαοσυνάκτης» Σωκράτης Κόκκαλης αλλά και πολλοί άλλοι Έλληνες ολιγάρχες όπως ο Αγγελόπουλος, ο Λαιμός και ο Πατέρας.

Το 1996 ο Δ, Μελισσανίδης και ο πρώην

συνεταίρος του κ. Γιάννης Καρράς, είχαν κριθεί προφυλακιστέοι με βούλευμα του συμβουλίου πλημμελειοδικών Πειραιά, για τη γνωστή υπόθεση λαθραίας διακίνησης πετρελαίου, από την οποία ζημίωσαν το δημόσιο με 270 εκ. δρχ., από μη καταβολή δασμών. Η παράνομη αυτή διακίνηση πετρελαίου φέρεται ότι διεπράχθη στις αρχές του 1994 και αφορούσε 35 εικονικούς εφοδιασμούς πλοίων.

Το λαθρεμπόριο καυσίμων είναι μια ευγενής δραστηριότητα που απασχολεί μια συγκεκριμένη κλάση επιχειρηματιών. Στην Ελλάδα τα διυλιστήρια πετρελαίου είναι δύο, ιδιοκτησίας Λάτση και Βαρδινογιάννη όπως επίσης λίγοι είναι και αυτοί που συμμετέχουν στο κλειστό κύκλωμα της εμπορίας καυσίμων. Όποιος λοιπόν μπαινει εμπόδιο στα σχέδιά τους, υπάρχει πάντα τρόπος να το βουλώσει.

Ας μην ξεχνάμε τις απειλές του Δ, Μελισσανίδη εναντίον αρθρογράφων του περιοδικού Unfollow, αλλά και το 1986 την δολοφονία του κοινοτάρχη Καλων Λιμένων Γιάννη Κουτσάκη ο οποίος τα είχε βάλει με τα συμφέροντα της εταιρίας Motor Oil στην Νότια Κρήτη. Όλα αυτά όταν την ίδια στιγμή παίζει ψηλά στις ειδήσεις η σύλληψη του Γ. Σπανού για λαθρεμπόριο καυσίμων.

Ίσως σε λίγα χρόνια από τώρα ο Σπανός να καταφέρει να χειροτονηθεί και αυτός Άρχων της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας.

► Οι φασίστες κυβερνώντες δημόσιος κίνδυνος για την υγεία

Όλοι μας θυμόμαστε τις ακροδεξιές κορώνες σχετικά με τους μετανάστες «οι οποίοι είναι φορείς μολυσματικών και ξεχασμένων ασθενειών από το παρελθόν». Σε αυτή την ρητορεία έχουν καταφύγει από τους σοσιαλιστές δημοκράτες τύπου Λοβέρδου (υπόθεση οροθετικών ιεροδουλών), μέχρι και την

πούρα νεοναζιστική χρυσή αυγή, παρολίγων και επίσημου συνεργάτη της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ πριν λίγους μήνες. Σύμφωνα λοιπόν με έκθεση του Φλεβάρη 2014 των πανεπιστημίων της Οξφόρδης και του Κέμπριτζ αλλά και του London School of Hygiene and Tropical Medicine, τα μέτρα λιτότητας που έχει επιβάλει η ελληνική κυβέρνηση από την αρχή της οικονομικής κρίσης έχουν βλάψει σοκαριστικά την υγεία του πληθυσμού, αφήνοντας σχεδόν 1 εκατομμύριο ανθρώπους χωρίς πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Οι ακαδημαϊκοί αναφέρονται σε αποδείξεις για αυξανόμενο ρυθμό παιδικής θνησιμότητας,

για εκτίναξη του επιπέδου μόλυνσεων HIV μεταξύ των χρηστών ναρκωτικών, αλλά και για επιστροφή της ελονοσίας.

Το κόστος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης έχει μεταφερθεί σε σημαντικό βαθμό από το κράτος στον ασθενή, με την επιβολή νέων τελών για τη συνταγογράφηση και τη χρέωση των ασθενών στα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων να αυξάνεται από τα 3 ευρώ στα 5 ευρώ.

Παράλληλα, σημαντικές είναι οι περικοπές στα προγράμματα πρόληψης ασθενειών, με αποτέλεσμα να επανεμφανίζονται μολυσματικές ασθένειες που κάποτε ήταν σπάνιες - όπως η ελονοσία, που έχει επιστρέψει στην Ελλάδα για πρώτη φορά μετά από 40 χρόνια.

Τελικά οι φασίστες κυβερνώντες τύπου Μπουμπούκου είναι ο πραγματικός κίνδυνος για την δημόσια υγεία καθώς η πολιτική που ακολουθείται τα τελευταία χρόνια στόχο έχει να πεθαίνει όποιος δεν έχει την οικονομική άνεση για να καλύπτει την ιατροφαρμακευτική του περίθαλψη. Ίσως σαν επόμενο βήμα ο γνωστός τηλεπλασιέ υπουργός να μας πουλήσει καμία οικογενειακή εγκυκλοπαίδεια της υγείας ώστε να είναι περιττή η επίσκεψη μας σε γιατρούς και νοσοκομεία.

“Τί έχετε να πείτε για τη Μαρφίν;”

(Κλασική ερώτηση παπαγάλων των ελληνικών ΜΜΕ, που επανατίθεται σε κάθε περίπτωση που τους βολεύει, ιδιαίτερα κάθε Μάιο...)

Η ιστορία ξεκινάει στις 5 Μαΐου 2010, ημέρα ψήφισης του 1ου μνημονίου. Ένω έχουν προηγηθεί κι άλλες κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, εκείνη τη μέρα ένα δυναμικό πλήθος απεργών, ανέργων, ανθρώπων που βλέπουν τις ζωές τους να γίνονται βορά στα δόντια κράτους και κεφαλαίου, κατακλύζει τους δρόμους της Αθήνας, με επιθετική διάθεση να μπει ακόμα και στη βουλή για να αποτρέψει την ψήφιση του μνημονίου. Η καταστολή είναι άγρια, αλλά είναι άλλο το γεγονός που σηματοδοτεί το μούδιασμα και την υποχωρητικότητα των εξεγερμένων: ο εμπρησμός του υποκαταστήματος της Μαρφίν στη Σταδίου.

Αμέσως μετά παραπέμπονται στη δικαιοσύνη οι υπεύθυνοι της τράπεζας, γίνονται γνωστά τα ελλειπόμενα μέτρα ασφαλείας του κτηρίου και η εκβιαστική απαγόρευση για συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία από την κεντρική διοίκηση. Καταδικάζονται (Ιούλιος 2013) δύο υπεύθυνοι ασφαλείας της εταιρείας σε 10ετή φυλάκιση και αφήνονται ελεύθεροι με χρηματική εγγύηση 30.000 ευρώ έκαστος, η διευθύντρια του καταστήματος σε 5ετή φυλάκιση, επίσης ελεύθερη, χωρίς εγγύηση, ενώ η υποδιευθύντρια αθώνεται.

Ένα χρόνο μετά το συμβάν, και ενώ η δικογραφία μένει παράτυπα στα συρτάρια της Γ.Α.Δ.Α., το κράτος επαναφέρει την υπόθεση στο προσκήνιο, και στις 29/4/2011 προσάγονται ο Θεοδωρής Σίψας και άλλοι 2 σύντροφοι. Την ίδια μέρα ο εισαγγελέας που έλαβε τη δικογραφία την επιστρέφει στην αστυνομία, με μια ασαφή παραγγελία να δράσει εν λευκώ, να λάβει ανωμοτί καταθέσεις, να κάνει έρευνα σε σπίτια, χωρίς να δώσει ακριβείς οδηγίες, όπως όφειλε. Οι έρευνες στα σπίτια έγιναν, αλλά δεν βρέθηκε τίποτα που να τους συνδέει με τα γεγονότα (κάποιο ρούχο, παπούτσι ή άλλο αντικείμενο).

Δεν θέλω να πω όνομα είμαι ένας πολίτης και θέλω να πω μόνο ότι οι αναρχικοί απ τα εξαρχεια πάνε στην κερατατέα μολότοφ για να πετάνε στους αστυνομικούς στις φασαρίες που γίνονται για το χυτα Τρεις από αυτούς που κάνουν κουμαντό είναι ο [redacted] μένει στην [redacted] και έχει τηλεφωνό [redacted], ο ΣΨΑΣ ΘΟΔΩΡΟΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑ [redacted] και [redacted] το τηλεφωνό αυτού είναι [redacted] Αυτός μένει [redacted] Αυτοί και άλλοι είναι μπλεγμένοι στα επεισόδια στην αθήνα, πάντα πάνε ήταν και στο κάψιμο στην ΜΑΡΦΙΝ ΤΗΝ 5 ΜΑΗ 2010 μπροσταρηδες.

Βάση των κατηγοριών είναι ένα ασυνάρτητο ανώνυμο σημείωμα που τους κατονομάζει με αριθμούς τηλεφώνων και διευθύνσεις και τους συνδέει και με την αντίσταση των κατοίκων στην Κερατέα ως ‘κουμανταδόρους’, ενώ οι τρεις μέχρι τότε δεν γνωρίζονταν καν μεταξύ τους! Οι συλληφθέντες κρατούνται στη Γ.Α.Δ.Α., ενώ παράλληλα τα Μ.Μ.Ε. βγάζουν ετυμηγορία και καταδικάζουν μιλώντας για ‘σύλληψη των εμπρηστών της Μαρφίν’, φυσικά χωρίς στοιχεία ή επίσημη δικαστική καταδίκη. Το ίδιο βράδυ δίνεται στον Θ.Σ. κλήση για ανωμοτί κατάθεση στην Ασφάλεια για τις 5 Μαΐου 2011, την επέτειο του τραγικού εμπρησμού (τυχαίο;). Στις καταθέσεις και οι τρεις αρνούνται κάθε κατηγορία, και η υπόθεση ‘παγώνει’ για άλλο ένα χρόνο...

Η έρευνα της αστυνομίας βασίζεται στο υλικό από τις κάμερες παρακολούθησης στο κέντρο της Αθήνας. Ο Θ.Σ. εντοπίζεται -άλλωστε, ως αναρχικός, αγωνιστής και εργαζόμενος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στην πορεία- με διαφορετικά ρούχα και παπούτσια απ’ αυτά που φορούσε ο δράστης, σε άλλο μέρος, σε πολύ κοντινό χρόνο, στοιχείο που η αστυνομία απόκρυψε από τις δικαστικές αρχές. Αστυνομικός καταθέτει ότι είναι συνήθης πρακτική όσων προκαλούν επεισόδια να αλλάζουν ρούχα για να μην αναγνωριστούν!

Ένα χρόνο μετά, τον Μάιο του 2012, πάλι επετειακά, γνωστοποιείται στους 4 αρχικά συλληφθέντες ότι θα κληθούν για κατάθεση στον ανακριτή, αλλά καλείται τελικά μόνο ο Θ.Σ. την 1η Φεβρουαρίου 2013. Κατόπιν διαφωνίας ανακριτή και εισαγγελέα για το αν πρέπει ή όχι να προφυλακιστεί, ο ανακριτής προτείνει την απελευθέρωση

του, ενώ η εισαγγελέας δεν είχε διαβάσει καν τη δικογραφία! Τελικά αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, μ.α. την απαγόρευση συμμετοχής του σε πορείες και διαδηλώσεις.

Τον Οκτώβριο του 2013, ο Σαμαράς, μιλώντας στην πολιτική επιτροπή της Ν.Δ. και κλείνοντας το μάτι στα πιο συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας, εξισώνει τους χρυσαυγίτες και αποδεδειγμένους δολοφόνους του Παύλου Φύσσα (και όχι μόνο) με τον αναρχικό κατηγορούμενο για μια αδιαλεύκαντη ακόμα υπόθεση, επαναφέρει τη θεωρία των δύο άκρων λέγοντας ότι “εγκληματική βία δεν ασκήθηκε μόνο στο Πέραμα, ασκήθηκε και στον εμπρησμό της Μαρφίν” και ότι “ευθύνη όλων είναι να αποδοκιμάζουν κάθε εγκληματική πράξη, όχι να τρέχουν ομαδικά ως μάρτυρες υπεράσπισης σε δίκες δολοφόνων”, ουσιαστικά καταδικάζοντας σε επικοινωνιακό επίπεδο χωρίς δίκη τον Θ.Σ., και εκφοβίζοντας όσους τον στηρίζουν! Την επόμενη μέρα, γνωστή “αντιμνημονιακή” εφημερίδα του αστικού τύπου, γνωστού δημοσιογράφου με γνωστές σχέσεις με την εκάστοτε εξουσία, δημοσιεύει το παραπεμπτικό βούλευμα, ως δήθεν δημοσιογραφική επιτυχία, δίνει στη δημοσιότητα το όνομα και τη δ/νση του Θ.Σ., καθιστώντας τον εύκολα στόχο ακροδεξιών, και καταστρατηγώντας τη δημοσιογραφική δεοντολογία. Λίγο μετά ο Θ.Σ. απολύεται από τη δουλειά του.

Από την πλευρά τους, οι συγγενείς των θυμάτων δήλωσαν δικαιωμένοι από τις δικαστικές αποφάσεις για τους υπεύθυνους της τράπεζας. Αυτοί οι άνθρωποι, παρότι βιώνουν ένα τραγικό πένθος, καλούνται να ξαναμπουν σε διαδικασία δικαστηρίων, επώδυνων αναμνήσεων, αγωνίας, και να

παρακολουθήσουν τη δίκη-παρωδία ενός ανθρώπου, με μόνες επίσημες κατηγορίες το ότι ήταν διαδηλωτής, το ότι μοιάζει φυσιογνωμικά με τον δράστη και το ότι... κουβαλάει αλλαξίες ρούχα όταν κατεβαίνει σε πορείες!!!

Κλείνοντας, παραθέτουμε δύο αποσπάσματα από κείμενα ενάντια στη σκευωρία του κράτους σε βάρος του Θεοδωρή:

«Η απάντηση είναι η ίδια η προσωπικότητα και η παρουσία αυτού του ανθρώπου, μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, στον χώρο εργασίας του και στην καθημερινότητα του. Το τεκμήριο ενοχής του είναι η πολιτική του ταυτότητα και η συμμετοχή του ως εργαζόμενος σε κινητοποιήσεις, μαζί με άλλους εργαζόμενους όπως αυτή της 5ης Μάη 2010. Τα στοιχεία που τον ενοχοποιούν δεν επαρκούν ούτε για την προφυλάκιση του ούτε φυσικά για την καταδίκη του, καταδεικνύοντας έτσι την κρατική και δικαστική σκευωρία που στήνεται στους υπαίτιους της 5ης Μάη και προεκλογικά, γι’ αυτό άλλωστε ανέβαλαν τη δίκη ώστε να ρεφάρουν από την επένδυση στην υπόθεση και να την επαναφέρουν στο προσκήνιο πριν τις εκλογές, αποδεικνύοντας ότι το κράτος λειτουργεί σωστά και δεν χαρίζει κάστανα σε κανέναν, απαντώντας μ’ αυτόν τον τρόπο στις συλλήψεις των χρυσαυγιτών μετά τη δολοφονία Φύσσα στο Κερατσίνι, ενισχύοντας την θεωρία των δυο άκρων.» - Αναρχικοί για την Κοινωνική Απελευθέρωση

«Ανήκω στον Αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό χώρο και μέσα από ανοιχτά συλλογικά εγχειρήματα αγωνίζομαι στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Παλεύω για μια κοινωνία ελεύθερη, αταξική, χωρίς εξουσία, εκμετάλλευση, καταπίεση. Ως εργατής, βιώνοντας στο πετσί μου το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς, συμμετέχω στους κοινωνικούς ταξικούς αγώνες, πλάι στους καταπιεσμένους.» - Θεοδωρής Σίψας

Δε μας φοβίζουν, μας εξοργίζουν

(Πολύτιμο υλικό υπάρχει επίσης στο βίντεο “Η τυχαία δίωξη ενός αναρχικού” στο youtube, καθώς και στα κείμενα της Συνέλευσης Αλληλεγγύης στον Θεοδωρή Σίψα.)
Συνεχίζεται...

Ο Κανένας

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Ηρακλείου στη Βιο.Με

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Ηρακλείου στη Βιο.Με ξεκίνησε τον Δεκέμβριο με αφορμή τον, δίχρονο αγώνα των εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ, για την επαναλειτουργία του εργοστασίου υπό εργατικό έλεγχο, και τα νέα δεδομένα που έχουν προκύψει και αποφασίστηκε μέσα από τη συνέλευση των εργαζομένων και πραγματοποιεί συνελεύσεις σχεδόν σε εβδομαδιαία βάση στον κοινωνικό χώρο ΓΡΑΝΑΖΙ, η οποία είναι ανοιχτή, ώστε να βρούμε μαζί τρόπους και νέες δράσεις στήριξης του εγχειρήματος.

Το παράδειγμα της ΒΙΟΜΕ είναι η απάντηση στην απελπισία και την ηττοπάθεια που χαρακτηρίζει τις κοινωνικές διεκδικήσεις εν καιρώ οικονομικής κρίσης. Το έδαφος που αφήνει η νεοφιλελεύθερη επέλαση, σε συνδυασμό με την υποτονικότητα των εργατι-

κών αγώνων όλα αυτά τα χρόνια, ευνοεί διαρκώς τη διαμόρφωση μιας κοινωνίας, μεμονωμένων ατόμων, που αναζητούν αποσπασματικές διεξόδους επιβίωσης, ελεγχόμενες από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, ώστε να αποκλειστεί και η όποια προοπτική ανατροπής του. Εκτός λοιπόν από την παρουσίαση του ως τώρα αγώνα τους, (με τις καθημερινές δυσκολίες και τις αλλαγές που διαφαίνονται μπροστά τους), η δράσεις της Πρωτοβουλίας αφορούν γενικότερα το ζήτημα της αυτοδιαχείρισης, και πώς αυτή μπορεί να λειτουργήσει επάνω σε σαφείς ιδεολογικοπολιτικούς άξονες ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και να ενισχύσει τους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στην εκμετάλλευση του εργαζόμενου και του πολίτη γενικότερα.

Η αυτοδιαχείριση δίνει τη προοπτική ενός νέου αξιακού μοντέλου στην οργάνωση της ερ-

γασίας, μέσα από τη συλλογική διαχείριση της παραγωγής χωρίς ιεραρχίες, δίνοντας βάση στην έκφραση των ιδεών και οραμάτων των ιδίων των εργαζομένων, απελευθερώνοντας έτσι την παραγωγή από το σχεδιασμό του κεφαλαίου.

Δεν μπορεί όμως να είναι αυτό-αναφορική. Κάθε αυτοδιαχειρι-

ζόμενο εγχείρημα, δεν γίνεται αυτόματα ανατρεπτικό του υπάρχοντος συστήματος, ούτε αποτελεί από μόνο του εγγύηση για τον μετασχηματισμό του παραγωγικού και κοινωνικού μοντέλου. Δεν πρέπει να παραγκωνίζεται η σημασία της συλλογικής κοινωνικής ευθύνης απέναντι στον αγώνα, και το πολιτικό πρόταγμα που εμπεριέχει ο όρος «αλληλεγγύη» να μην περιορίζεται/υποβαθμίζεται σε μια τύπου οικονομική ενίσχυση εγχειρημάτων.

Πέρα από τη βιωσιμότητα λοιπόν της ΒΙΟΜΕ, (με τη δημιουργία δικτύου διακίνησης των προϊόντων της), **στόχος** της Πρωτοβουλίας (και των εργαζομένων της Βιο.Με) είναι η διεύρυνση της απεύθυνσης του αγώνα τους, σε όλους τους εργασιακούς χώρους, τις συνελεύσεις γειτονιάς, τις δομές αλληλεγγύης, τους ανέργους, **το σύνολο της κοινωνίας** ώστε να πάψει να αντιμετωπίζει την κρίση

σαν ξαφνική συμφορά, και να γίνει πιο μαχητική στις διεκδικήσεις της σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας, για την απελευθέρωση από την καπιταλιστική κυριαρχία.

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι το κράτος βρίσκει τον τρόπο να αφομοιώνει τις όποιες αντιδομές αλληλεγγύης που δημιουργούνται, χρησιμοποιώντας τις ως βαλβίδες αποσυμπίεσης της κοινωνικής διεκδίκησης και όργης, που ολόένα και εντείνεται. Γι αυτό και ένα βασικό θέμα που εξερευνούμε είναι το πως μπορούν τέτοιου είδους εγχειρήματα να μην απαντούν απλά στο εκβιαστικό ζήτημα της επιβίωσης αλλά πώς θα γίνουν περισσότερο διαβρωτικά και ατρωτά από τη συστημική αφομοίωση.

Επικοινωνήστε μαζί μας:
viome.her@gmail.com
www.facebook.com/viome.her

Τα πολιτικά παιχνίδια που παίζονται στην πλάτη της κούρδισσας αγωνίστριας Νιχαγιέτ Κοζάν δε θα περάσουν

«Προσοχή· το άτομο αυτό ενδέχεται να είναι οπλισμένο, επικίνδυνο, βίαιο. Κίνδυνος διαφυγής.»

Αυτά έγραφε, μεταξύ άλλων, το έγγραφο αναζήτησης της κούρδισσας αγωνίστριας Νιχαγιέτ Κοζάν που απέστειλαν οι τουρκικές διωκτικές αρχές μέσω της INTERPOL. Σίγουρα οι αστυνομικοί στην Ασφάλεια Ηρακλείου θα έσκασαν ένα ειρωνικό χαμόγελο μόλις θα διάβασαν αυτήν την προειδοποίηση. Γι' αυτό και το πρωί της 8 Φεβρουαρίου έστειλαν δυο άντρες με πολιτικά που ζήτησαν απ' την Κοζάν απλά να τους ακολουθήσει στην Αστυνομική Διεύθυνση. Εκεί της ανακοινώθηκε ότι συλλαμβάνεται ως ύποπτη για τρομοκρατική δραση στην Τουρκία και εν συνεχεία προφυλακίστηκε στις φυλακές της Νεάπολης. Είναι ενδεικτικό ότι η αστυνομία δεν μπήκε καν στον κόπο να κάνει έστω και μια τυπική έρευνα στο σπίτι της όπου ζει μαζί με τον σύζυγό της.

Παρ' όλα αυτά, μια μερίδα των τοπικών ΜΜΕ αναπαρήγαγαν χωρίς αιδώ το δελτίο τύπου της Αστυνομίας, στην ουσία δηλαδή την προπαγάνδα των τουρκικών αρχών,

παρουσιάζοντας την Νιχαγιέτ ως μια επικίνδυνη τρομοκράτισσα που κρύβονταν και διέφευγε απ' τις αστυνομικές αρχές. Μόνο που η Ρόζντα δεν κρυβόταν· οι κρατικές και δημοτικές υπηρεσίες ήξεραν ποια είναι και που μένει, είχε δοσοληψίες μαζί τους όπως κάθε πολίτης, δούλευε σε τουριστική περιοχή, είχε παντρευτεί το 2001 στο δημαρχείο Ηρακλείου, είχε αιτηθεί πολιτικού ασύλου και τελευταία είχε αιτηθεί την απόκτηση της ελληνικής ιθαγένειας. Ο σύζυγός της, επίσης πολιτικός πρόσφυγας, απέκτησε πρόσφατα την ελληνική ιθαγένεια. Η αγωνίστρια Νιχαγιέτ Κοζάν ουδέποτε διέπραξε κάποια μορφής ποινικό αδίκημα ούτε στην Τουρκία, ούτε φυσικά στην Ελλάδα, διώκεται δε απ' τις τουρκικές αρχές αποκλειστικά για τα πολιτικά της φρονήματα και την πολιτική δράση που ανέπτυξε εκεί. Στα δεκατεσσερα χρόνια που ζει στην Ελλάδα ως πολιτική πρόσφυγας, έχει δώσει το «παρών» της στους αγώνες διεκδίκησης των δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι απ' την πρώτη στιγμή ο Δικηγορικός Σύλλογος Ηρακλείου εξέφρασε την συμπάραστασή του στην

κρατούμενη και η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του συλλόγου ανέλαβε την υπεράσπισή της. Επίσης το Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου εξέδωσε ανακοίνωση συμπάραστασης και επίτροπή του επισκέφτηκε την Ρόζντα στις φυλακές Νεάπολης για να διαπιστώσει τις συνθήκες κράτησής της. Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι η σύλληψή της εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο συνεργασίας που αναπτύσσεται το τελευταίο διάστημα ανάμεσα στο ελληνικό και το τουρκικό κράτος για την έκδοση Τούρκων και Κούρδων καταζητούμενων για την πολιτική και συνδικαλιστική τους δράση στην Τουρκία. Η έκδοση της Ρόζντα στην Τουρκία θα σημάνει την έκθεσή της σε διαρκή βασανισμό και την απειλή φυσικής εξόντωσής της.

Υπάρχουν χιλιάδες πολιτικοί πρόσφυγες σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, στους οποίους έχει παραχωρηθεί πολιτικό άσυλο και ζουν ομαλά και ανεμπόδιστα. Στη βάση της αλλαγής που προωθείται σε διεθνές πλαίσιο πάνω στο ζήτημα των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, στην Ελλάδα η ακροδεξιά κυβέρνηση, με υπερβάλλοντα ζήλο, έχει ξεκινήσει διαδικασίες σύλληψης

και έκδοσης ανθρώπων που διώκονται για την πολιτική τους δράση και το φρόνημά τους. Άνθρωποι που αντιστάθηκαν στη Χούντα του Εβρέν και στο στρατοκρατικό καθεστώς της Τουρκίας, διώκονται σήμερα ως τρομοκράτες. Και αυτά συμβαίνουν στην Ελλάδα, όπου όλοι ορύνονται ότι το τουρκικό καθεστώς αποτελεί θανασιμική απειλή για τη χώρα. Κι όμως, το ελληνικό κράτος συνεργάζεται με το τουρκικό ενάντια ακριβώς σ' αυτούς τους ανθρώπους που πολεμούν αυτό το καθεστώς και αγωνίζονται για την ειρηνή και την συνεργασία μεταξύ των λαών.

Να εκφράσουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες που κινδυνεύουν με έκδοση στην Τουρκία ή άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η έκδοσή τους θα έχει ως συνέπεια πολυετείς φυλακίσεις και εξοντωτικούς βασανισμούς. Να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στην αντίσταση, τους αγώνες και την ελευθερία.

✎ Ο Σύντεκνος

Ιαβέρνηδες και ανθρωποκυνηγοί, κάτω τα χέρια από τους μικροπωλητές!

Τις τελευταίες ημέρες, για μια ακόμα φορά, οι δυνάμεις καταστολής έβγαλαν στο στόχαστρο τους πλανόδιους μικροπωλητές.

Η διαφορά σε σχέση με τις προηγούμενες φορές είναι ότι τώρα οι ένστολοι και οι ασφαλίτες δεν περιορίζονται στο να κατάρσχουν την πραμάτεια των μικροπωλητών και να τους απειλούν, αλλά επιπλέον ρίχνουν πρόστιμα εκατοντάδων και χιλιάδων ευρώ σε ανθρώπους που στην καλύτερη περίπτωση βγάζουν 15-20 ευρώ τη μέρα.

Η διαφορά σε σχέση με τις προηγούμενες φορές είναι ότι πλέον κανείς δεν πιστεύει ότι οι μικροπωλητές φταίνε για το ότι κλείνουν τα μαγαζιά.

Η διαφορά είναι ότι πλέον οι μικροπωλητές είναι λιγότεροι από ποτέ, αφού ο κόσμος δεν έχει πια λεφτά ούτε για τα φτηνοπράγματα που πουλάνε.

Οι μετανάστες μικροπωλητές ήρθαν από χώρες μακρινές, πολλοί από αυτούς για να δουλέψουν στη βιομηχανία ιματισμού, όσο ακόμα υπήρχε. Ήρθαν στην Ελλάδα γιατί οι πολυεθνικές και οι τράπεζες κατέστρεψαν τις χώρες τους.

Για κάποια χρόνια οι υπήκοοι της τάχα «Ισχυρής Ελλάδας» έπαιρναν κι αυτοί μια μικρή γεύση από τα κέρδη του πλιάτσικου, με αντάλλαγμα τη σιωπή τους απέναντι στην εκμετάλλευση των μεταναστών.

Σήμερα, οι βίαια φτωχοποιημένοι υπήκοοι της τεχνητά χρεωκοπημένης Ελλάδας παίρνουν μια πικρή γεύση από το τι σημαίνει να λυμαίνονται μια χώρα οι τράπεζες και οι πολυεθνικές. Και αντί να καταλάβουμε τα κοινά μας συμφέροντα με τους μετανάστες, τα αφεντικά μάς διδάσκουν το μίσος για τους ακόμα πιο κάτω. Πρόβατα με τ' αφεντικά, λύκοι απέναντι στους μετανάστες.

Με το κνηγί των μεταναστών μικροπωλητών ξεκίνησαν να φτιάχνονται τα φα-

σιστικά τάγματα εφόδου. Στις πλάτες των μεταναστών στήθηκαν κυκλώματα δουλεμπορίου, ακόμα και κυκλώματα εμπορίου ανθρωπίνων οργάνων. Οι μετανάστες είναι καλοί για να δουλεύουν κάποιους μήνες στη Μανωλάδα, τον υπόλοιπο χρόνο είναι καλοί για να εκπαιδούνται πάνω τους οι φασίστες και για να οργανώνονται ανθρωποκυνηγητά από την αστυνομία.

Και το παραμύθι, που το πιστεύουν όλο και λιγότεροι, συνεχίζεται: οι μικροπωλητές φταίνε που κλείνουν τα μαγαζιά. Οι μικροπωλητές ξεπαγιάζουν με τις ώρες γιατί δεν έχουν άλλο τρόπο επιβίωσης. Οι φτωχοί, αγοράζοντας από τους μικροπωλητές, γλυτώνουν κάποια από τα χρήματα που τους ληστεύει η εφορία. Αν οι φτωχοί δεν έβρισκαν το μαϊμού εμπόρευμα στο σεντόνι του μικροπωλητή, θα αγόραζαν το γνήσιο στα μαγαζιά της Τσιμισκή; Οι φτωχοί, αγοράζοντας φτηνοπράγματα από τους μικροπωλητές, γλυτώνουν κάποια χρήματα που μπορούν έτσι να τα χρησιμοποιήσουν για τρόφιμα, φάρμακα, θέρμανση. Τα μαγαζιά κλείνουν γιατί ο κόσμος δεν έχει λεφτά. Το κράτος κάνει με ξεδιάντροπο τρόπο τις πλάτες στις πολυεθνικές και στις τράπεζες και χτυπάει τη φοροδιαφυγή κυνηγώντας τους μικροπωλητές!

Η πληρωμή φόρων έχει την έννοια της

ανταποδοτικότητας μέσω των κοινωνικών παροχών από το κράτος. Ποιες είναι οι κρατικές παροχές στους μετανάστες; Τα φασιστικά πογκρόμ; Η διοικητική αυθαιρεσία και ο σαδισμός των δυνάμεων καταστολής; Αυτά εξασφαλίζουν οι μετανάστες μέσω της έμμεσης φορολογίας τους; Πατί και ο πιο εξαθλιωμένος μετανάστης που προσπαθεί να επιβιώσει στην Ελλάδα πληρώνει φόρους, μέσω της κρατικής φορολογίας στα τρόφιμα, στο ρεύμα, στο πετρέλαιο. Οι μετανάστες επιβιώνουν στοιβαγμένοι σε υπόγεια και διαμερίσματα-τρύπες που αλλιώς θα έμεναν ξενοίκιαστα και οι ιδιοκτήτες τους θα πλήρωναν από την τσέπη τους τα χαράτσια.

Στα χρόνια της κρίσης, όσοι μετανάστες απέμειναν στην Ελλάδα όχι μόνο δεν στέλνουν εμβάσματα στα σπίτια τους αλλά σε πολλές περιπτώσεις οι οικογένειές τους, πίσω στις πατρίδες τους, είναι που τους στέλνουν χρήματα και μάλιστα από χώρες με μέσο ετήσιο εισόδημα 600 ευρώ! Όσοι μετανάστες απέμειναν στην Ελλάδα, έμειναν όχι γιατί ζουν σε βάρος των ντόπιων αλλά γιατί δεν μπορούν να φύγουν. Πολλοί δεν μπορούν να επιστρέψουν στις χώρες τους γιατί εκεί διώκονται για πολιτικούς λόγους. Άλλοι πάλι δεν μπορούν να γυρίσουν γιατί ακόμα χρωστάνε στα δουλεμπορικά κυκλώματα. Αλλά και για να

πάνε σε μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, πρέπει και πάλι να βρουν χρήματα για να πληρώσουν τους δουλέμπορους. Είναι δεκάδες οι περιπτώσεις όπου μετανάστες, όμηροι των κυκλωμάτων, πλήρωσαν το χρέος με τις ζωές τους, κλειδωμένοι χωρίς τροφή στα αυτοσχέδια κρατητήρια των δουλεμπόρων, κλειδωμένοι μέχρι να πεθάνουν.

Τα αφεντικά μιλάνε για εφαρμογή της νομιμότητας. Φυσικά για το δίκιο δεν μπορούν και δεν θέλουν να μιλάνε, το σύνθημα της εποχής είναι: «ο θάνατός σου η ζωή μου». Αν θέλουν να μιλάνε για νομιμότητα, ας δώσουν στους μετανάστες ένα τμήμα από τα εκατομμύρια που αρπάζουν από την ΕΕ για τη «διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήματος», ας τους δώσουν άδειες εργασίες ή κάποια νόμιμη διέξοδο, αντί να τους εξωθούν στην απόγνωση. Όταν, επικαλούμενος τη νομιμότητα, ρίχνεις πρόστιμα εκατοντάδων και χιλιάδων ευρώ σε ανθρώπους που στην καλύτερη περίπτωση βγάζουν 15-20 ευρώ τη μέρα, όταν στερείς από ανθρώπους το μοναδικό τους τρόπο επιβίωσης, τότε προφανώς τους σπρώχνεις όλο και πιο βαθιά στην παρανομία και στα κυκλώματα. Μήπως αυτός είναι ο πραγματικός στόχος των τελευταίων αστυνομικών επιχειρήσεων; Το βέβαιο είναι πως πρόκειται για μια δημόσια επίδειξη αγριανθρωπισμού, ένα ακόμα οργανωμένο ανθρωποκυνηγητό για να βγάσουν τη λύσσα τους τα σκυλιά των αφεντικών.

Στεκόμαστε αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι στους μικροπωλητές όχι γιατί ό,τι εφαρμόζεται σήμερα στους μετανάστες θα εφαρμοστεί αύριο στους ντόπιους. Είμαστε στο πλευρό τους γιατί η οργή και η αλληλεγγύη είναι η μόνη ανθρώπινη αντίδραση...

...όταν βλέπεις έναν άνθρωπο που τον μπουδίζουν να βαδίσει
όταν βλέπεις έναν άνθρωπο που τον αλυσόδένουνε.

Αντιφασιστική Συνέλευση Αλληλεγγύης
✎ Yol Underground

Αλληλεγγύη και Αγώνας μέχρι να είμαστε όλοι λεύτεροι!

Από τις 21 Ιανουαρίου, έχουν ξεκινήσει στις πόλεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης μια σειρά από αστυνομικο-δικαστικές εισβολές σε σπίτια. Σπίτια ανθρώπων που είτε ανήκουν στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό και ευρύτερο ριζοσπαστικό χώρο, είτε θεωρείται από τους μπάτσους ότι έχουν επαφές, συγγενικού ή φιλικού τύπου. Οι προφάσεις για τη νομική κάλυψη και πραγματοποίηση των ερευνών είναι, όπως πάντα, «κάνοντες καταγγελίες» για ναρκωτικά, όπλα, κτλ. Το γεγονός που χρησιμοποιήθηκε όμως ως πολιτική αφορμή για αυτό το πογκρόμ, είναι η απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού στις αρχές του χρόνου. Τα μέσα μαζικής αποκτήνωσης, οργιάζαν τις πρώτες μέρες για την «αναμφίβολα αναγκαία» επιχείρηση. Όσο όμως αυτή συνεχιζόταν και γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρος ο κύριος στόχος της, δηλαδή η χαρτογράφηση αγωνιζόμενων ανθρώπων, τα πληρωμένα κοράκια φρόντισαν να σωπάσουν σχετικά με την εξέλιξη της υπόθεσης, παρόλο που οι εισβολές συνεχίζονται μέχρι και σήμερα.

Τα τελευταία χρόνια, το ελληνικό κράτος, επικαλούμενο συχνά την ανάγκη σοβαρής αντιμετώπισης της κρίσης, σκληραίνει και διευρύνει την καταστολή, κάνοντας συστηματικές απόπειρες χαρτογράφησης των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας. Αυτή η στρατηγική αναβάθμισης του ελέγχου δεν αποτελεί μόνο αίτιμα των εγχώριων αφεντικών και των πολιτικών εκφραστών τους, αλλά και αντικείμενο πίεσης από τις ηγεσίες άλλων χωρών (ΗΠΑ, κυρίαρχες χώρες στην Ευρώπη), όπως μαρτυρούν τα παραδείγματα εμπλοκής ξένων μυστικών υπηρεσιών στις υποθέσεις της 17N και των Τούρκων/Κούρδων πολιτικών προσφύγων.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτής της αναβάθμισης, οι μπάτσοι φρόντισαν να συλλέξουν δείγμα DNA από πολλά από τα άτομα στα σπίτια των οποίων έγιναν εισβολές, με στόχο να εμπλουτίσουν την, κατά τ' άλλα προβληματική, βάση δεδομένων που διατηρούν στα εργαστήριά τους. Ένα ακόμα βήμα στην κατεύθυνση του φακελώματος των ζώων μας. Παράλληλα, η μέθοδος ταυτοποίησης βιολογικού υλικού ως μοναδικό στοιχείο ενοχής, εδραιώνεται για τα καλά στη δικαστική διαδικασία. Ενδεικτικά, στις δίκες των Α.Σειρήνη, Σ.Σεισίδη και του Επαναστατικού Αγώνα, έγινε μια πρώτη προσπάθεια, χωρίς αποτέλεσμα, ενώ η πιλοτική εφαρμογή έγινε με την καταδίκη του Μ.Τσιλιανίδη, την οποία ακολούθησε η πρόσφατη καταδίκη του Τ.Θεοφίλου. Είναι αρκετά ξεκάθαρο ότι, παρά τις αστείες ψευδοδιαμάχες μεταξύ δικαστικού σώματος και πολιτικής ηγεσίας που προβάλλονται στο χαζοκοῦτι, η δικαστική εξουσία ευθυγραμμίζεται με τη στρατηγική του κράτους, ως αναπόσπαστο κομμάτι του.

Με ανάλογο ζήλο διαμορφώνεται το νομικό πλαίσιο για τη δημιουργία δύο πτερυγών απομόνωσης στις φυλακές Δομοκού, μέσα σε 3 μήνες, που στην ουσία προορίζονται για κάθε κρατούμενο που αποτελεί επαρκή ή εν δυνάμει απειλή για την ορ-

γανωμένη υποταγή που απαιτεί η εκάστοτε «σωφρονιστική» υπηρεσία. Μια ακόμη πράξη πολιτικής εκδίκησης μαζί με τις συνεχείς συλλήψεις και διώξεις του Κ.Σακκά, το κόψιμο των αδειών ανθρώπων που έχουν αγωνιστική στάση μέσα στη φυλακή, όπως ο Σ. Στρατούλης, ο Η.Καραντουμάν, ο Η.Κωστάρης και την επανειλημμένη απαγόρευση νοσηλείας του Σ.Ξηρού. Από αυτό το γαϊτανάκι ανθρωποκνηνητού δε θα μπορούσαν να λείπουν οι αντίστοιχες χρηματικές επικηρύξεις για να δώσουν τον απαραίτητο τόνο ρουφιανιάς και κοινωνικού κανιβαλισμού.

Ακόμη, είναι ενδεικτικό ότι στις φυλακές Κορυδαλλού τοποθετούν όλο και περισσότερα σιδερένια κιγκλιδώματα πάνω από τους χώρους προαυλισμού, μετατρέποντάς τους σε κανονικά κλουβιά. Αυτές και άλλες κινήσεις, όπως η συχνή επίσκεψη των μονάδων ΕΚΑΜ στο εσωτερικό των φυλακών για την διενέργεια ελέγχων και «προειδοποιητικών» ξυλοδαρμών, δεν είναι μια ακραία αντίδραση, αλλά η στρατηγική επιλογή ενός κράτους για την αντιμετώπιση των τριγμών που προκαλούνται ήδη στο εσωτερικό των μηχανισμών του, καθώς οι συνθήκες επιβίωσης εντός και εκτός των φυλακών υποβαθμίζονται περαιτέρω.

Το πεδίο που διαμορφώνεται από πλευράς εξουσίας είναι ένα μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Η λυσσαλέα καταστολή του αγώνα ενάντια στα μεταλλεία στη Χαλκιδική, η επανειλημμένη επιστράτευση απεργών, η δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης και η μαθηματική εκλογίκευση της εξόντωσης, είτε ονομάζεται «αυτοκτονία», είτε «αυχής πνιγμός» (Φαρμακονήσι), έρχονται να συμπληρώσουν αυτό το παζλ. Τα κομμάτια του συνθέτουν τη νομική, στρατιωτική και ιδεολογική θωράκιση

του κράτους, ώστε, αφενός να διατηρήσει την αίσθηση πλήρους ελέγχου και να καθησυχάσει τους παράγοντες του κεφαλαίου (ντόπιους και διεθνείς) και αφετέρου να παραδειγματίσει όσους έχουν ήδη ή πρόκειται να επιλέξουν να αντισταθούν στην αθλιότητα που βιώνουν.

Από τη μεριά μας, στεκόμαστε όρθιοι/ες για να επιβεβαιώσουμε τους εφιάλτες των απολογητών της εκμετάλλευσης. Αγωνιζόμαστε και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε, να βρισκόμαστε κοντά, να συζητάμε για τις κοινές μας ανάγκες και επιθυμίες με ίσους όρους, σπάζοντας τα δεσμά των κοινωνικών ρόλων που επιβάλλει το κράτος. Δεν αντιλαμβάνομαστε την ιεραρχία ως τρόπο κοινωνικοποίησης αλλά ως μέσο εκμετάλλευσης, γι αυτό και προσπαθούμε να λειτουργούμε χωρίς αυτήν. Επιχειρούμε να χτίσουμε διαδικασίες αγώνα σε κάθε χώρο που βρισκόμαστε, αρνούμενοι/ες να αποτραβηχτούμε στη σιωπή και την κατάθλιψη που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Για να βρούμε στο δρόμο, να παλέψουμε με το λόγο και τις πράξεις μας, για να γκρεμίσουμε τις μικρές και μεγάλες καθημερινές φυλακές μας. Κάθε αντίστασή μας στοχεύει τόσο στο να καταστρέφουμε ξανά και ξανά τις συνθήκες που μας καταπιέζουν, όσο και στο να ερχόμαστε ένα βήμα πιο κοντά στον κόσμο που ονειρευόμαστε.

Δεν αφήνουμε κανένα-καμία στα χέρια της εξουσίας!

Αλληλεγγύη και Αγώνας μέχρι να είμαστε όλοι λεύτεροι!

**Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και
δικωκόμενων αγωνιστών**

“18 μήνες μετά”

4 Αυγούστου 2012 και η μεγάλη αστυνομική επιχείρηση «σκούπα», με την ονομασία “Ξένιος Ζευς” μπαίνει σε εφαρμογή. Μια σειρά πογκρόμ σε σπίτια, καταστήματα και χώρους συγκέντρωσης μεταναστών, στο κέντρο της Αθήνας, από αστυνομικούς και κάθε λογής τσιράκια τους, με προσαγωγές, συλλήψεις, βασανισμούς ξεκινούν, σε μια, όχι και τόσο τυχαία ημερομηνία. Ανάλογη επιχείρηση με αυτήν στην Αθήνα πραγματοποιείτε παράλληλα και στον Έβρο, στον οποίο, με το πρόσχημα της φύλαξης των συνόρων από τον Σύριο που εγκαταλείπουν την πατρίδα τους λόγω του εμφυλίου που διαδραματίζεται στην χώρα τους, μεταφέρονται και 1.800 συνοριοφύλακες. Οι μετανάστες που συλλαμβάνονται, πρώτα στοχοποιούνται ως υπαίτιοι για όλα τα “κακά του κόσμου”, και κατόπιν μεταφέρονται σε αυτοσχέδια στρατόπεδα συγκέντρωσης ή αλλιώς κέντρα κράτησης, (η ύπαρξη των οποίων για χρόνια κρυβόταν επιμελώς).

Στα παραπάνω δεδομένα ας προσθέσουμε και τη εφαρμογή των προεδρικών διαταγμάτων, βάση των τροποποιήσεων που έγιναν στον νόμο 3386 του 2005, που αφορά το χρόνο

κράτησης, και ουσιαστικά τον παρατείνει έως δεκαοκτώ μήνες, από τρεις έως έξι που ήταν.

Όσα συμβαίνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης και στα αστυνομικά τμήματα αποτελούν κοινό μυστικό. Οι συνθήκες κράτησης είναι από απαράδεκτες έως άθλιες. Στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής δεν υπάρχουν, η διατροφή των κρατούμενων εξαντλείται σε υποτυπώδεις μερίδες φαγητού ενώ οι όποιες διαμαρτυρίες για τα παραπάνω αντιμετωπίζονται με το ξύλο.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μαζί με τον “εσωτερικό εχθρό” (πλέον), έγιναν σημαία της ρητορικής μίσους του θεσμικού φασισμού, που πρώτα ανακοίνωσε τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, για να τα μετονομάσει στη συνέχεια σε «κλειστούς χώρους φιλοξενίας».

Οι μετανάστες όλο αυτό το διάστημα, παρότι δέχονται τη μεγαλύτερη επίθεση, απαντούν δυναμικά, με εξεγέρσεις και απεργίες πείνας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αγώνες που έρχονται να προστεθούν στις κινητοποιήσεις των μεταναστών μικροπωλητών, στην απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών,

στην απεργία των αιγύπτιων ψαράδων στη Μηχανιώνα, στον αγώνα της Κωνσταντίνας Κούνεβα, στην απεργία πείνας των 15 μεταναστών εργατών στα Χανιά το 2008, στις κινητοποιήσεις των μεταναστών εργατών στη Μανωλάδα, διοργανώσεις πορειών με πρωτοβουλία μεταναστών (στη Θεσσαλονίκη το Φλεβάρη του 2013 ως απάντηση στο θάνατο του Babakar N'Diye και τον περασμένο Απρίλη για τα γεγονότα στη Μανωλάδα) κ.ά.

Δεν χρειάζεται η ιστορία να επαναληφθεί με τον ίδιο τρόπο για να αναγνωρίσουμε την βαρβαρότητα. Δεν χρειάζονται φούρνοι και θάλαμοι αερίων για να γίνουν κάποιοι ευνόητοι παραλληλισμοί. Δεν χρειάζεται τελικά να γίνουν παραλληλισμοί. Πέρα από τις μιντιακές ερμηνείες υπάρχει η αμείλικτη πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που έχει τόσο ανθρώπινες όσο και πολιτικές διαστάσεις. Η πραγματικότητα των ανθρώπων που ζουν σε ένα νομικό καθεστώς κυριολεκτικά ανυπαρξίας. Η πραγματικότητα των ανθρώπων που τιμωρούνται για την “λαθραία” τους ύπαρξη. Καλό θα ήταν να επισημανθεί, τι αποτελεί είδηση και τη μιντιακή ερμηνεία. Είδηση λοιπόν δεν είναι ότι οι κρατούμενοι έβαλαν φωτιά στα κοντέινερ που έμεναν αλλά το γεγονός ότι έμεναν σε κοντέινερ. Είδηση δεν είναι ότι εξεγέρθηκαν επειδή παρατάθηκε ο χρόνος κράτησής τους αλλά το γεγονός ότι σκανδαλώδως και αυταρχικά παρατάθηκε, εξοικειώνοντάς μας με την επιβολή της μεθόδου της κράτησης αορίστου χρόνου.

Στην ίδια λογική μιντιακής σύγχυσης, προβάλλεται το ζήτημα των-πράγματι- άθλιων συνθηκών κράτησης στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, συσκοτίζοντας με αυτόν τον τρόπο την ουσία του ζητήματος που είναι η ίδια ύπαρξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Στρατόπεδα που φυλακίζονται όσοι μετανάστες δεν κατηγορούνται για κάποιο αδίκημα, παρά μόνο στερούνται τα έγγραφα που νομιμοποιούν την ύπαρξή τους. Θα εθελουφλού-

σε κανείς αν δεν αναγνωρίζει την ανθρώπινη διάσταση στο ζήτημα των χωρίς χαρτιά μεταναστών, όμως επικεντρώνοντας σε αυτό μπορεί να υποβαθμιστεί η πολύ σημαντική πολιτική διάσταση του ζητήματος. Ανεξάρτητα από τον βαθμό πολιτικής συνείδησης, οι χωρίς χαρτιά μετανάστες είναι σάρκα από τη σάρκα της τάξης των αποκλεισμένων. Της τάξης των ανθρώπων που για μοναδικό τους εμπόρευμα έχουν την εργατική τους δύναμη και αδυνατούν να βρουν αγοραστή. Των αποκλεισμένων από την τόσο απάνθρωπα απαιτητική πλέον μισθωτή εργασία. Αυτών που αφού περισεύουν στο κεφάλαιο, εξοντώνονται.

Στις σημερινές συνθήκες οικονομικής κρίσης με τόση περισσευούμενη εργατική δύναμη, περισσεύει ακόμα και η πλήρως υποτιμημένη δύναμη των μεταναστών. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ένας από τους πολλούς τρόπους διαχείρισης που επιφυλάσσει το κεφάλαιο για την εργατική δύναμη που περισσεύει. Από την εγκληματοποίηση μέχρι τον καλτ κίνδυνο αλλοίωσης του ελληνικού DNA, μια μεγάλη γκάμα ρητορικής προσπαθεί να υποστηρίξει ιδεολογικά τις ανάγκες του κεφαλαίου, να απογυμνώσει νομικά και να εξουδετερώσει ότι δεν του είναι χρήσιμο.

Οι χωρίς χαρτιά μετανάστες, όπως μας διδάσκουν τα γεγονότα των τελευταίων μηνών (Μανωλάδα, Αμυγδαλέζα) δεν αποτελούν έναν παθητικό αποδέκτη των δεινών που τους επιφυλάσσει το κράτος. Αποτελούν υποκείμενο που εξεγείρεται, αντιστέκεται και αγωνίζεται ενάντια στην επιβαλλόμενη κοινωνική του θέση. Η αλληλεγγύη με τους μετανάστες-κρατούμενους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, πρέπει να ξεπεράσει την θυματοποιητική συμπάθεια στην οποία συνήθως στηρίζεται και να τεθεί στην προοπτική της διασύνδεσης του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Σπέρνουν τον τρόμο, θα θερίσουν την οργή...

> Συνέχεια από την Σελ.1

Αυτός ο μανιώδης αποτελεί την κεφαλή ενός συστήματος ελέγχου-καταστολής και αυτό το σύστημα, χωρίς την πλήρη αφοσίωση των υποτελών του και χωρίς την συνδρομή των “νομοταγών πολιτών”, δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει. Ποντάροντας έτσι σε μία καινούργια κατασταλτική προσπάθεια αποβλέπει, στο να καταστήσει την ρουφιανιά σαν κυρίαρχη στάση, που θα πρέπει να χαρακτηρίζει κάθε “ευπόληπτο πολίτη”. Η έννοια ρουφιανιά χαρακτηρίζει άμεσα τις βάσεις στις οποίες είναι δομημένο το υπάρχον σύστημα, χρησιμοποιώντας την, η εξουσία με επικείμενο στόχο την πλήρη καθυπόταξη όλου του πληθυσμού, στην οικονομία και την “ησυχία”, που θα επιτευχθεί με μία εσωτερική καταστρατήγηση αξιών στο κοινωνικό σώμα, σε μία συνθήκη φορμόλης.

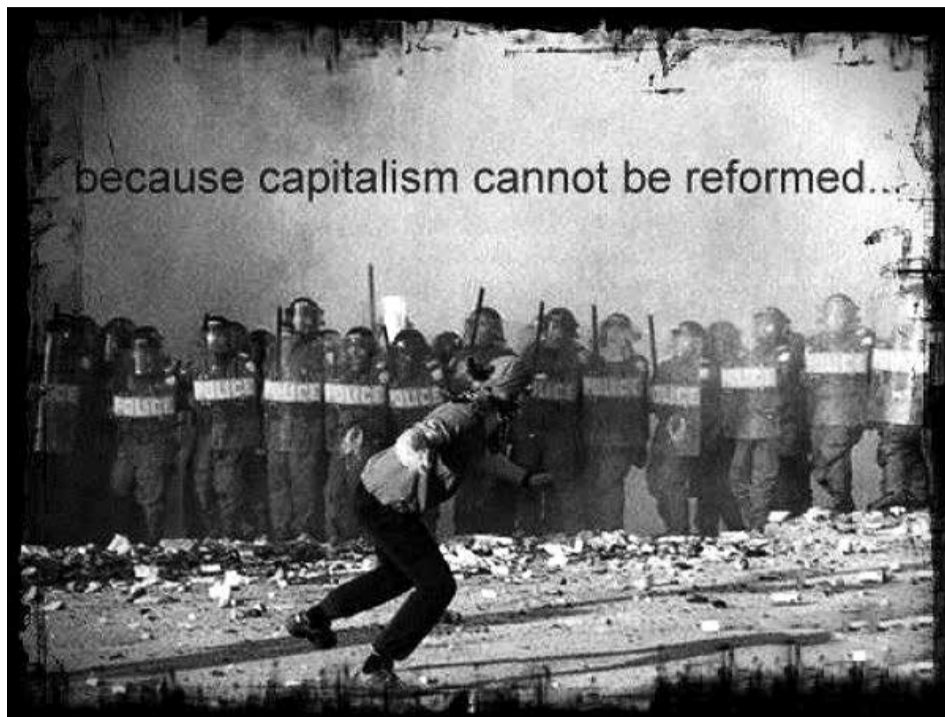
Κάτω από το πέπλο των ιστορικών μεταβολών που διαδραματίζονται στον κοινωνικό ιστό, που χαρακτηρίζονται από εξαγριωτικές πολιτικές και αντικοινωνικές οικονομικές συνθήκες, η κυβέρνηση έχει αποφασίσει, να τοποθετήσει στο “εκτελεστικό απόσπασμα”, χάρη της δημοκρατικής αναγκαιότητας οποιαδήποτε επιλογή δεν συμπορεύεται μαζί της, για να διασφαλίσει την κυριαρχία της. Προσπάθεια που εκτρέφεται μακροχρόνια από το σύστημα εξουσίας και επιτυγχάνεται μέσα από πολύπλοκους μηχανισμούς, που οι ρίζες του φτάνουν βαθιά στην κοινωνική συνείδηση, παραμορφώνοντας την ολικά.

Το ευρωπαϊκό “φέουδο”

Η ανακήρυξη της Ελλάδας ως προεδρεύουσα της ευρωπαϊκής ένωσης έδωσε στην κυβέρνηση έναν άλλον αέρα. Έναν αέρα απολυταρχικής εξουσίας, που με την συγκάλυψη της ένωσης, της παρέχεται η δύναμη να παγιώσει κατά εντολή της, το σκληρότερο οικονομικό και ιδεολογικό δόγμα του καπιταλισμού. Με την ανάληψη της προεδρίας “συνέπεσε” η απαγόρευση του “συν έρχεσθε” και προωθήθηκε ως αναγκαιότητα η “διασφάλιση της κοινωνικής ευταξίας”, μίας ευταξίας όπου επιζεί πάνω σε φοβισμένους, νεκρούς και εξαθλιωμένους. Οι μεταβολές που επέρχονται στην ελευθερία των ανθρώπων (όση έχει απομείνει) θα είναι καθοριστικές, όσον αφορά τις ελεύθερες συν αποφάσεις και αντιδράσεις απέναντι στα σχέδιά των αφεντικών.

Οι πρόσφατες μεταβολές που διαδραματίζονται ωστόσο στον οικονομικό-πολιτικό χώρο, μπορούν να επεξηγήσουν γιατί οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις αυξάνονται ενάντια στον αναρχικό χώρο. Ένας χώρος

που όλα αυτά τα χρόνια, συμπεριλαμβάνει τα πιο εξεγερτικά χαρακτηριστικά των αγωνιζόμενων κινημάτων και αποτελεί ιδεολογικό εχθρό της εξουσίας, ήταν φυσικό να χτυπηθεί, ειδικά τώρα που οι αντιθέσεις και η φτώχεια αυξάνονται, καταργώντας και πάλι την άτυπη εκεχειρία εντός της κοινωνίας. Κι' όσο περισσότερο θα συνεχίσει η κοινωνία να εξαθλιώνεται, τόσο οι συγκρούσεις θα διαχωρίζουν σε δύο “στρατόπεδα” τον πληθυσμό. Το ένα εκείνων που αναζητούν την αλληλεγγύη και το άλλο εκείνων των κανιβαλών που ζητούν (κι' άλλο) αίμα, πιστεύοντας μάταια, πως θα μετατραπεί σε κέρδος.

Μετά την απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού βρήκαν άλλη μία αφορμή-δικαιολογία, για να εντατικοποιήσουν την επιβολή τους, ξεκινώντας ένα κυνήγι μαγισσών. Μέσα από μία σειρά κατασταλτικών γεγονότων, καθοριστικών για την μετάλλαξη των συνθηκών της κοινωνικής συνοχής, βρισκόμαστε στην αφετηρία του μεσαιωνικού μέλλοντος που προετοιμάζεται, χαλιναγωγημένο, ελεγχόμενο, αποστειρωμένο. Στα πλαίσια αυτά η αστυνομία επεκτείνει την κυριαρχία της, με τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας, διοχετεύοντας ένα αίσθημα τρόμου για το πρόσωπο της. Τα ειδικά της “κομάντο” βγάζουν απειλητικές προκηρύξεις για τα επικείμενα χτυπήματα, δημιουργώντας πόλο νεοφασιστικών ομάδων κρούσης με την ευχή του καθεστώτος, τα βραχιολάκια στους φυλακισμένους επαναξιολογούν την αξία των ανθρώπων ως στατιστικά στοιχεία, η επικήρυξη αγωνιστών που βρίσκονται στην παρανομία αποτελεί προπαγανδιστική προσπάθεια για την μετατροπή της χώρας σε ένα απέραντο άντρο ρουφιανιάς και οι εισβολές των αστυνομικών δυνάμεων σε σπίτια συντρόφων, σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη, αποτελεί την κορύφωση αυτής της επιχείρησης, στοχεύοντας πλέον ανοιχτά στο εκφοβισμό και την αποχή των συντρόφων από τους κοινωνικούς αγώνες. Σε αυτή τους την προσπάθεια φυσικά, δεν θα μπορούσαν να λείπουν τα γνήσια φερέφωνα τους, τα καθεστωτικά μέσα εξημέρωσης που επιχειρούν να μας πείσουν μέσα από κωμικοτραγικά ρεπορτάζ με την υπόκρουση μουσικής και συνταρακτικών περιγραφών, πως για όλα τα δεινά των ζώων μας και για τον γενικευμένο φόβο που κατακλύζει το κοινωνικό σώμα, οφείλεται ο ένοπλος αγώνας. Αντιλαμβανόμενη η κυβέρνηση πως δεν πρόκειται, να πετύχει κάτι με την εξειδικευμένη κατασταλτική μεθόδευση σε ανατρεπτικούς χώρους, καθώς η απελπισία και η απογοήτευση είναι διάχυτη στα περισσότερα κομμάτια του πληθυσμού,

εξαπέλυσε επιπρόσθετα μία κατασταλτική και συνάμα προπαγανδιστική επιχείρηση εναντίον όλης ανεξαιρέτως της κοινωνίας. Επέλεξε να σπείρει την τρομοκρατία μέσα από νόμους και μίντια, δημιουργώντας για το πρόσωπό της την εικόνα του μεγάλου αδερφού, χρησιμοποιώντας αυτήν την εικόνα, ως μέσω γενικευμένης επιβολής. Χρησιμοποίησε τώρα αυτή την μέθοδο, γνωρίζοντας πως μεγάλα κοινωνικά κομμάτια όχι μόνο δεν πρόκειται να συμμορφωθούν με τις εντολές τους, αλλά η υποτίμηση των ζώων που μας έχουν προσφέρει ως καταδικη, καθώς και η αναξιοπιστία που οι ίδιοι οι κυβερνώντες έχουν θρέψει για το πρόσωπό τους, ίσως τους γυρίσει μπούμερανγκ.

Έρχονται οι “Αθλιοι”:

Αλλά σε κάθε παπαγαλάκι που συκοφαντεί συντρόφους και εξευτελίζει ζωές και συνειδήσεις, χάρη της τηλεοπτικής κερδοφορίας, σε κάθε οικονομικό και πολιτικό παράγοντα που κατασκευάζει την καριέρα του εις βάρος μας, το μόνο που μπορού-

με να του απαντήσουμε, είναι ότι είμαστε ακόμα εδώ και κάθε άλλο από διαχωριστική με τον πολύμορφο αγώνα, πορεύεται η συνείδησή μας. Εμείς γνωρίζουμε την αντιμετώπιση που θα έχουμε από τους εξουσιαστές, σε τυχόν κοινωνική αναταραχή και δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις πως θα διστάσουν να χρησιμοποιήσουν τα πιο βίαια μέσα για να κρατήσουν τις θέσεις τους. Επίσης γνωρίζουμε ακόμα πως ανήκουμε σε δύο διαφορετικούς κόσμους και πως αυτοί οι κόσμοι δεν είναι δυνατόν να συνυπάρξουν. Ένας κόσμος που διακρίνει την κοινωνική αδικία σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, πολεμώντας την και που προτάσσει την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων, δεν είναι δυνατόν να υποχωρήσει στους εκβιασμούς και εκφοβισμούς των κάθε λογής εξουσιαστών.

Δεν ζητάμε συγχωροχάρτια για τις ιδέες μας από κανέναν και οπωσδήποτε όχι από αυτούς που έχουμε φορτωμένους στις πλάτες μας, ή από αυτούς που αιώνες τώρα καθορίζουν τις ζωές μας, ή από αυτούς που για προσωπικά κέρδη δεν έχουν ενδιασμό, να οδηγήσουν χιλιάδες στην εξαθλίωση, τον τρόμο και την αυτοκτονία, ή από αυτούς που στην τελική μας στερούν κάθε τι ελεύθερο και αληθινό. Επίσης όλος ο εξουσιαστικός συρφετός ξεχνάει πως έχουμε ένα κόσμο να δημιουργήσουμε και πως αυτός ο κόσμος περνάει πάνω από τα συντρίμια τους. Αυτός ο κόσμος δεν είναι ένας κόσμος που σε αντίθεση με τον δικό τους, χτίζεται στον φόβο και την ανασφάλεια, ούτε χρειάζεται ο κόσμος μας τις επίπλαστες ανάγκες τους, ούτε καν την ιδιοκτησία δεν χρειάζεται ο δικός μας κόσμος. Επειδή σε διάκριση με αυτούς εμείς δεν μιλάμε για ανταλλακτικές αξίες, ούτε νιώθουμε πλουσιότεροι ή φτωχότεροι με τα λεφτά τους, επειδή ακόμα ο καινούργιος κόσμος χτίζεται στις σχέσεις και στις ιδέες μας που δεν καταστέλλονται, αυτό που θα συναντήσουν προσπαθώντας να εξαφανίσουν και να φυλακίσουν ανθρώπους, θα είναι η αδιάλλακτη απάντηση της αξιοπρέπειας, που θα μας οδηγήσει στην ελευθερία.

✍ exile

Οι επαναστάτες όταν πεθαίνουν δεν χάνονται

Καβαλάνε ενα αστέρι και χαράζουν πορείες ελευθερίας στο άπειρο.
Ζωγραφίζουν με το αίμα τους αυτο που ο καθένας μας ονειρεύεται μα φοβάται να τολμήσει.
Είναι πυγολαμπίδες στα σκοτάδια της αδράνειας.
Είναι η φωτιά, ο αγώνας, ο δρόμος.
Ας πάρουμε ολοι φωτιά απ την φωτιά τους...
Να μην ξεχάσουμε - να πράξουμε.

Τιμή στον αναρχικό Λάμπρο Φούντα

Ο αγώνας συνεχίζεται.
Καλό ταξίδι σύντροφε.

✦ Τα Πνιγμένα Παιδιά των Απόκληρων και η Γλώσσα της Εξουσίας

Φαρμακονήσι, Πάλαιρος, Λαμπεντούζα, Έβρος, Γιβραλτάρ

«... δεν πρέπει να πέφτει λάσπη, ιδιαίτερα σε ανθρώπους σαν τους άνδρες του λιμενικού που κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες και για την προστασία των συνόρων και για την προστασία της ανθρώπινης ζωής.»

Σ. Κεδίκογλου - Κυβερνητικός εκπρόσωπος για Φαρμακονήσι

Το καθεστώς θέλει το καλό μας. Αυτή είναι η βάση. Όλα συνεπώς ξεκινάνε από τις αυταπόδεικτες καλές προθέσεις των λιμενικών. Από τη συνεχή επανάληψη του ότι δεν είναι δυνατόν να έπνιζαν τους ανθρώπους. Όταν ειπωθεί πέντε χιλιάδες φορές, έχει εντυπωθεί πλέον στο συλλογικό υποσυνείδητο. Το εκκωφαντικό κλάμα των ανθρώπων που έχασαν τα παιδιά τους μπορεί να ισοσκελιστεί μόνο με τέτοιου τύπου επικοινωνιακές μαγανιές. Μετά από κάνα- δυο μέρες δίπλα στην αυτονόητη θλίψη συμπληρώνεται και το “πάντως και οι άλλοι δεν μπορεί να τους έπνιζαν έτσι, κάτι άλλο θα έγινε”. Μετά έρχονται και όλα τα υπόλοιπα, οι φασίστες να φωνάζουν για τα παιδιά του λαού που θαλασσοπνίγονται για την πατρίδα, οι ανακοινώσεις, τα κροκοδείλια δάκρυα - ακόμα και τώρα ελάχιστων - δημοσιογράφων, η διεθνής εικόνα της χώρας, τα «ό,τι έγινε, έγινε». Ο πρωταρχικός σκοπός επιτεύχθηκε. Η αποπολιτικοποίηση του γεγονότος, ότι δηλαδή υπάρχει εντολή για κυνήγι των σκαφών μέχρι την Τουρκία, αλλιώς βίαιη επαναπροώθηση, πέρασε σε δεύτερη μοίρα. Σε πρώτο χρόνο -και αυτό είναι πολύ σημαντικό- δεν κατηγορήθηκε το καθεστώς και οι εντολές του αλλά τα μαντρόσκυλα του και ο τρόπος με τον οποίο τις εκτελούν. Αποσιωπήθηκε το δικαίωμα της άμυνας. Αποσιωπήθηκε ότι για το καθεστώς το πρόβλημα δεν ήταν τα νεκρά γυναικόπαιδα, αλλά οι επιζώντες.

«Δεν μπορούν όλα αυτά να αποτελούν αντικείμενο χαζής εκμετάλλευσης, δεν πιστεύω ότι κανείς θέλει να ανοίξουμε τις πύλες και όλοι οι μετανάστες να απολαμβάνουν άσυλο στη χώρα. Ο Μουζιζιέκς και διάφοροι άλλοι θέλουν να προκαλέσουν πολιτικό θέμα στην Ελλάδα.»

Μ. Βαρβιτσιώτης - Υπ. Ναυτιλίας για Φαρμακονήσι

Ο νέος ολοκληρωτισμός στηρίζεται σε μύθους. Το καθεστώς θέλει το καλό μας, αντιθέτως με τους ξένους, φτωχούς και πλούσιους, αφέντες και σκλάβους. Απέναντι στα αναπάντητα ερωτήματα, προβάλλεται το υποτιθέμενο κοινό συμφέρον που προκύπτει από τα κλειστά σύνορα, με μόνη εγ-

γήση ότι οι επικριτές δεν είναι μέρος του ελληνικού κράτους. Οι μπάτσοι ελέγχουν τους μπάτσους, οι καθεστωτικοί βουλευτές προεδρεύουν σε επιτροπές που δικάζονται καθεστωτικοί βουλευτές και συνεπώς οι μόνοι που είναι αρμόδιοι να μιλήσουν για τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι οι καταγκιόζηδες που ορίζει το ίδιο το καθεστώς. Θα ήταν γελοίο εάν δεν ήταν εφιαλτικό, το καθεστώς αποτελεί την Αλήθεια, την αρχή και τέλος της, την ερώτηση και την απάντηση. Όλα τα υπόλοιπα αποτελούν μέρος της διεθνούς συνωμοσίας.

«Οι κατηγορίες κατά του Σώματος είναι άκριτες, βιαστικές και γενικευμένες που αποσκοπούν μόνο στη δημιουργία εντυπώσεων και τη μείωση του κύρους του Λιμενικού»

Ανακοίνωση του αρχηγείου του Λιμενικού

Οι λιμενικοί στην αρχή έπνιζαν εννιά μωρά και τρεις γυναίκες, μετά συνέλαβαν και έδειραν τους επιζήσαντες, πλαστογράφησαν τις μαρτυρίες ανθρώπων που μόλις έχασαν τις οικογένειές τους και μετά κρύφτηκαν πίσω από τους ανωτέρους τους. Δεν βρέθηκε ένας να πει μια λέξη λόγω τύψεων και ταυτόχρονα ένας να αποποιηθεί τις ευθύνες του και να πει ότι αυτές ήταν οι εντολές. Αντί για αυτό οι αρχηγοί τους ανακάλυψαν συνωμοσίες από τον εσωτερικό εχθρό, τους κομμουνιστές και τους εαμβούργους. Η αδυναμία να εξηγηθούν αυτά που δεν πρέπει να εξηγηθούν οδηγεί πάλι στους μύθους, αδιαφορώντας για την ανάγκη λογικής ερμηνείας του γεγονότος και αδιαφορώντας επίσης για τη θολή εικόνα -και αυτών- των ανθρωποειδών που στιγματίζεται από το αναπάντητο ερώτημα: πως και γιατί ρε γαμημένοι μισθοφόροι, άνθρωποι που μόλις έχασαν τα παιδιά τους, αποσκοπούν στη μείωση του κύρους του Λιμενικού;

«...Όμως είναι επίσης προφανές ότι η τρομοκρατία μπορεί να εκμεταλλευθεί το φαινόμενο της παράνομης μετανάστευσης προς όφελός τους. Σε κάθε περίπτωση η τρομοκρατία συνδέεται με διάφορες μορφές οργανωμένου εγκληματικότητας.»

Ν.Δένδιας - Υπ. Δημόσιας Τάξης με αφορμή το Φαρμακονήσι

Σε αυτή τη ζωή υπάρχουν δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Ο νόμος και οι παράνομοι. Οι μικροπαραβατικοί, οι αναρχικοί, οι πάμφτωχοι, οι ένοπλοι αντάρτες, οι άστεγοι, οι πρεζάκηδες, οι μαφιόζοι, οι μετανάστες, οι καταληψίες, αυτοί που κλέβουν ρεύμα, οι διαδηλωτές, οι πρόσφυγες, οι χούλιγκανς, τα πολιτικά άκρα, όλοι ανεξαιρέτως αποτελούν τον εσωτερικό εχθρό ενός καθεστώτος που αρέσκεται στα ψυχιατρικά πειράματα. Οι γελοίες θεωρίες επιστημονικής φαντασίας με τις οποίες όλοι αυτοί αποτελούν μια ενιαία ομάδα ή υπακούουν σε κάποιο κοινό κέντρο, έχουν αρχίσει να διατυπώνονται πλέον ανοιχτά, αφού οι αποβλακωμένοι που ψάχνουν στη φαντασία τους τον υπαίτιο της προσωπικής τους δυστυχίας αυξάνονται γεωμετρικά. Η γενική και αόριστη εγκληματικότητα αποτελεί την προϋπόθεση για να επιτευχθεί η εξύψωση του μπάτσου, να αποπολιτικοποιηθεί ο ρόλος του και να αποτελέσει τη βάση του νέου ολοκληρωτισμού. Σε ένα καθεστώς χτισμένο στον επικοινωνιακό τρόπο ο μπά-

τσος δεν είναι εργαλείο, είναι ο σκληρός πυρήνας του κράτους, είναι η εξουσία και ο υπήκοος, ο καλός πολίτης και ο καλός ρουφιάνος, ο άτεγκτος τιμωρός και ο φιλήσυχος οικογενειάρχης. Ο μπάτσος είναι η ψυχή και η σάρκα του καθεστώτος και οι 80.000 μπάτσοι είναι ο στρατός που το προστατεύει. Οι παράνομοι είναι η αντίστροφη εικόνα, η αναγκαιότητα, ο θεμελιώδης λίθος της καθεστωτικής ιδεολογίας. Τα νεκρά βρέφη στο Φαρμακονήσι είναι πρωτίστως παράνομοι μετανάστες και δευτερευόντως νεκρά βρέφη.

«... εγώ δεν δέχομαι την ευθύνη της δικής μας πολιτείας, αν ο άλλος Γενάρη μήνα αποφασίζει να βάλει το παιδί του σε μια βάρκα και πνίγονται.»

Ι.Πρετεντέρης - Επιφανής Καθεστωτικός Δημοσιογράφος

Η ζωή, η καθημερινότητα και η κοινωνική συνείδηση είναι πρώτα και κύρια θέαμα. Η τραγωδία στο Φαρμακονήσι είναι θέαμα προς τέρψιν των τηλεθεατών. Τα νεκρά παιδιά είναι αριθμοί, είναι δέκα νεκροί από τους εκατόν εξήντα που πνίγηκαν εκεί κοντά τους τελευταίους δεκαοχτώ μήνες. Το Φαρμακονήσι πλέον είναι μακριά όπως μακριά είναι η Αίγυπτος και η Συρία όπου επίσης πεθαίνουν άνθρωποι. Εφόσον είναι μακριά, μπορεί και να είναι εμπόλεμη ζώνη, οπότε και τα διάφορα ανθρωποειδή του λιμενικού μπορούν να επιβιώνουν πνίγοντας ανθρώπους. Αφού είναι μακριά δεν είναι βίωμα και συνεπώς είναι θέαμα. Ο επικοινωνιακός τρόπος ορίζει ότι μόνος τόπος που είναι κοντά είναι το σπίτι - και μόνο αυτό - των αυτοκτονικά εσωστρεφών και εσωστρεφώς αυτοκτονικών νοικοκυραίων. Μακριά από το σπίτι, τους κανόνες τους ορίζει το καθεστώς. Μακριά από το σπίτι δεν φταίμε εμείς, δεν φταίει κανένας, τα πράγματα είναι άγρια. Ότι έγινε, έγινε.

«Ας κρατήσουμε όμως και κάποιες επιφυλάξεις για αυτούς τους μετανάστες κι ας προβληματιστούμε για το πώς θα τελειώσει αυτό το βασανιστήριο, όπου εξελίσσεται σε πρώτο εθνικό κίνδυνο: για το πώς θα ξεπεράσουμε τα 2 εκατομμύρια των λαθρομεταναστών, κατά 95% μουσουλμάνων, οι οποίοι έχουν εγκατασταθεί στη χώρα μας.»

Β.Καπερνάρης - Βουλευτής ΑΝ.ΕΛ

Τα βρέφη δεν έχουν ούτε θρησκεία, ούτε γλώσσα, ούτε προσωπικότητα, αυτά διαμορφώνονται στη συνέχεια από το κοινωνικό περιβάλλον και συνεπώς δεν φέρουν κάποιο προπατορικό αμάρτημα, δεν είναι ένοχοι για αυτά που έκαναν ή κάνουν ή κατηγορούνται ότι κάνουν ή δεν έκαναν ποτέ οι προγονοί τους. Υποτίθεται ότι η ανθρωπότητα έχει φτάσει στο σημείο που αυτό είναι δεδομένο. Η οπαδοί της εθνικής ομοψυχίας δεν ξέρουν από αυτά. Η οικο-

δόμηση της νέας εθνικής ιδεολογίας όπου όλοι μαζί πλούσιοι και φτωχοί δουλεύουν για την πατρίδα εμπεριέχει πολύ πατρίδα, πολύ θρησκεία, πολύ χούντα και πολύ οικογένεια. Όλα εθνικά, ομοίμορφα και φοβικά. Και όλα προσπαθούν να κρύψουν την αθλιότητα μιας ιδέας που θεωρεί ότι κινδυνεύει από βρέφη και που οι φανατικοί υπέρμαχοι του είναι τόσο αδίστακτοι που δεν σέβονται ούτε την μνήμη τους.

«Πόσο επιβαρύνεται ο ετήσιος προϋπολογισμός των Υπουργείων εξαιτίας των επιχειρήσεων διάσωσης των λαθρομεταναστών;»

Α.Γεωργιάδης - Υπ. Υγείας ερώτηση στη Βουλή το 2012

Πόσο κοστίζει η ζωή σε συνθήκες ολοκληρωτισμού; Πόσο η ζωή των παιδιών στο Φαρμακονήσι και πόσο η ζωή του Γεωργιάδη; Πόσο η ζωή παιδιών που δεν πρόλαβαν καν να μεγαλώσουν και πόσο οι ζωές των υπουργών που ευθύνονται για τον θάνατό τους; Το καθεστώς φροντίζει για την προστασία των πολιτών γιατί η ιδιότητα του πολίτη θα αποτελεί προνόμιο μιας όλο και μικρότερης μερίδας του πληθυσμού. Οι μετανάστες φέρουν την ιδιότητα του λαθραίου ακριβώς για να στερηθούν αυτή του πολίτη, την οποία θα στερηθούν άμεσα και οι άστεγοι, οι πρεζάκηδες και οι τσιγγάνοι και στη συνέχεια όλο το κοινωνικό κομμάτι που σε πρώτο βαθμό εκτοπίζεται εκτός εργασίας ακριβώς για να εκτοπιστεί εκτός κοινωνίας σε δεύτερο βαθμό. Η αξία της ανθρώπινης ζωής υπάρχει μόνο για τους αστούς και τον καθεστωτικό θίασο, τους υπαλλήλους και τους χαφιέδες, τα μαντρόσκυλα και τους εκφωνητές των τηλεοπτικών ανακοινωθέντων. Οι πολίτες είναι αναλώσιμοι και οι απόκληροι περισσεύουν.

«Έχει δίκιο η κ. Κατριβάνου. Έκανε και αίτημα να τους πάρει στο σπίτι της και εμείς πρέπει να το δεχτούμε»

Δ. Κυριαζίδης - Βουλευτής Ν.Δ ειρωνομένως την ερώτηση βουλευτίνας του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με τη σύλληψη των διασωθέντων προσφύγων

Το καθεστώς δεν κρύβει πλέον το πρόσωπό του. Το μείγμα ταγματασφαλίστικης αισθητικής, θασερικής λογικής και ναζιστικής κνικότητας θα αποτελέσει αυτό που θα βλέπουμε πλέον στις οθόνες του τρόμου και της αποβλάκωσης. Οι μετανάστες και συνολικότερα οι απόκληροι είναι απλά οι πρώτοι που μετά την αξιοπρέπεια τους, χάνουν και τη ζωή τους εντός των πλαισίων της κανονικότητας. Όσοι ακόμα πιστεύουν ότι η κρεατομηχανές θα σταματήσουν από μόνες τους δεν έχουν παρά να κοιτάζουν τα αίματα στα χέρια των λιμενικών και πόσο ταιριάζουν με τις καινούργιες χακί στολές με τη ραμμένη σβάστικα στο μπράτσο.

■ Για τα χημικά απόβλητα της Συρίας στη Μεσόγειο

Ολόκληρη η κοινωνία της Κρήτης τις τελευταίες εβδομάδες παρακολουθεί με αγωνία το «σίριαλ» της καταστροφής του χημικού οπλοστασίου της Συρίας στην Μεσόγειο, κάπου μεταξύ Ιταλίας, Μάλτας, Λιβύης και Ελλάδας. Τα χημικά όπλα που αφαίρεσαν χιλιάδες ζώες στη Συρία, θα συνεχίσουν και τώρα, κατά τον «αφοπλισμό» τους, να επιτελούν το καταστροφικό τους έργο, αυτή τη φορά στο περιβάλλον.

Η λέξη «σίριαλ» δεν είναι διόλου τυχαία: από δημοσιογράφους ενημερώθηκε η ελληνική κοινωνία για την επικείμενη καταστροφή των χημικών νοτιοδυτικά της Κρήτης, όχι από τους ανύπαρκτους «αρμόδιους» υπουργούς ή τον πρωθυπουργό που κατά τ' άλλα προεδρεύουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι λεπτομέρειες της διαδικασίας αυτής και τα στοιχεία που φτάνουν μέχρι τον κάτοικο της Κρήτης είναι ασαφείς, αμφισβητούμενες, αλληλοσυγκρουόμενες: Δεν γνωρίζουμε με βεβαιότητα για την ποσότητα και το είδος των χημικών, αν το αμερικανικό στρατιωτικό πλοίο MV Cape Ray εί-

ναι κατάλληλο για μια τέτοια διαδικασία, αν τα 1,5 ως και 6 εκατομμύρια γαλιόνια τοξικά απόβλητα που θα προκύψουν από την υδρόλυση θα μεταφερθούν στην ξηρά σε κάποια ευρωπαϊκή ή άλλη χώρα ή σε κλιβάνους εργοστασίων ή αν θα ριχθούν στην θάλασσα. Δεν υπάρχουν σαφείς απαντήσεις στο ερώτημα γιατί δεν ενημερώθηκαν οι χώρες γύρω από τη Μεσόγειο, γιατί αρνήθηκαν να προβούν σε αυτή τη διαδικασία χώρες που κατέχουν την υποδομή και τη τεχνογνωσία όπως η Γαλλία και η Γερμανία. Γιατί συμφωνήθηκε να χρησιμοποιηθεί μια μέθοδος που δεν έχει χρησιμοποιηθεί εν πλώ, παρά μόνο μια φορά σε πολύ μικρότερη ποσότητα χημικών; Γιατί η υδρόλυση θα γίνει εν πλώ σε διεθνή ύδατα, όπου η απόρριψη επικίνδυνων αποβλήτων τυπικά απαγορεύεται, αλλά επιτρέπεται κατ' εξαίρεση σε στρατιωτικά πλοία που τους έχει χορηγήσει απαλλαγή από συνθήκη των Ηνωμένων Εθνών; Γιατί πρέπει το πλοίο που θα καταστρέψει τα χημικά όπλα να βρίσκεται πάνω από 1.000 μίλια μακριά από τη Συρία, σε μία περιοχή όπου η παρακολούθηση και ο έλεγχος είναι σχεδόν ανέφικτοι, αντί να παραμείνει σε διεθνή ύδατα ανοικτά της Συρίας; Γιατί η δραστηριότητα

να λάβει χώρα σε μια περιοχή με πολύ ισχυρά θαλάσσια ρεύματα, σε μία από τις βαθύτερες θαλάσσιες τάφρους της Μεσογείου, με ένα ιστορικό παράνομης απόρριψης τοξικών και πυρηνικών αποβλήτων, στην οποία δεν υπάρχει δυνατότητα εξακρίβωσης περιβαλλοντικών επιπτώσεων που ενδεχομένως να προκύψουν; Ακολουθώντας, δεν γνωρίζουμε ποια θα είναι η έκταση της συμφοράς αν, παρά τις «καθησυχαστικές» διαβεβαιώσεις του Έλληνα υπουργού εξωτερικών, του ΟΗΕ και του Οργανισμού για την απαγόρευση των Χημικών Όπλων, κάτι πάει «στραβά» και υπάρξει διαρροή ή ρίξουν τελικά τα χημικά απόβλητα στη θάλασσα. Δεν χρειάζεται στο σημείο αυτό να διευκρινίσουμε πως δεν υπάρχει καμία απολύτως εμπιστοσύνη σε «παρατηρητές», ειδικά μετά τις αδιαφανείς και εν κρυπτώ διαδικασίες που ακολουθήθηκαν.

Αυτό που ωστόσο γνωρίζουμε καλά και αναγνωρίζουμε για άλλη μια φορά εδώ στην Κρήτη είναι η απαξίωση του πολίτη και του δικαιώματός του να ενημερώνεται εγκαίρως και να συμμετέχει στη λήψη σοβαρών αποφάσεων που αφορούν στον τόπο, στην υγεία, στην ποιότητα ζωής του.

Αυτό που συνειδητοποιούμε για άλλη μια φορά είναι η παντελής έλλειψη πολιτικής θέλησης των ιθυνόντων, η αδυναμία να πουν ένα μεγάλο ΟΧΙ σε όσους υπαγορεύουν την υποβάθμιση της ζωής μας, το ξεπούλημα του τόπου μας. Ενημερώνουμε κάθε ενδιαφερόμενο πως, είτε πρόκειται για φαραωνικά έργα «πράσινης ανάπτυξης» που αλλάζουν τη φυσιογνωμία του τόπου μας και τις παραγωγικές δραστηριότητες του νησιού με σκοπό το κέρδος μιας χούφτας μεγαλοεταρειών, είτε πρόκειται για την καταστροφή των χημικών όπλων της Συρίας με πιθανές τραγικές συνέπειες στο περιβάλλον της Μεσογείου, η απάντησή μας θα είναι ηχηρή, δυναμική, συλλογική και άμεση: Θα μας βρείτε μπροστά σας!

■/ Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα Κατά Των Βιομηχανικών Α.Π.Ε.

padyagobape@gmail.com
https://sites.google.com/site/pagkritiodyktioagonakataavape
http://www.facebook.com/pagkritiodyktioagonakataavape

■ Προχωράει το πρόγραμμα καταστροφής της Σητείας

Τελευταίο επεισόδιο στο σωρό των αδειοδοτήσεων βιομηχανικών ΑΠΕ στην οποία προχώρησε το ΥΠΕΚΑ το τελευταίο διάστημα, για 23 συνολικά αιολικούς σταθμούς σε τρία «πακέτα» στην ηπειρωτική χώρα και τις Κυκλάδες, αποτελεί η έγκριση της ΜΠΕ του ηλιοθερμικού σταθμού στα Φουρνιά, ένα πανέμορφο υψίπεδο της Σητείας, νοτιοδυτικά του Παλαϊκάστρου.

Οι αδειοδοτήσεις αυτές δίνονται στην Ελλάδα της ύφεσης, της ανεργίας και της φτώχειας και ενώ το ΥΠΕΚΑ -μπροστά στο αδιέξοδο που έχει δημιουργηθεί από τη διόγκωση του ελλείμματος στο λογαριασμό του ΛΑΓΗΕ λόγω των επιδοτήσεων στην «πράσινη ενέργεια»- έχει εξαργυώσει νέο ενεργειακό μείγμα για το 2014. Δίνονται, σε συνθήκες αποβιομηχάνισης, μείωσης του πρωτογενή τομέα και ποσοτικής μεγέθυνσης του τουρισμού, που όμως αφήνει λιγότερα έσοδα! Σε συνθήκες όπου όλες οι εγκαταστάσεις παραγωγής ενέργειας κάθε τεχνολογίας υπολειπόμενες, εξαιτίας της κάθεται πτώσης της ζήτησης ηλεκτρικού ρεύματος, με συνέπεια να είναι ο τελευταίος τομέας που θα χρειαζόταν σήμερα να χρηματοδοτηθεί.

Ειδικά για την Κρήτη, η έγκριση του έργου του ηλιοθερμικού σταθμού που υποσχεται αποθήκευση ενέργειας, δίνεται τη στιγμή που επαγγέλλεται σε όλους τους τόνους η διασύνδεση (ή διασυνδέσεις;) με την ηπειρωτική χώρα, θέμα για το οποίο έχουμε ήδη τοποθετηθεί με προηγούμενο δελτίο τύπου μας.

Ειδικά αυτό το έργο, όπως και όλα τα έργα τέτοια τεχνολογίας, προωθείται και επιδοτείται ως ΑΠΕ ενώ δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από ένα συμβατικό εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής και είναι ακόμα πιο επικίνδυνο απ' αυτά, αφού χρησιμοποιεί τόσο επικίνδυνα υλικά (διαθερμικό έλαιο, δεξαμενές ηγμένου άλατος) ώστε να υπάγεται στην Οδηγία ΣΕΒΕΖΟ για την αντιμετώπιση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων σχετιζόμενων με επικίνδυνες ουσίες, με την οποία η χώρα μας έχει εναρμονιστεί με την ΚΥΑ 12044/613/ 2007 (ΦΕΚ 376 Β/ 19-3-2007). Όπως ομολογείται εξάλλου, τα μέτρα που προβλέπονται για την αντιμετώπιση των τοξικών διαρροών είναι ανεπαρκή λόγω υψηλού κόστους. Εκτός αυτού το έργο θα έχει επιπτώσεις στους υδροφορείς και θα υποβαθμίσει ακόμη περισσότερο το έδαφος μιας περιοχής που ήδη κινδυνεύει από την ερημοποίηση.

Έργο όμοιας τεχνολογίας είναι το ηλιοθερμικό έργο στη θέση Χάνος, δυτικά των Φουρνιών, ισχύος 60 MW, για το οποίο έχει ήδη δοθεί έγκριση περιβαλλοντικών όρων

από το ΥΠΕΚΑ και για το οποίο έχει υποβληθεί προσφυγή στο ΣτΕ, τόσο από τοπικούς φορείς, όσο και από την Περιφέρεια Κρήτης.

Το έργο του ηλιοθερμικού σταθμού στα Φουρνιά είχε υπαχθεί στη διαδικασία φαστ τρακ τον Ιούνιο του 2012, μαζί με τα «πακέτα» 33 και 36 αιολικών σταθμών με υποβρύχια καλώδια διασύνδεσης της Κρήτης. Για όλα αυτά τα έργα το Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα κατά των βΑΠΕ είχε συντονίσει την πολυπληθέστερη προσφυγή που έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα. Το θέμα συζητήθηκε στην ολομέλεια του ΣτΕ την 1η Μαρτίου του 2013, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει εκδοθεί η απόφαση.

Τον Απρίλιο του 2013 γνωμοδότησε η Επιτροπή Περιβάλλοντος της Περιφέρειας Κρήτης, χωρίς να γνωμοδοτήσει επί της ουσίας αλλά παραπέμποντας το θέμα σε μια συνολική τοποθέτηση για το ενεργειακό στην Κρήτη που ακόμα και σήμερα δεν υπάρχει. Ωστόσο 15 φορείς του Ν. Λασιθίου και της Κρήτης υπέβαλλαν τεκμηριωμένες ενστάσεις για το έργο.

Στο Δήμο Σητείας είναι ήδη δύο οι ηλιοθερμικοί σταθμοί που έχουν έγκριση περιβαλλοντικών όρων, ένας ακόμα έχει άδεια εγκατάστασης και άλλοι δύο είναι σε διαδικασία αδειοδότησης. Οι πέντε αυτοί σταθμοί που αθροίζόμενοι, αποτελούν ένα ακόμα Αθρινόλακκο σε πέντε θέσεις, υπερβαίνουν ακόμα και το σημερινό στόχο του υπουργείου να εγκατασταθούν σε όλη την Ελλάδα, μέχρι το 2020, ηλιοθερμικοί σταθμοί συνολικής ισχύος 250 MW!

Κι αυτό χωρίς να υπολογίσουμε τα περίπου 100 MW εγκατεστημένης ισχύος σε αιολικούς και φωτοβολταϊκούς σταθμούς και όλους τους άλλους που διαγκωνίζονται να «χωρέσουν» σε μια γη όπου σε λίγο θα εκδιωχθούν όχι μόνο οι παραγωγικές δραστηριότητες αλλά ακόμα και οι κάτοικοι! Κι όλα αυτά χωρίς να έχει απαντηθεί κανένα από τα ερωτήματα, πραγματικά και ρητορικά, που δυο χρόνια τώρα θέτουμε:

• **Η ενέργεια αυτή μπορεί συνολικά να απορροφηθεί από το δίκτυο της Κρήτης ή οι αδειοδοτήσεις ποντάρουν στη διασύνδεση;**
• **Αν απορροφηθεί η ενέργεια, χωρίς διασύνδεση ή ακόμα και με διασύνδεση, ποιά θα είναι το πραγματικό όφελος σε εξοικονόμηση ορυκτών καυσίμων και σε ρύπους;**
• **Τι θα απομείνει όρθιο από το τοπίο, τους φυσικούς πόρους και τις παραγωγικές δραστηριότητες στη Σητεία;**

Οι Σητειακοί δεν είναι δυνατόν να μείνουν μόνοι!

Ακόμα κι οι πέτρες πρέπει να ξεσηκωθούν στην Κρήτη και σ' όλη την Ελλάδα γι' αυτό το σχεδιαζόμενο έγκλημα! Καλούμε όλους τους πολίτες, τους επιστήμονες, τους ακαδημαϊκούς, τα πολιτικά κόμματα να πάρουν τη μόνη θέση που αρμόζει στην περίπτωση:

• **να αποτρέψουμε τη μετατροπή της Σητείας και της Κρήτης σε μια απέραντη βιομηχανική περιοχή.**
• **να μην αφήσουμε να γίνει η περιοχή**

αγνώριστη, χωρίς πρωτογενή τομέα χωρίς τουρισμό, χωρίς -εν τέλει- κατοίκους. να σταματήσουμε την πολιτική που προσβάλλει την τοπική κοινωνία, που επιβάλλεται βήμα βήμα, χωρίς όρια και χωρίς ενημέρωση για τις τεράστιες επιπτώσεις που θα έχει.

■/ Παγκρήτιο Δίκτυο Αγώνα Κατά Των Βιομηχανικών Α.Π.Ε.

Αεροδρόμιο Ελληνικού: Το λόγο τώρα έχουν οι κάτοικοι

Εκλείσει πριν από λίγες μέρες ο διαγωνισμός για τις προσφορές ιδιωτικοποίησης του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού. Ο μοναδικός υποψήφιος η επιχείρηση βιτρίνα του Λάτση σε συνεργασία με Κινέζους και Άραβες. Οι μαριονέτες του ΤΑΙΠΕΔ και ο πρόεδρος του Κωνσταντίνος Μανιατόπουλος, θα «αξιολογήσουν» το τεχνικό και οικονομικό μέρος της προσφοράς και μέσα σε δυο εβδομάδες θα υπογράψουν την παραχώρηση του τελευταίου μεγάλου αδόμητου χώρου της Αθήνας. Τα ΜΜΕ άρχισαν τις τυμπανοκρουσίες για την «ανάπτυξη» που θα φέρει το έργο και προετοιμάζουν την κοινή γνώμη για να φάει υπομονετικά και

αδιαμαρτύρητα και αυτό το οικονομικό, περιβαλλοντολογικό και κυρίως κοινωνικό σκάνδαλο. Ο πολιτικός οικονομικός και δημοσιογραφικός συρφετός έχει αρχίσει να γιορτάζει την μεγάλη συμφωνία πιστεύοντας ότι και αυτό το κόλπο θα πάει καλά, λογαριάζουν όμως χωρίς τον απλό κόσμο που έχει βαρεθεί πια να τον εκμεταλλεύονται και να τον ξεφτιλίζουν.

Το πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού μπορεί να γίνει δάσος, πάρκο πολιτιστικής και κοινωνικής δράσης, μπορεί αν θέλετε να γίνει αγρόκτημα για να θρέψει μέρος των 4.000.000 κατοίκων αυτού του τόπου που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Μπορεί να μείνει ακόμα και έτσι όπως είναι και να αναλάβει η ίδια η φύση την διαμόρφωσή του. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα γίνει μια πόλη γκέτο 11.000 υπερπολυτελών κατοικιών, δεν θα κατασκευαστούν στον χώρο του ουρανοξύστες και καινούρια εμπορικά κέντρα που θα δουλεύουν άνθρωποι για 300 ευρώ, δεν θα γίνει καζίνο για να τζογάρουν οι αφελείς και να εκπορνεύονται στους γύρω δρόμους φτωχές και εκμεταλλευόμενες κοπέλες, δεν θα μετατραπεί η παραλία σε ιδιωτική πισίνα λίγων.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί μαφιόζοι μίλησαν, καιρός είναι να μιλήσει τώρα και ο κόσμος.

Ψυχαργός: η «άλογη» εφαρμογή ενός «λογικού» σχεδίου για τη συμμόρφωση του «παραλόγου»

«Η ιστορία είναι υπέρ της ανθρωπίνης αυτογνωσίας... Το να γνωρίζεις τον εαυτό σου σημαίνει ότι γνωρίζεις τι μπορείς να κάνεις και επειδή κανένας δε γνωρίζει τι μπορεί να κάνει μέχρι να προσπαθήσει, η μοναδική ένδειξη για το τι δύναται να κάνει ο άνθρωπος είναι το τι έχει κάνει ο άνθρωπος. Η αξία της ιστορίας έγκειται στο ότι μας διδάσκει τι έχει κάνει ο άνθρωπος και με αυτό τι είναι ο άνθρωπος» [1*]

Εκατοντάδες φορές λοιπόν ο άνθρωπος στην ιστορία του έχει απομονώσει και στοχοποιήσει τη διαφορετικότητα, δημιουργώντας ευάλωτες μειονότητες, αδύναμες μπροστά στη θέα του συνόλου, ενώ δεν έχει διστάσει να τους επιτεθεί βίαια όταν ένοιωσε την απειλή στη δύναμη της αλλαγής που εκφραζόταν μέσα από αυτές, όπως συνέβη στο μεσαίωνα όταν η πυρά προσπάθησε να απολέσει το αναπόφευκτο. «Αυτό συνέβη εξαιτίας του μετασχηματισμού της θρησκευτικής ιδεολογίας σε επιστημονική, με αποτέλεσμα την αντικατάσταση του θεολογικού κινήματος από ένα μαζικό-ιατρικό κίνημα και την αντικατάσταση της δίωξης των αιρετικών από τη δίωξη των τρελών. Έτσι «δημιούργησαν τις μάγισσες που η ύπαρξή τους ως κοινωνικών αντικειμένων απέδειξε την πραγματικότητα της μαγείας» [2*] Δεν είναι δύσκολο συνειρμικά κανείς να σκεφτεί την έννοια της τρέλας στη θέση της μαγείας καθώς και την θετικιστική ιατρικοποιημένη σκέψη στη θέση της θρησκείας-επιστήμης για τη δημιουργία μιας «υγιούς» κοινωνίας. Στο στόχαστρο βρίσκεται και πάλι η διαφορετικότητα ενσάρκωμένη στο πρόσωπο του «ψυχασθενούς» που βάλλεται από τα πυρά της οικονομικοποιημένης επιστήμης καθώς και της καπιταλιστικής εξαθλίωσης στην περίοδο της κρίσης μέσω του προγράμματος «Ψυχαργός» που στηρίζεται ήδη στην έννοια της αποασυλοποίησης και της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης που εκφράστηκε από τον Ιταλό ψυχίατρο-νευρολόγο Franco Basaglia. Έχοντας ήδη τονίσει την αξία της ιστορίας, θεωρώ απαραίτητο να γίνει μια σύντομη αναφορά στην ουσία της μεταρρύθμισης όπως εκφράστηκε αυτή στα τέλη της δεκαετίας του 1970.

Ψυχιατρική μεταρρύθμιση Basaglia

Ο Basaglia έδρασε εκφράζοντας την εποχή του ευρωπαϊκού Μάη, ενώ η κορύφωση του έργου του έγινε σε μία περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης και αμφισβήτησης των εξουσιαστικών θεσμών και κατακτήσεων από την ιταλική εργατική τάξη. Ο νόμος περί κατάργησης των ψυχιατρικών ψηφίστηκε στις 13 Μάη του 1987 σε μία περίοδο έντονου αναβρασμού. Ο

νόμος 180 με τον οποίο έχει συνδεθεί το όνομα του Ιταλού ψυχίατρο αφορούσε την κατάργηση των ψυχιατρικών και την αντικατάστασή τους με ένα άλλο πλέγμα διαφορετικά ορισμένων κοινοτικών δομών. Το πρόγραμμα αυτό χαρακτηριζόταν από το τρίπτυχο «Αντί-ιδρυματική πάλη, πρακτική ανατροπή, πολιτικοποίηση» και αφορούσε την θεραπεία στα πλαίσια της αποϊδρυματοποίησης. Αμφισβητώντας την ουσία του ιδρύματος-ασύλου ο Basaglia αναφέρει χαρακτηριστικά: «Αν η ψυχική αρρώστια είναι στην ίδια της τη ρίζα απώλεια της ατομικότητας και της ελευθερίας, στο ψυχιατρείο ο ασθενής δε βρίσκει τίποτα άλλο παρά το χώρο όπου θα χαθεί οριστικά μετατρέπόμενος σε αντικείμενο της αρρώστιας και των ρυθμών εγκλεισμού. Η απουσία οποιουδήποτε σχεδίου, η απώλεια του μέλλοντος, το να είναι κανείς διαρκώς υπό την εξουσία των άλλων, χωρίς το παραμικρό προσωπικό κίνητρο, το να έχει οργανωμένη τη μέρα του πάνω σε χρόνους που υπαγορεύονται από οργανωτικές ανάγκες και – στο βαθμό που είναι τέτοιες – δεν μπορούν να λάβουν υπόψιν τους το κάθε άτομο και τις ιδιαιτερότητες του καθενός. Αυτό είναι το ιδρυματικό πλαίσιο όπου διαμορφώνεται η ζωή του ασύλου». Εντός του ιδρύματος ο ασθενής έχει απολέσει βασικά δικαιώματα που διασφαλίζουν την ατομικότητα και το ζωτικό του χώρο: έχει χάσει τα πάντα εκτός από τα λογικά του. «Ο ψυχιατρικός ασθενής έχει απολέσει την ιδιότητα του προσώπου δεν έχει δικαίωμα κρίσης, δικαιοπραξίας, απόφασης» αναφέρει ο Szasz. Έτσι λοιπόν πλαισιώνεται αδρά η αποϊδρυματοποίηση κατά τη μεταρρύθμιση που επηρέασε έκτοτε μεγάλο αριθμό χωρών ανάμεσα στις οποίες κατέληξε να είναι και η Ελλάδα.

Η ελληνική φανταστική πραγματικότητα

Από την είσοδο της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση προβλεπόταν η αλλαγή της κατάστασης που επικρατούσε στο χώρο της ψυχικής υγείας, την κινητήριο δύναμη όμως, αποτέλεσε η διεθνής διαπόμπηση της Ελλάδας για την κατάσταση που επικρατούσε στο κρατικό θεραπευτή-

ριο Λέρου, που είδε το φως της δημοσιότητας όταν ο Βρετανός δημοσιογράφος John Meritt δημοσίευσε το 1989 στο Observer το άρθρο με τίτλο «Το ένοχο μυστικό της Ευρώπης» «Europe's Guilty Secret». Στο άρθρο εκτίθεται η εικόνα του σωφρονιστηρίου όπου οι ασθενείς φαίνεται να είναι γυμνοί, βρόμικοι και εξαθλιωμένοι, σε ζωώδη κατάσταση ενώ αναφέρεται σε αυτό ως το σκουπιδοτόπο για αυτούς που ο κόσμος προσπαθεί να ξεχάσει. Αξίζει να αναφερθεί ότι το 1957 είχε σχεδιαστεί η μετατροπή των άδειων κτιρίων του Ιταλικού ναυαρχείου στη Λέρο σε μία «αποικία ψυχασθενών» με δύναμη 650 κλινών με στόχο την απασχόλησή τους σε γεωργικές εργασίες. Το 1980 οι νοσηλεύόμενοι έφταναν τους 2.000 με προσωπικό φύλαξης 1000 άτομα κάτοικοι του νησιού και μόλις 2(!) ψυχιάτρους να στελεχώνουν το ίδρυμα. Ένα χρόνο αργότερα, το 1990 το κρατικό θεραπευτήριο Λέρου γίνεται ντοκιμαντέρ στο BBC με τίτλο «Το νησί των καταραμένων». Έτσι το 1989 θεωρήθηκε η χρονία-αφετηρία της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης στη Λέρο και στην Ελλάδα σταθροζόμενη από ευρωπαϊκά κενδύλια.

Η λογική του παραλόγου

Το πρόγραμμα «Ψυχαργός» στηρίζεται πάνω σε δυο βασικούς πυλώνες. Πρώτον, την αποϊδρυματοποίηση και δεύτερον την ανάπτυξη κοινοτικών υπηρεσιών ψυχικής υγείας με χρονοδιάγραμμα ως το 2015. Στις διάφορες φάσεις του προγράμματος προβλεπόταν η σταδιακή μείωση των κλινών των ψυχιατρικών με την ταυτόχρονη δημιουργία και στελέχωση παράλληλων δομών (ξενώνες, οικοτροφεία, κέντρα επαγγελματικής αποκατάστασης κ.α.) για την απομάκρυνση των χρηστών των υπηρεσιών ψυχικής υγείας από τα ιδρύματα και το μακροχρόνιο εγκλεισμό και τη σταδιακή επανένταξή τους στην κοινωνία. Ακρογωνιαίο λίθο του προγράμματος αποτελούν οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις στις οποίες έχει ανατεθεί σε μεγάλο βαθμό η δημιουργία όλου του παράλληλου δικτύου. Το 2011 υπογράφεται το «σύμφωνο Λυκουρέτζου-Αντόρ» για το «αναθεωρημένο Ψυχαργός» το οποίο με χρονοδιάγραμμα έως τις 31 Δεκεμβρίου του 2015 προβλέπει το οριστικό κλείσιμο του Δρομοκαϊτείου, του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και Αθηνών (Δαφνί). Ταυτόχρονα μεγάλο μέρος των κονδυλίων κόβεται από τις Μ.Κ.Ο. οι οποίες καλούνται να αντεπεξέλθουν μόνες τους, όσες τα καταφέρουν, στις συνθήκες της αγοράς (το 2011 ανακοινώνεται η μείωση του εγκεκριμένου κονδυλίου κατά 37 εκατομμύρια οδηγώντας στο κλείσιμο 210 κοινοτικές μονάδες ψυχικής υγείας). Ο ρόλος των αρμόδιων και της ΕΕ ήταν η διασφάλιση της ύπαρξης και της ενίσχυσης των Μ.Κ.Ο. ως μέρος

μιας συντονισμένης κίνησης γενικής διάλυσης των Ψυχιατρικών νοσοκομείων στην Ελλάδα, ιδιωτικοποίησης και βαθμιαίας απόσυρσης του δημοσίου. Η μείωση των δαπανών προέβλεπε και την οικονομική συμμετοχή των χρηστών των υπηρεσιών ψυχικής υγείας στην περίθαλψη τους. Αξίζει κάπου εδώ να προστεθεί (σημειώνεται) το γεγονός της εκδικητικής απόλυσης του επιστημονικού υπευθύνου Αχιλλέα Βασιλακόπουλου από την εταιρία Ε.Ψ.Α.Μ.Υ στο οικοτροφείο «ΘΕΤΙΣ» λόγω της διαφωνίας που είχε για την παρακράτηση των συντάξεων των ασθενών καθώς και η αποκάλυψη μέσω του σώματος υπηρεσιών υγείας αδικαιολόγητης δαπάνης της τάξης των 160.000 ευρώ από υπεύθυνους 10 δομών ψυχικής υγείας για την αγορά προ-

σούτο, πεπαιωμένου κρασιού, σολομού, κινητού τηλεφώνου και άλλων ειδών πολυτελείας σε βάρος των ασθενών. [*3] Την ίδια στιγμή Μ.Κ.Ο. αντιμετώπιζουν λειτουργικά προβλήματα. «Οι εργαζόμενοι τους έμειναν απλήρωτοι για 11 μήνες». [*4] Η σε εξωφρενικό βαθμό στρεβλή αυτή πορεία προς την αποασυλοποίηση συμπληρώνεται από το «σύμφωνο Λυκουρέτζου-Αντόρ» κατά το οποίο η χρηματοδότηση των Μ.Κ.Ο. αποκόβεται από τον κρατικό προϋπολογισμό και γίνεται μέσω ΕΣΠΑ με αποτέλεσμα να είναι απαραίτητη η μηνιαία κατάθεση κατάστασης με τα ΑΜΚΑ των νοσηλευόμενων, έτσι μένουν εκτός χρηματοδότησης όσοι δεν έχουν ΑΜΚΑ π.χ. μετανάστες, Ρομά (τσιγγάνοι). Στην παραπάνω κατάσταση έρχεται να προστεθεί το κενό που προκύπτει για τους ασθενείς που υπάρχουν στο άρθρο 69 του βιοτικού κώδικα, για εκείνους δηλαδή που βρίσκονται στο ψυχιατρείο αντί για τη φυλακή και οι οποίοι απαγορεύεται να μείνουν σε εξωνοσοκομειακές δομές. Το προαναφερθέν σύμφωνο εισάγει έντονα την ιδιωτική δραστηριότητα ενώ από το 2016 Μ.Κ.Ο. υποκαθιστούν το μεγαλύτερο μέρος των δημόσιων υπηρεσιών με μη κρατικές πηγές χρηματοδότησης καθώς και με τη συμμετοχή των ασθενών.

Η οικονομία στη θέση του ανθρώπου

Επιβάλλεται λοιπόν η μνημονιακή προσαρμογή της ψυχικής υγείας στη νεοφιλελεύθερη πολιτική με μηδενικές παροχές σε μία κοινωνική ομάδα που αντιμετωπίζεται από το σύστημα ως αντιπαραγωγική και δύσκολα εκμεταλλεύσιμη. Η αλλαγή αυτή συνοδεύει την ευρύτερη αλλαγή στην υγεία που πλαισιώνεται από δηλώσεις του Α. Γεωργιάδη όπως: «Δεν είναι ώρα για το κράτος να αυξήσει τις δομές αλλά να τις μειώσει» «Ο ιδιωτικός τομέας είναι πιο αποτελεσματικός από τον δημόσιο». Από ότι φαίνεται το κλείσιμο των ψυχιατρείων δεν αφορά την αποϊδρυματοποίηση στην ουσία της όπως περιγράφηκε, για την υπέρβαση της ιδρυματικής ψυχιατρικής, αλλά την απλή απονοσοκομειοποίηση με το πέταγμα των ασθενών και του προσωπικού στο δρόμο. Η μεταφορά των ασθενών έγκειται στην απλή μεταστέγαση τους σε οικοτροφεία, ξενώνες κ.α. (όσα υπάρχουν). Δομές που στην ουσία τους αναπαράγουν ιδρυματική λογική και καθημερινότητα, με τη φαρμακοκρατία την αφαίρεση του λόγου και της ελευθερίας των χρηστών υπηρεσιών ψυχικής υγείας χωρίς αυτοί να αντιμετωπίζονται ως ανθρώπινες υπάρξεις. Η ιδρυματική λογική συνεχίζει να δημιουργεί τρεις θεμελιακού τύπου προβληματικές. Αρχικά το άτομο αποϊστοριοποιείται αποκομμένο από την πραγματικότητα ζώντας σε μία παράλληλη, σε στρατωνοποιημένες συνθήκες προγράμματος με μειωμένη αυτονομία χωρίς να είναι ουσιαστικά αυτεξούσιο. Ταυτόχρονα αποκόβονται οι διάφοροι κοινωνικοί του δεσμοί καθώς απομακρύνεται από φίλους και κοντινούς του ανθρώπους ενώ το στίγ-

μα βαραίνει την όποια κοινωνική του ζωή. Εντός του ιδρύματος, το άτομο αποϊστοριοποιείται καθώς όλα ερμηνεύονται με βάση την ασθένεια του ενώ στερείται ελευθεριών και ευθυνών επισκιαζόμενο από την έντονα εξουσιαστική αυτή δομή, από την οποία καταλήγει τελικά να εξαρτάται (ιδρυματισμός). Στην ίδια την ψυχιατρική κοινότητα δεν έχει αποδομηθεί ακόμα ιδεολογικά και θεσμικά η έννοια του εγκλεισμού ούτε έχει μεταβληθεί η εξουσιαστική σχέση θεραπευτή-θεραπευόμενου ενώ ακόμα κόντα το 50% των νοσηλείων συνεχίζουν να είναι ακούσιες. Το φαινόμενο της «περιστρεφόμενης πόρτας» ενισχύεται: η εναλλαγή του εγκλεισμού στο ίδρυμα με την εισαγωγή στο κοινωνικό περιθώριο, η καταστολή και ο περιορισμός των συμπτωμάτων και στην συνέχεια η επιστροφή στο περιθώριο μέχρι η ψυχική οδύνη να ξαναγίνει ενοχλητική από τη ρουτίνα της κανονικότητας και να επανενεργοποιηθούν οι σχετικοί μηχανισμοί κοινωνικού ελέγχου. Αντί για την πρόληψη (που απαιτεί ιδιαίτερα ριζικότερες και ουσιαστικότερες κοινωνικές αλλαγές, αναγνωρίζοντας την ψυχασθένεια ως κοινωνικό παράγωγο που μαζί του πρέπει να πολεμηθεί και η κοινωνία που τη γεννά και την αντιμετωπίζει ως τέτοια) προωθείται η λογική της φιλοξενίας-νοσηλείας-καταστολής. Ακόμα και αυτή βέβαια εφαρμόζεται ελλιπώς λόγω των ανεπαρκών δομών και της έλλειψης προσωπικού.

Το παράδειγμα της Αμερικής -

Ρηγκανισμός. Μια εκόνα από το παρελθόν ή το μέλλον ;

Την εποχή που ο Ρήγκαν ήταν κυβερνήτης της Καλιφόρνια, τη δεκαετία του 60, προχώρησε σε αναδιάρθρωση της δημοσιονομικής πολιτικής και στη μείωση των δαπανών. Με μεγάλη ομοιότητα με την ελληνική κυβερνητική ηγεσία, θεώρησε τα ψυχιατρεία δημοσιονομικές σπατάλες των οποίων η αντικατάσταση με φθηνότερες κοινοτικές υπηρεσίες θεωρήθηκε θεμιτή. Σε μία λογική απονοσοκομειοποίησης ιδρύματα έκλεισαν για την εξισορρόπηση του προϋπολογισμού, ενώ οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, οι ασθενείς, πετάχτηκαν από τον καταπιεστικό εγκλεισμό στο δρόμο και εγκαταλείφθηκαν. Η διαδικασία θύμιζε περισσότερο έξωση των τροφίμων με ταυτόχρονη απόλυση του προσωπικού. Δεν ήταν λίγοι οι «ψυχικά πάσχοντες» που οδηγήθηκαν σε ιδιωτικές κλινικές και άλλα ιδιωτικά ιδρύματα. Όποιος δεν ξέρι το παρελθόν του είναι καταδικασμένος να το ξαναζήσει, αγνοώντας τα υπερεθνικά διδάγματα της ιστορίας...

Στόχος δεν είναι η μεταρρύθμιση...

Τελικά, η αποϊδρυματοποίηση με τα χαρακτηριστικά που περιγράφηκαν και

όχι η απονοσοκομειοποίηση αποτελεί ένα βήμα για την χειραφέτηση και τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας των ανθρώπων με ψυχιατρική εμπειρία. Είναι ένα βήμα που για να γίνει χρειάζεται την αλλαγή της θέσης εξουσίας των εργαζομένων με την εφαρμογή της οριζοντιότητας καθώς και την ισότιμη συμμετοχή και απόκτηση ευθυνών από τους ασθενείς για την κινητοποίησή τους ως υποκείμενα της αλλαγής. Είναι ένα βήμα για τη βελτίωση του υπάρχοντος χωρίς όμως να αποτελεί το στόχο που είναι η απενοχοποίηση της ψυχασθένειας, η κατανόηση της ιστορικοκοινωνικής της φύσης, των πολιτικών της προεκτάσεων (μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 70' η ομοφυλοφιλία θεωρούνταν ψυχασθένεια τόσο από την ψυχιατρική-επιστημονική κοινότητα όσο και από την κοινωνία) και τελικά η αποδόμησή της μαζί με το κοινωνικοπολιτικό σύστημα που τη γεννάει.

■ **Ο. Κομπογιαννίτης**

Ψυχαργός: Εθνικό Σχέδιο για την αλλαγή του τρόπου παροχής υπηρεσιών ψυχικής υγείας, με μετάθεση του κέντρου βάρους από την παρεχόμενη ασυλίου τύπου περιθαλψη, όπως συνέβαινε μέχρι σήμερα, στην κοινοτική φροντίδα.

(<http://www.psychargos.gov.gr/>)

*1 R.G.Collingwood. The idea of history σ.10

*2Thomas Szasz Η βιομηχανία της τρέλας

*3 <http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=22768&subid=2&pubid=958460>

*4 UNFOLLOW τεύχος 26 σελ 74

Το σχολείο ως φυλακή

Τι είναι λοιπόν το σχολείο του σήμερα, ασχέτως αν είναι δημόσιο, ιδιωτικό ή θρησκευτικό; Είναι για το παιδί ότι είναι η φυλακή για τον κατάδικο και οι στρατώνες για τον φαντάρο - ένα μέρος όπου το κάθε τι χρησιμοποιείται για να κάμψει την θέληση του παιδιού, και ύστερα να την συντρίψει, να την αναπλάσει και να την διαμορφώσει σε ένα πλάσμα ξένο ως προς τον εαυτό του. Δεν θέλω να πω πως η διαδικασία αυτή γίνεται συνειδητά: δεν είναι παρά ένα κομμάτι ενός συστήματος το οποίο μπορεί να διατηρεί τον εαυτό του μόνο μέσω της απόλυτης πειθαρχίας και ομοιομορφίας. Εκεί νομίζω πως βρίσκεται το μεγαλύτερο έγκλημα της σημερινής κοινωνίας».

Έμμα Γκόλντμαν

εκπαίδευσης πραγματοποιείται στην Πρωσία το 1754 και ακολουθούν μεταξύ άλλων ενδεικτικά, η Ελλάδα το 1834, η Μασαχουσέτη των Η.Π.Α. το 1852 και η Αγγλία το 1880. Από τότε μέχρι σήμερα τα πράγματα βέβαια έχουν αλλάξει αρκετά. Ενώ το σχολείο λοιπόν δεν είναι φυλακή, γιατί τόσο πολύ τη θυμίζει;

Κάγκελα, κάγκελα παντού και τα μυαλά με κάγκελα

Η αρχιτεκτονική των σχολικών κτηρίων και η λειτουργικότητα που εξυπηρετεί ο σχεδιασμός της, ακόμα και οι ίδιες οι σχολικές διαδικασίες και οι εκπαιδευτικές μέθοδοι, παραπέμπουν σε καταστάσεις εγκλεισμού. Μεγάλα, μουντά, περιφραγμένα οικοδομήματα και άχρωμες τσιμεντένιες τάξεις με κάγκελα στα παράθυρα. Χώροι όπου στοιβάζονται τα άτομα από μικρή ηλικία χωρίς καμία επιλογή και καμία δυνατότητα παρέμβασης σε αυτούς. Σαν καταδικασμένα σε μία πολύχρονη υποχρεωτική θητεία, προαυλίζονται ή αλλιώς βγαίνουν διάλειμμα για σύντομο παιχνίδι και μετά τα κεφάλια μέσα. Μέσα εκεί όπου κυριαρχεί η αντίληψη ότι η μάθηση και η γνώση είναι ένας όγκος πληροφοριών και διδαχών. Μία υποχρεωτική ύλη η οποία μέσω πειθαρχικών τεχνικών με απειλές και εκφοβισμούς ή δλεασμούς και επαίνους, συμμορφώνει και σωφρονίζει την άγρια φύση των νέων. Στο σχολείο οι μαθητές συχνά ζή-

τάνε ελευθερία κι αυτό που παίρνουν είναι το μάθημα πως η ελευθερία παρέχεται μόνο από τις αρμόδιες αρχές και πρέπει να χρησιμοποιείται έντεχνα. Αυτή η εξάρτηση γεννάει μία μορφή αλλοτρίωσης που καταστρέφει την ικανότητα των ανθρώπων για δράση, καταστρέφει την κριτική σκέψη και φυλακίζει την ελευθερία βούλησης.

Αν ελεύθερος θεωρείται ο χρόνος που περνάει το άτομο εκτός σχολείου, πώς λέγεται ο χρόνος που περνάει εντός;

Οι φυλακές προϋπάρχουν των σχολείων. Η στέρηση της ελευθερίας ως τιμωρία και στις δύο περιπτώσεις ενισχύει το συσχετισμό. Κάποιοι βέβαια επιμένουν να επιθυμούν την ελευθερία τους, να σκέφτονται και να κρίνουν. Προσπαθούν να πηδήξουν τα κάγκελα και να το σκάσουν, να ξεγελάσουν τους κανόνες, να κάνουν καταλήψεις και να υψώσουν την φωνή τους. Αυτοί θεωρούνται παραβατικοί και αντιμετωπίζουν ποινές, τιμωρίες ακόμα και βίαιη καταστολή από τις αρμόδιες αρχές. Η κοινωνία με τη σειρά της απαξιώνει την κοπάνά ως μία νεανική τρέλα, την κατάληψη ως συλλογική κοπάνά και πιστεύει ότι τα άτομα αυτά αφού βάλουν μυαλό, θα θυμούνται όλα αυτά σαν ωραίες μαθητικές αναμνήσεις.

Αυτές οι συμπεριφορές όμως, αποτελούν μία γνήσια αντίδραση στη φύση της σχολικής καθημερινότητας και μία ανάγκη για από-

δραση από τα στενά δομημένα χρονικά πλαίσια μέσα στα οποία καλείται ο μαθητής να δραστηριοποιηθεί.

Οι παραβατικοί αυτοί μαθητές λοιπόν προσπαθούν στην ουσία να ακυρώσουν το πιο αποτελεσματικό εργαλείο κοινωνικού ελέγχου, που κατέχει την ολοκληρωτική διαχείριση του χρόνου της κοινωνικής τους εμπειρίας και δράσης.

«Να γκρεμίσουμε πριν χτίσουμε, να ξεχάσουμε πριν μάθουμε. Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος».

Paul Robin

Τα διάφορα ρεύματα της λεγόμενης εκπαιδευτικής ανάπτυξης, μπορεί κατά καιρούς να προβούν σε βελτιώσεις και μεταρρυθμίσεις των σχολικών συστημάτων, ποτέ όμως δεν επιχειρούν να πραγματοποιήσουν βασικές δομικές αλλαγές. Και αυτό φυσικά συμβαίνει γιατί τα συστήματα αυτά βασίζονται στην κυρίαρχη κοινωνική δομή και εργάζονται με τη σειρά τους για να τη στηρίξουν. Η ριζοσπαστική αλλαγή ηθικών και κοινωνικών πεποιθήσεων και η αποβολή των εσωτερικευμένων μορφών εξουσίας που κουβαλάμε ως ενήλικες, γονείς και δάσκαλοι είναι απαραίτητα στοιχεία για την αποδόμηση της σχέσης αυτής ως ένα βαθμό.

Μέσα από τις θεωρίες και τα προτάγματα της ελευθεριακής εκπαίδευσης, καθώς και από τα εγχειρήματα που βασίστηκαν σε αυτήν, μπορούμε να αναζητήσουμε εργαλεία και πρακτικές για τη δημιουργία δομών που να ακυρώνουν την ανάθεση της υπόθεσης της εκπαίδευσης στο κράτος. Δομών, που να προωθούν μέσω της αυτοοργάνωσης, την αυτοδιαχείριση της γνώσης προς μία κατεύθυνση αναζήτησης και διεκδίκησης της ελευθερίας.

■ **Mano roko**

Διαβάστε περισσότερα στη βιβλιοθήκη του <http://sdes.espivblogs.net/>

- Το αλφαβητάρι της ελευθεριακής εκπαίδευσης, Joel Spring
- Η αγωγή του καταπιεζόμενου, Paulo Freire
- Η κοινωνική σημασία του Σύγχρονου Σχολείου, Emma Goldman
- Κοινωνία χωρίς σχολεία, Ivan Illich
- Προς τους δασκάλους, P. Kropotkin
- Η αληθινή εκπαίδευση για τους Ζαπατίστας
- Το ελευθεριακό σχολείο Paideia
- Στο νησί της αλφαβήτου
- F. Ferrer και το κίνημα των Μοντέρνων Σχολείων

Το σπίτι απαλλοτριώνεται!

Σημειώσεις σχετικά με τους αγώνες για τη στέγη στη Ρώμη

Το Συντονιστικό Πολιτών Αγώνας για τη Στέγη γεννήθηκε στη Ρώμη το 1988 -οι σύντροφοι που το δημιούργησαν προέρχονταν από την Autonomia Operaia (Εργατική Αυτονομία), εξωκοινοβουλευτική οργάνωση μαρξιστικής προέλευσης η οποία δημιουργήθηκε τη δεκαετία του '70- με την κατάληψη στην περιφερειακή συνοικία του San Basilio η οποία σηματοδοτεί την επιστροφή του αγώνα για την αυτοοργανωμένη στέγη στη Ρώμη. Η μάχη για την κατοικία είναι μια ιστορική μάχη των εκμεταλλευόμενων της πόλης οι οποίοι κατά τη διάρκεια του Φασισμού εκτοπίστηκαν σε λαϊκές συνοικίες στα όρια της πόλης (οικισμοί κατασκευασμένοι πολύ μακριά από το κέντρο στους οποίους εκτοπίζονταν οι φτωχές οικογένειες κι όποιος θεωρούνταν άχρηστος αν όχι επιζήμιος για το καθεστώς) και κατόπιν, από τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, μαζί με πολλούς μετανάστες που κατέφθαναν από τις αγροτικές περιοχές, εξαναγκάστηκαν να ζουν σε παραπήγματα και πρόχειρους καταυλισμούς.

Αυτή η «οικιστική κατάσταση έκτακτης ανάγκης», όπως ονομάστηκε από τα όργανα της εξουσίας, δεν βρήκε ποτέ μια λύση επειδή ενσαρκώνει την αντίφαση και την ίδια την ουσία του καπιταλισμού στην πόλη του Πάπα, όπου η οικοδομή είναι η κυριότερη βιομηχανία και οι κάτοχοι κατασκευαστικών εταιριών, οι οποίοι κατέχουν εφημερίδες, τράπεζες, ασφάλειες, είναι οι πιο πλούσιοι και με περισσότερο κύρος βιομήχανοι. Η καθοριστική ενέργεια των κατασκευαστών στη διαχείριση της Ρώμης είναι η διατήρηση των τιμών των σπιτιών και των ενοικίων σε υψηλά επίπεδα, συνήθως αφήνοντας άδεια χιλιάδες διαμερίσματα για να παραμείνει ανέπαφη η σχέση προσφοράς/ζήτησης. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία αυτή τη στιγμή υπάρχουν περισσότερα από 150.000 άδεια διαμερίσματα, η μέση τιμή ενοίκιασης ξεπερνάει τα 800 ευρώ και για την αγορά ενός ακινήτου χρειάζονται κατά μέσο όρο 300.000 ευρώ.

Στο πέραςμα του χρόνου ο αγώνας για τη στέγη υιοθετήθηκε κι από άλλα κινήματα κι έζησε διάφορες φάσεις όμως οι δύο πιο σημαντικές αλλαγές τα τελευταία είκοσι χρόνια είναι η άφιξη των μεταναστών που προέρχονται από χώρες εκτός ευρωπαϊκής ένωσης και η κατάληψη σχολείων, στρατοπέδων, γραφείων και άλλων εγκαταλελειμμένων κτιρίων αλλά όχι ακριβώς σπιτιών. Αν ο πρώτος από τους δύο αυτούς παράγοντες προκάλεσε αλλαγές στη σύνθεση, που σημαίνει αλλαγές στις εσωτερικές δυναμικές των καταλήψεων σχετικά με τα ζητήματα της συμβίωσης και της οργάνωσης και τις εξωτερικές που οφείλονται σε μια διαφορετική «υπηρετικότητα» (άδειες διαμονής, κέντρα κράτησης μεταναστών, απειλή της απέλασης) ο δεύτερος μεταμόρφωσε ριζικά τον αγώνα. Από την εποχή των καταλήψεων διαμερισμάτων αγώνας σημαίνει κυρίως αντίσταση στην εκκένωση και από εκεί το ξεκίνημα μιας διαδρομής βασιμμένης σε σχέσεις ισχύος (αυτό σε ό, τι αφορά το

Συντονιστικό, δεν έλειπαν ποτέ κινήματα που επιδίωκαν ένα δι-άλογο αν όχι ένα στήριγμα από τους θεσμούς) με στόχο την κατοχύρωση του κτιρίου. Η κατάληψη όμως εγκαταλελειμμένων κτιρίων εξαναγκάζει στην επιδίωξη του τρόπου συγκατοίκησης, του πώς να διευθετήσεις τους χώρους, να βρεις νερό, σωλήνες ύδρευσης, φως για όλους, συνήθως κατασκευάζοντας τις εγκαταστάσεις από την αρχή, κάτι που σημαίνει περισσότερη συλλογική ζωή, αλλά κυρίως ένα διαφορετικό αγώνα, πάντα στοχεύοντας στην κατοχύρωση ενός σπιτιού εκ μέρους των θεσμών, ξεκινώντας από το γεγονός ότι δεν υπάρχει σπίτι συνεπώς πρέπει να βγεις στην επίθεση για να το αποκτήσεις.

Σαφώς αυτό το είδος καταλήψεων περιέχει ένα μεγαλύτερο αριθμό ατόμων (μέχρι και 400-500) και θέτει μεγάλα οργανωτικά προβλήματα σε εκείνους όπως το Συντονιστικό, οι οποίοι αρνούνται τη μορφή του κόμματος ή του συνδικάτου, είναι αντίθετοι στην αντιπροσώπευση και στοχεύουν στην οριζοντιότητα. Η σημερινή μορφή του κινήματος ξεκινάει από τα γραφεία πληροφοριών για οικογένειες και άτομα που βρίσκονται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης από άποψη στέγης. Τα γραφεία είναι ανοικτά μία φορά την εβδομάδα συνήθως σε διάφορες καταλήψεις και περιοχές της πόλης, οι σύντροφοι εξηγούν τί είναι και τί κάνει το Συντονιστικό, τονίζουν ότι η πρακτική είναι παράνομη, ότι δεν γίνονται διακρίσεις σε σχέση με τη φυλή, το φύλο, τη θρησκεία κ.τ.λ.π και ότι είναι κυρίως μια πορεία αγώνα κι όχι ελεημοσύνης. Στους ενδιαφερόμενους ζητείται μια διεύθυνση ώστε να ειδοποιηθούν για τη συμμετοχή τους σε συνελεύσεις που θα προετοιμάζουν καταλήψεις στις οποίες ξεκινάνε να γνωρίζονται και να έρχονται σε επαφή μεταξύ τους (είναι ανώφελο να μακρυγορήσουμε για το πόσο δύσκολο είναι να μιλήσεις σε μια συνελευσιακή μέθοδο ανθρώπους που έχουν συνηθίσει να ζουν στην υποταγή και τους τυποποιημένους ρόλους). Αφού πραγματοποιηθεί η κατάληψη κι αφού περάσει μια πρώτη περίοδος κατά την οποία κύρια μέριμνα είναι η υπεράσπιση του κτιρίου, με την υποστήριξη επίσης όλων των συντρόφων από τις υπόλοιπες καταλήψεις του Συντονιστικού, διαμορφώνεται ο χώρος και σχηματίζεται, πάνω σε εθελοντική βάση και χωρίς περιορισμούς στον αριθμό ή την περιοδικότητα των ατόμων, μια επιτροπή της κατάληψης, η οποία διαχειρίζεται το κοινό ταμείο, τις σχέσεις με το υπόλοιπο κίνημα και προσπαθεί να κάνει να λειτουργήσει η αυτοδιαχείριση. Όλες οι επιτροπές από τις καταλήψεις συναντιούνται σε

συνέλευση μία φορά την εβδομάδα (βέβαια η συνέλευση είναι ανοικτή σε όλους τους καταληψίες, δεν υπάρχουν κλειστές συναντήσεις).

Η πορεία του αγώνα είναι αρκετά μακροχρόνια, κατά μέσο όρο η δι-αμονή στις καταλήψεις ξεπερνάει τα δέκα χρόνια και αρθρώνεται με άπειρες εκδηλώσεις μέσα και έξω από τους θεσμούς που είναι επιφορτισμένοι να δώσουν λύση στο οικιστικό πρόβλημα και ό, τι συνεπάγεται όλο αυτό για την επίλυση μικρών συνήθως προβλημάτων που βαραίνουν την καθημερινότητα των ατόμων. Ένα παράδειγμα είναι το να καταφέρεται να θεωρείται η κατάληψη τόπος κατοικίας, τίποτα το σπουδαίο με όρους χειραφέτησης και απελευθέρωσης, αλλά βασικό ώστε να έχεις ένα γιατρό, σχολείο για τα παιδιά κ.α. Τα αποτελέσματα των διαμαρτυριών, στην ανταγωνιστική μορφή που ακολουθεί το Συντονιστικό, εξαρτώνται αποκλειστικά από τη σχέση ισχύος που κάθε φορά εγκαθιδρύεται.

Τον τελευταίο χρόνο τα πράγματα άλλαξαν κι άλλο, τα «κινήματα για το δικαίωμα στη στέγη», ονομασία που περικλείει τις διάφορες οργανώσεις που ασχολούνται με τις οικογένειες, συντονίστηκαν μεταξύ τους καταλαμβάνοντας συγχρόνως διαφορετικά κτίρια μέσα στην ίδια μέρα, αυτές οι κοινές ενέργειες ονομάστηκαν "Tsunami tour". Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών, στις 6 Δεκεμβρίου, μετά στις 6 Απριλίου, στις 28 Ιουνίου, τις 12 Οκτωβρίου, απελευθερώθηκαν περισσότεροι από είκοσι χώροι, για κατοικία ή όχι, από οικογένειες, μαθητές, αυτοοργανωμένες συλλογικότητες, πρόσφυγες. Η ταυτόχρονη κατάληψη από διαφορετικά κινήματα, πέρα από το να δημιουργεί μεγάλα προβλήματα διαχείρισης στην αστυνομία και την κυβέρνηση, ενισχύει τη δυσφορία, τον πόνο και την οργή που ο ανασχηματισμός του καπιταλισμού τον οποίο τα αφεντικά ονομάζουν κρίση, διοχετεύει στους εκμεταλλευόμενους.

Το Tsunami της Ρώμης ενθάρρυνε κι άλλους ενδιαμέσους αγώνες (ενάντια στη μόλυνση και την καταστροφή του εδάφους, τη συστηματική λεηλασία των δημόσιων χρημάτων, για τις συνθήκες των εργαζόμενων) και επιδίωξε -το αντιθεσμικό του τμήμα (το οποίο είναι εδώ και πολύ καιρό πλειοψηφικό)- και υλοποίησε σχέσεις με τον αγώνα ενάντια στο ΤΑΥ στην κοιλάδα Σούζα. Η αρχική σκέψη είναι η πρακτική της επανοικειοποίησης που αφορά το σπίτι, ή τον τόπο που ζεις ή το πανεπιστήμιο, και γι' αυτό χρησιμοποιήθηκε η λέξη «εισόδημα», με την έννοια της επιστροφής των

κλεμμένων παρά σαν αίτημα ενός ελάχιστου κοινωνικού μισθού (δεν λείπουν δυστυχώς διάφοροι που ματαιοδοξούν γύρω από την υπόθεση μιας, διαχειριζόμενης από τους θεσμούς, αναδιανομής του πλούτου). Η εδραίωση αυτών των σχέσεων οδήγησε στην πορεία που έγινε στη Ρώμη στις 19 Οκτωβρίου με τη συμμετοχή περισσότερων από 70.000 ατόμων προερχόμενων από όλη την Ιταλία, χωρίς κόμματα και μεγάλα συνδικάτα αλλά μόνο κινήματα ή αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι μαζί με χιλιάδες οργισμένους και χωρίς αυταπάτες -αν και όχι πάντα συνειδητοποιημένους για την επαναστατική αναγκαιότητα.

Οι δυναμικές που ξεπροβάλλουν νομίζω ότι είναι σαφείς σε όλους τους συντρόφους που ονειρεύονται μια εξεγερσιακή διεξοδό, αλλά άλλο τόσο σαφή είναι τα όρια και οι κίνδυνοι σε σχέση με τη φύση του ανταγωνισμού και της αντεξουσίας. Ενδεικτικό παράδειγμα το πανό στη μεγάλη πορεία στις 19 Οκτωβρίου, «μόνο ένα μεγάλο έργο: σπίτι και εισόδημα για όλους», το οποίο εμπειρεύει μια πιθανή λύση (αν είχαμε όλοι σπίτι κι αν το ΤΑΥ ματαιωνόταν θα ήμασταν όλοι ευτυχημένοι;) και ιδίως ενώ τίθεται ως αντεξουσία, νομιμοποιεί τους θεσμούς και και το ρόλο τους. Αυτοί πράγματι έτρεξαν να μαλώσουν κάπως τα πράγματα προσφέροντας μια συνάντηση στην οποία

παραμύθιασαν για λύσεις και κονδύλια σχετικά με την οικιστική κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Ανάμεσα στους κινδύνους, όπως συμβαίνει συνήθως όταν πληθύνει η μαρξιστική-λενινιστική κομμουνισμός, βρίσκεται το γεγονός ότι η εμμονή με την ηγεμονία (για άλλους αναμφίβολα με την αντιπροσώπευση, όμως αρκετά τμήματα όπως το Συντονιστικό απέδειξαν αρκετές φορές την απέχθειά τους για εκείνους που επιλέγουν την εκλογική οδό) θα βλάψει ένα κίνημα το οποίο είναι ελευθεριακό εκ φύσεως αλλά και εκ προθέσεως ή επίσης ότι «η αρρώστια της πολιτικής» θα το σκοτώσει με γραφειοκρατία και «εξειδίκευση».

Η συζήτηση είναι μεγάλη, σε βάθος αλλά και σε έκταση, κυρίως όμως πρέπει να συγκεκριμενοποιηθούν οι δυναμικές των μικτών κοινοτήτων που προχωρούν σε καταλήψεις με αφορμή το πρόβλημα της στέγης και να αποκαλυφθούν οι αντιφάσεις ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος ξεκινώντας όμως από έναν ενδιαμέσο και επικίνδυνα αφομοιώσιμο από το ίδιο το Κράτος αγώνα.

Full(ba)
Ρώμη, Νοέμβριος 2013

Μετάφραση:
Νίκος Χριστόπουλος

Τρέχουσες εξελίξεις:

17 ακτιβιστές αναζητήθηκαν και συνελήφθησαν την Πέμπτη 27/2 το πρωί στην ιταλική πρωτεύουσα. Τα άτομα αυτά κατηγορούνται για σύγκρουση με την αστυνομία σε μια διαδήλωση για τα δικαιώματα των κατοικιών τον Οκτώβριο. Οι ισχυρισμοί εναντίον τους είναι "ταραχώδης συνέλευση", υλικές ζημιές, "σοβαρή σωματική βλάβη σε βάρος των δημοσίων υπαλλήλων" (γιατί οι ακτιβιστές έπρεπε να πιαστούν τυφλά από τις ασπίδες των αστυνομικών καθώς ξυλοκοπούνταν ανελέητα), και ληστεία. Υπήρξαν διαδηλώσεις σε τουλάχιστον τρεις πόλεις απαιτώντας την απελευθέρωση των κρατουμένων. Επί του παρόντος, 7 από τα εν λόγω άτομα βρίσκονται σε κατ' οίκον περιορισμό, αφού εξαναγκάστηκαν να υπογράψουν έγγραφα που δήλωναν πως πήραν μέρος στη διαμαρτυρία του Οκτωβρίου.

Πηγή: <http://www.demotix.com/news/4044623/housing-rights-activists-protest-continues-rome#media-4044304>

Η επιχείρηση αυτή της αστυνο-

μίας έρχεται για να αποτρέψει εν τη γενέσει της κάθε απόπειρα για ριζοσπαστικοποίηση, χτυπώντας αρχικά τους πιο δραστήριους ώστε να σπείρει το φόβο σε όλους τους καταληψίες, καθώς και να κάνει ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε ενέργεια του κινήματος ξεπερνάει τα όρια της διαμαρτυρίας και γίνεται πιο επιθετική προς την εξουσία, δεν θα γίνεται ανεκτή και θα καταστέλλεται εξ αρχής. Ευθύνη φέρουν και οι πιο έμπειροι συμμετέχοντες στο κίνημα διότι, σε ένα κράτος σαν την Ιταλία από άποψης καταστολής, δεν τηρήθηκαν οι στοιχειώδεις κανόνες ασφαλείας. Χαρακτηριστικά αναφέραμε την μη κάλυψη των χαρακτηριστικών του προσώπου κατά την διάρκεια των συγκρούσεων με τους μπάτσους σε μια ολοκληρωτικά βίντεο-ελεγχόμενη Ρώμη, και την διάρρηξη των ειπωθέντων της προπαρασκευαστικής συνέλευσης για μια πορεία στο κοντινό στην πόλη CIE, στην οποία το κίνημα για τα σπίτια πρότεινε την επίθεση και καταστροφή του τοίχου. Μετά την πρόταση αυτή και πριν τη δι-εξαγωγή της πορείας έγιναν και οι παραπάνω συλλήψεις...

Πολεοδομική ανάπτυξη και βιοτική υποβάθμιση - Remap/Rethink

«Ιδού ένας κλονιζόμενος κόσμος και οι καλλιτέχνες ψευδογιατροί που ανησυχούν για τον καλλωπισμό του»

Τριστάν Τζαρά

Αναπλάσεις, υποβαθμίσεις, εξευγενισμός, πολεοδομία, real estate, σύγχρονη τέχνη, γκαλερίστες, επιμελητές, εγκληματικότητα, μπάτσοι. Ας προσπαθήσουμε να συνδέσουμε κάποιες έννοιες που από μακριά δείχνουν ασυσχέτιστες αλλά τελικά τις ενώνουν πάρα πολλά.

Όταν η ανάπτυξη φοράει το κουστούμι της τέχνης - Bienalle & Remap

Στην αρχή ήταν η 1η Μπιενάλε της Αθήνας, που με τις ανάλογες τυμπανοκρουσίες και φανφάρες που αρμόζουν σε ανάλογα καλλιτεχνικά γεγονότα από την ελίτ των απολιτικών σάπιων καλλιτεχνικών κύκλων, άνοιξε τις πύλες της τον Σεπτέμβριο του 2007. Οι επιμελητές (Αυγουστίνος Ζενάκος, πρώην τεχνολογικός στο Βήμα, η διευθύντρια του ιδρύματος ΔΕΣΤΕ, Ξένια Καλλακτοσύλου, ιδιοκτήτριας Δάκη Ιωάννου κι ο καλλιτέχνης Ροκιά Υίο, Πολύδωρος Καρυοφύλης) ξεκίνησαν, προεξοφλώντας φυσικά την στήριξη του συγκροτήματος Λαμπράκη και του Δάκη Ιωάννου (ιδιοκτήτης μιας από τις μεγαλύτερες κατασκευαστικές της χώρας, της J&P Αβαξ).

Η Μπιενάλε μαζί με συγκεκριμένους επιχειρηματίες, συμμετέχουν ενεργά και στην διεξαγωγή του Remap KM. Το Remap KM ξεκίνησε επίσης το 2007 και είναι μια διεθνής διοργάνωση σύγχρονης τέχνης. Η συνεργασία είναι εμφανής στα εξής σημεία: Πρώτον στην παραχώρηση χώρων για εκθέσεις και μουσικές εκδηλώσεις. Δεύτερον, η Μπιενάλε επικοινωνεί το Remap KM ως καλλιτεχνικό γεγονός που συμβαίνει στην Αθήνα, όπως κάνει και με πολλά άλλα.

Το μοντέλο της υποβάθμισης περιοχών για να μειωθεί η αξία των ακινήτων και να αγοραστούν από μεγαλοεπενδυτές αντί ενός πινακίου φακής, και μετά αναβαθμίζοντας και πάλι την περιοχή να τα μοσχοπουλήσουν στις 10πλάσιες τιμές είναι γνωστή πρακτική που εφαρμόζεται παγκοσμίως. Υποκινώντας αρχικά το στοίβαγμα μεταναστών 10-10 σε ετοιμόρροπες γκαρσονιέρες, μετακινώντας την πιάτσα της πρέζας με την συνδρομή των μπάτσων και προωθώντας την μικροπαραβατικότητα, το κράτος καταφέρνει να υποβαθμίσει συγκεκριμένες περιοχές για να τις αγοράσουν τα φιλαράκια του, οι επενδυτές, σε εξευτελιστικές τιμές. Μετά, αναγγέλοντας μια υποτιθέμενη ανάπτυξη, είτε διώχνει τους μετανάστες από τα σπίτια τους καθώς ανεβαίνουν και πάλι οι τιμές, είτε τους απομακρύνει από κατελημμένους χώρους και πάλι με τη συνδρομή των μπάτσων.

Αυτό έγινε και στην περίπτωση του Κεραμεικού-Μεταξουργείου όπου και λαμβάνει χώρα η Μπιενάλε και το Remap. Η κ. Ελένη Τζιρτζηλάκη (αρχιτέκτονας) αναφέρει: Μέσα από το DNA (Δίκτυο Νομαδικής Αρχιτεκτονικής) είχαμε αντιμετωπίσει εδώ και χρόνια το ζήτημα του εκποτισμού των κατοίκων από επενδυτές στην περιοχή. Οι κάτοικοι των κτηρίων αναγκάζονται να φύγουν όπως όπως για να πάνε να ζήσουν σε άλλες περιοχές στην περιφέρεια της Αθήνας ή ακόμη κάποιος μουσουλμάνοι να επιστρέ-

ψουν στην Κομοτηνή ή αν πρόκειται για άστεγους μετανάστες να βγουν στον δρόμο. Επίσης ξέραμε ότι σε πολλά εγκαταλειμμένα σπίτια είχαν βρει προσωρινό καταφύγιο μετανάστες (και όχι μόνο) και υπήρχε και μια γνωστή κατάληψη.

Όπως μετά έμαθα πρόκειται για επενδυτικό σχέδιο στην περιοχή Κεραμεικός - Μεταξουργείο, τα κτίρια έχουν αγοραστεί από έναν επενδυτή, και ο εκποτισμός των κατοίκων ήταν γεγονός για να μπορέσουν τα κτίρια να είναι άδεια στην έναρξη της Μπιενάλε της Αθήνας. Τι έκαναν οι κάτοικοι; Δεν μπόρεσαν να αντιδράσουν γιατί απ' ό,τι μάθαμε τους έκοψαν το ρεύμα και έτσι αναγκάστηκαν να φύγουν και να βρεθούν στο δρόμο, στην περίπτωση αυτή εκποτίστηκαν βίαια για να εισβάλει η Τέχνη στους χώρους.

Αυτό που γινόταν στις περιοχές γύρω από

το Μεταξουργείο, τον Κεραμεικό, την Ομόνοια, την Αχαρνών, αλλά και τον Άγιο Παντελεήμονα, υπακούει πιστά στους κανόνες ενός πρότζεκτ που λέγεται «εξευγενισμός» και έχει ήδη εφαρμοστεί σε αμερικάνικες και ευρωπαϊκές πόλεις. Είναι ένας όρος που αποτελεί μετάφραση του αγγλικού «gentrification». Προέρχεται από τη λέξη «gentry» και σημαίνει «η αριστοκρατία των γαιοκτημόνων». Ο «εξευγενισμός» στην πράξη παραπέμπει στη διαδικασία με την οποία φτωχές εργατικές γειτονιές στο ιστορικό κέντρο της πόλης «ξεσκουριάζονται» (φρεσκάρονται) μέσω της εισροής ιδιωτικών κεφαλαίων, με αποτέλεσμα να εισέρχονται σε αυτές αγοραστές και ενοικιαστές κατοικίας από τα μεσαία και ανώτερα στρώματα.

Το παράδειγμα της κατεδάφισης των Halles - της κεντρικής αγοράς - στο Παρίσι, με την ταυτόχρονη εγκατάσταση του κέντρου Πομπιντού (μουσείο σύγχρονης τέχνης) στην περιοχή, είναι ένα emblematic παράδειγμα έναρξης της διαδικασίας εξευγενισμού, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα στο Μαράι. Άλλα παραδείγματα εξευγενισμού ανά τον κόσμο συναντώνται σε Νέα Υόρκη, Λος Άντζελες, Βαλτιμόρη, Καλιφόρνια, Σίδνεϋ, Παρίσι, Λονδίνο, Λάνκαστερ, Γλασκόβη, Βρέμη, Βουδαπέστη, Άμστερνταμ, Κοπεγχάγη και ούτω καθεξής.

Το παράδειγμα του Μεταξουργείου χρησιμοποιεί ως εργαλείο εξευγενισμού την υποτιθέμενη τέχνη, που καλείται να διανθίσει τις ψυχές μας και να πετάξει στον δρόμο τους παρίες που οι εκπρόσωποι της κατ' επίφαση τέχνης αποφάσισαν ότι δεν ταιριάζουν στο συνεκτικό πλαίσιο που θέλουν να προωθήσουν. Την πλειονότητα των «εκθεσιακών χώρων» αποτέλεσαν εγκαταλελειμμένοι βιομηχανικοί χώροι ή εργαστήρια στα οποία είχαν βρει στέγη άστεγοι και μετανάστες και οι οποίοι εκποτίστηκαν βίαια για χάρη της Τέχνης.

Όταν μπαίνουν οι μπάτσοι στο παιχνίδι

Διαβάζουμε σε ανακοίνωση της ΚΜ ΠΡΟΤΥΠΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ : Την Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου 2010 στις 18:30 θα πραγματοποιηθεί συνάντηση ανάμεσα στους κατοίκους και εργαζομένους στην περιοχή Κεραμεικού - Μεταξουργείου και του Γενικού Διευθυντή της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής με σκοπό τον διάλογο για τα προβλήματα της περιοχής ΚΜ και την επίλυσή τους. Η συζήτηση θα λάβει χώρα στην αίθουσα New York του Classical Imperial Hotel.

Τη συνάντηση την οργάνωσε ο Τσάκωνας, επενδυτής real estate που λυμαινεται την περιοχή και ήθελε σώνει και καλά να την κάνει γκέτο για τους φραγκάτους φίλους του. Δημιούργησε την ΜΚΟ «ΚΜ Πρότυπη Γειτονιά» μετά από διάφορες άλλες προσπάθειες με εκδηλώσεις σύγχρονης τέχνης που δεν του βγήκαν.

Ο Τσάκωνας, ένας ανεκδιήγητος τύπος που έβγαλε φράγκα στο Αζερμπαϊτζάν στην περίοδο του εμφύλιου, εξαγόρασε ολόκληρη περιοχή στην Αντίπαρο και τη γέμισε με βίλες για το διεθνές τζετ σετ (βλ. Τομ Χανκς, Μαντόνα, κ.α.) και μετά θέλησε να κάνει κουμάντο στο πως θα γίνει το Μεταξουργείο.

Παρατηρούμε βέβαια ότι, όπως και η Χρυσή Αυγή, έτσι και οι επιχειρηματίες προσπαθούν να παρουσιαστούν ως απλοί κάτοικοι και πολίτες. Εξάλλου η κοινωνική συναίνεση επιτυγχάνεται ευκολότερα με «εξευγενισμένες λέξεις».

Διάφοροι λοιπόν μαγαζάτορες, γκαλερίστες, ιδιοκτήτες ξενοδοχείων και θεατρικοί επιχειρηματίες συναντήθηκαν με το ΓΑΔΑρχη Μπαλάκο, τον ταξίαρχο Λουκά και τον αστυνομικό διευθυντή Δροσάκη (πρώην Α.Τ. Εξαρχείων) και συμφώνησαν να γίνουν εκτεταμένες επιχειρήσεις «σκούπα» από την ΕΛ.ΑΣ. σε Μεταξουργείο, Κεραμεικό, Πατησίων, Κολωνό και Ομόνοια.

Όταν η ανάπτυξη φοράει το κουστούμι της κοινωνικής πολεοδομικής προσέγγισης - Rethink Athens

Το παραμυθάκι στην Ελλάδα άρχισε από το διάταγμα για την προστασία της Πλάκας (1982) το οποίο είχε σκοπό να απομακρύνει τα θορυβώδη κέντρα διασκέδασης, να μειώσει δραστικά την κυκλοφορία αυτοκινήτων, να περιορίσει τις επεμβάσεις στα κτήρια και να συγκρατήσει την κατοικία και άλλες παραδοσιακές χρήσεις. Απέδωσε σχετικά ως προς αυτούς τους στόχους, άλλαξε όμως η κοινωνική σύνθεση της περιοχής καθώς παλιοί κάτοικοι χαμηλών εισοδημάτων δεν ήταν δυνατόν να παρακολουθήσουν την άνοδο των τιμών των ακινήτων και την εγκατέλειψαν.

Συνεχίστηκε με τον εξευγενισμό του Ψυρρή, μιας λαϊκής συνοικίας ιστορικά, με μικρές παραγωγικές επιχειρήσεις και εμπόριο σιδηρικών, δερμάτων κ.λ.π. Ο εξευγενισμός επιτεύχθηκε χωρίς ειδικές ρυθμίσεις με την είσοδο στο χώρο επενδυτών που προέβλεπαν και διαμόρφωναν τις αναδιατάξεις στο ιστορικό κέντρο και οι οποίοι αγόρασαν φτηνά ακίνητα, ασυντήρητα μεν αλλά υψηλής αρχιτεκτονικής αξίας, για να τα εκμεταλλευτούν με τεράστια κέρδη στη συνέχεια.

Και ερχόμαστε στο σήμερα όπου αναμένουμε μέσα στο 2014 την έναρξη των διαδικασιών για την πεζοδρόμηση της Πανεπιστημίου και της Πατησίων (μέχρι το Μουσείο). Ας το πάρουμε όμως από την αρχή. Το 2012, μαζί με την αναγγελία του δείκτη ανεργίας στο 28%, είχαμε και την αναγγελία έργων αστικού εξωραϊσμού στην Πανεπιστημίου. Στις 21 Μαρτίου 2012 ο Τουρνικιώτης, ο οποίος ήταν επικεφαλής καθηγητής στο ερευνητικό πρόγραμμα του Μετσόβιου Πολυτεχνείου «Μεταλλασσόμενοι χαρακτήρες και πολιτικές στα κέντρα πόλης Αθήνας και Πειραιά», με κάθε τιμή και επισημότητα (συμπεριλαμβανόμενης της παρουσίας του τότε πρωθυπουργού Παπαδήμου, του Σαμαρά, του Βορίδη, του Καμίνη και άλλων εξέχουσων προσωπικοτήτων), και με κάθε φλυαρία, παρουσίασε το σχέδιο μαζί με τον πρόεδρο του ιδρύματος Ωνάση.

Το σχέδιο λέγεται «Re-think Athens», και χρηματοδοτείται από το ίδρυμα Ωνάση με 3 εκατομμύρια ευρώ. Το γιατί το ίδρυμα Ωνάση ενδιαφέρεται για μια τέτοια πολεοδομική επέμβαση είναι κάτι το οποίο παρουσιάζει ενδιαφέρον. Τα επιχειρήματα του κράτους και του συρφετού του είναι γνωστά και είναι αυτά που σερβίρει κάθε φορά που θέλει να εξαγνίσει το οτιδήποτε επιδέχεται αμφισβήτηση: ανάπτυξη, ανάπτυξη, ανάπτυξη. Για ποιον όμως πράγματι γίνονται όλα αυτά; Η συζήτηση για το «γενικό καλό» εμπεριέχει μια υπεραπλουστευση της πραγματικότητας, που ισοπεδώνει διαφορές και συγκρούσεις.

Ποια ανακούφιση ακριβώς θα προσφέρει στους άνεργους και στα φαλισμένα καταστήματα αυτή η αστική ανάπτυξη; Μήπως ο κόσμος αποφεύγει να ψωνίσει γιατί οι δρόμοι είναι ασφυκτικά αποπνικτικοί ή μήπως πολύ απλά γιατί η καπιταλιστική κρίση τον έχει οδηγήσει να μην έχει φράγκο στην τσέπη του;

Στο άλλο επιχείρημα του κράτους περί επιστροφής της κατοικίας στο κέντρο απαντάμε ότι το κέντρο ποτέ δεν έμεινε ακατοίκητο. Απλά οι κοινωνικές ομάδες (μετανάστες, λούμπεν, εργάτες, πολιτικές καταλήψεις) που βρίσκονται σε αυτό είναι ανεπιθύμητες από την εξουσία. Από κοινωνικές ομάδες που το κράτος δεν μπορεί να βασιστεί σαν καταναλωτές και δεν συνάδουν με την εικόνα που θέλει να προωθήσει για την ευρωπαϊκή ευθυγράμμιση του κέντρου του με τα αντίστοιχα κέντρα της Ευρώπης. Μια ευθυγράμμιση που δεν χωράει ούτε άστεγους, ούτε μικροπωλητές, ούτε μετανάστες, ούτε φτωχούς, ούτε οροθετικούς, ούτε κουτσούς, ούτε αλήτες.

Όσον αφορά το επιχείρημα περί κυκλοφοριακής αναδιάρθρωσης, από την οπτική μας δεν μοιάζουν με οφέλη οι μοτοπολιτισμένοι δρόμοι στην Ακαδημίας και την Σταδίου που αναγκαστικά θα μετατοπισθεί η κινητικότητα των ΙΧ. Όσον αφορά την περιβαλλοντική αναβάθμιση που ευαγγελίζεται το κράτος η προαναφερθείσα συνέπεια και το καυσαέριο από τα σταμάτα-ξεκίνα των γύρω δρόμων όπως και η ηχορύπανση δεν μοιάζουν και τόσο με περιβαλλοντική αναβάθμιση.

Άρα γιατί γίνονται όλα αυτά; Γιατί οι καθηγητές Alfredo Brillembourg και Hubert Klumpne, επιδοτούμενοι απ' το ίδρυμα Ωνάση, αποφάσισαν (από επαγγελματική και ακαδημαϊκή άποψη) να οργανώσουν ένα εξάμηνο μάθημα στο πολυτεχνείο της

Ζυρίχης με θέμα την “αναβάθμιση του κέντρου της Αθήνας”. Ξέχασα να το αναφέρω αλλά μια ομάδα ειδικών θα εκπονή λύσεις που θα αντιμετωπίζουν προβλήματα καθημερινότητας. Πρωταγωνιστές θα είναι οι πολίτες, που καλούνται να συμβάλουν με την εμπειρία τους στην τελική διατύπωση των προτάσεων. Ο λόγος για το “Reactivate Athens”, που “κουμπώνει” με τη μεγάλη παρέμβαση για την Πανεπιστημίου, το “Rethink Athens”.

Είναι μια πολύ συνηθισμένη πρακτική που ακολουθεί το κράτος, η εντύπωση στην συλλογική συνείδηση ότι **όλοι μαζί δημιουργήσαμε κάτι**, όλοι μαζί βάλουμε πλάτες για τον “εξευγενισμό” του κέντρου, όλοι μαζί τα “φάγαμε”. Το κράτος χρησιμοποιεί όλα τα εργαλεία που διαθέτει στην φαρέτρα του για την συλλογική αφομοίωση μιας κατευθυνόμενης ανάγκης για εξευγενισμό.

Το όλο εγχείρημα καταλήγει να γίνει και μέρος της προεκλογικής εκστρατείας του Καμίνη, ερήμην του μάλιστα (ο καθηγητής Α. Μπρίλεμπουργκ παρότρυνε ευθέως στη διάλεξη του να ψηφίσουμε τον Καμίνη), ο οποίος Καμίνης είχε αρχίσει την **ανάπλαση και τον εξευγενισμό από το 2012** με το να διώχνει τους άστεγους από την πλατεία Κλαυθμώνος ξηλώνοντας τα παγκάκια που κοιμόντουσαν.

Το rethink Athens δεν είναι όμως απλά και μόνο μια περίπτωση gentrification (εξευγενισμός). Δεν υποβοηθάει μόνο το κτημα-

τομεστικό κεφάλαιο να αντλήσει υπερκέρδη από την άνοδο των τιμών των ακινήτων που επιφέρει μια ενδεχόμενη ανάπλαση. Δι-αδραματίζει και έναν ιδεολογικό ρόλο που πραγματώνεται πάνω σε αυτό που τόσο εύστοχα είχε περιγράψει ο Νοαμ Τσόμσκι μιλώντας για την **τεχνική της δημιουργίας προβλημάτων, και στη συνέχεια παροχής των λύσεων**. Η συνταγή είναι η ίδια.

Πρώτα δημιουργείς ένα πρόβλημα, μια «έκτακτη κατάσταση» για την οποία μπορείς να προβλέψεις ότι θα προκαλέσει μια συγκεκριμένη αντίδραση του κοινού, ώστε το ίδιο να αποδεχθεί τα μέτρα που θα προτείνεις άκριτα. Για παράδειγμα αφήνεις να κλιμακωθεί η μικροπαραβατικότητα όπως η μετατόπιση της εμπορίας ναρκωτικών από περιοχή σε περιοχή, ώστε το κοινό να ζητήσει τη λήψη μέτρων ασφαλείας. Ή, ακόμη δημιουργείς την ΧΑ, την προωθείς με κάθε τρόπο, μετά την αφήνεις να σκοτώ-νει μετανάστες και μετά τους βάζεις φυλακή για να φανεί ο σωτήρας της υπόθεσης ακόμα και αν εσύ ζέσταινες το αυγό πριν εκκολαφθεί.

Η υπόδειξη του κράτους **σαν τον μόνο εγγυητή της σταθερότητας** έρχεται μέσα από μια σειρά πολλών παράλογων ερμηνειών που το ίδιο το κράτος δίνει υπερθεματίζοντας για την ανάπλαση του κέντρου όπως για παράδειγμα ότι: Το κλείσιμο των μαγαζιών δεν θα ερχόταν έτσι και αλλιώς λόγω της οικονομικής κρίσης άρα μάλλον φταίνε οι μετανάστες και οι πορείες. Μ’ ένα σμπάρο 2 τρυγόνια. Καταστέλεις και πιο

εύκολα τα μαχητικά κομμάτια της κοινωνίας που “καταστρέφουν” το κέντρο που όλοι μαζί εμείς οι φιλήσυχοι πολίτες (**re-activate**) δημιουργήσαμε. Εξαφανίζεις και τους μετανάστες μικροπωλητές και τους αστέγους, απαγορεύεις και τις πορείες για το καλό της εθνικής οικονομίας! Πάντα μπορεί να παίξει και το ότι οι καημένοι οι τουρίστες δεν έρχονται στην Ελλάδα όχι επειδή υπάρχει κρίση και τα ελληνικά νησιά είναι πανάκριβα αλλά επειδή νιώθουν ανασφάλεια στην Αθήνα.

Μια ακόμα κρατική επιδίωξη είναι η προσπάθεια ορισμού του κέντρου με καταναλωτικούς όρους και με αποκλειστική αφετηρία κάθε κοινωνικού ζητήματος την καταναλωτική ευμάρεια. Πλούτος για τα αφεντικά, θέαμα, εμπορεύματα και αναψυχή για τις ορδές των φιλήσυχων πολιτών. Καταστολή για τα εξεγερμένα κομμάτια της κοινωνίας, τους μετανάστες και τους απόκληρους. Η συνταγή είναι γνωστή. Απλά αυτή την φορά στολίζεται με **πεζόδρομους, τραπεζοκαθίσματα, ποδηλατόδρομους και σουβενίρς**.

Τέλος ο μύθος περί μη οικονομικής αξιοποίησης του κέντρου που τόσο απροκάλυπτα το κράτος αναφέρει στα τηλεδελτία, ακολουθείται πάντα από την ύπαρξη μεταναστών που παρανομούν, την ύπαρξη κυκλωμάτων ναρκωτικών, του εγκλήματος και την απουσία του κράτους. **Αν πάμε όμως πίσω στο 2004** θα δούμε ότι ενόψει των ολυμπιακών αγώνων και της μεγάλης πελατείας που θα έφερνε, εγκαταστάθηκαν

κυκλώματα διακίνησης ναρκωτικών και πορνείας για την εξυπηρέτηση των τουριστών. Κάτι που τελικά αποδείχθηκε πολύ κερδοφόρο. Όπως κερδοφόρα αποδείχθηκε και η ενοικίαση διαμερισμάτων σε μετανάστες χρεώνοντάς τους με το κεφάλι και στεγάζοντας τους 10-10 μέσα σε τρώγλες, κάτι που συνεχίζεται έως σήμερα. Το κράτος λοιπόν ήταν πάντα παρόν όταν κάτω από την ανοχή του γινόταν και γίνονται όλα αυτά όπως και γίνεται το κάθε τι το οποίο εξυπηρετεί το κεφάλαιο και τα αφεντικά. Το κέντρο αξιοποιήθηκε καπιταλιστικά μέσω της υποβάθμισης αποκομίζοντας πολλαπλά κέρδη για τους κεφαλαιοκράτες και τα πάσης είδους τσιράκια του κράτους. Όμως ο καπιταλισμός από την φύση του ήταν και είναι αδηφάγος. Τα θέλει όλα. Το κράτος προετοιμάζεται για την “αναβάθμιση” της καταστολής, τον εξευγενισμό της εκμετάλλευσης.

Είναι σειρά μας λοιπόν να υποβαθμίσουμε την βαρβαρότητα και να αναβαθμίσουμε τις πρακτικές μας.

✎ Value Valuer

Πολλές ευχαριστίες στα παιδιά από το στέκι Αρχιτεκτονικής για την βοήθεια που πήραμε από τη μπροσούρα τους “Rethink Athens και η ιδεολογική/συμβολική σημασία του αθηναϊκού κέντρου”.

Άλλες πηγές: **Indymedia, Περιοδικό Σαράγεβο.**

Γιατί ο αναρχισμός αναδύεται ως δομικός παράγοντας κοινωνικής εξέλιξης απέναντι στην Ευρωπαϊκή κρίση

Πώς το ελληνικό τοπίο μπορεί να αποτελέσει την εναρκτήρια εστία απελευθέρωσης από το Κράτος.

Τα τελευταία πέντε χρόνια, τα αναπτυσσόμενα κράτη της Δύσης υπόκωφα συνειδητοποιούν ότι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα έχει ξεκινήσει να καταρρέει και ο έλεγχος μεταφοράς χρημάτων από και προς μεγάλες συγκεντρωτικές δεξαμενές έχει ήδη απορρυθμιστεί. Ο καπιταλισμός δείχνει να έχει γεράσει αν και έχει γίνει τρόπος ζωής και σκέψης πλέον του καθημερινού ανθρώπου. Από την άλλη μεριά του χάρτη η συσσώρευση αυθόρμητων εξεγέρσεων στην Ανατολή (λ.χ. Αραβική Άνοιξη, Συρία και Ελλάδα) είναι γεγονός, ακόμη και από παραδοσιακά συντηρητικές κοινωνίες (Τουρκία). Επιπρόσθετα, ενώ το χρόνιο μεταναστευτικό ρεύμα εργατικού δυναμικού, ιδεών και τεχνολογίας από την Ανατολή προς τη Δύση συνεχίζει απρόσκοπτα, βιομηχανικά κράτη επεκτείνονται αποικιοκρατικά σε αλλοεθνείς τόπους, μέσω οικονομικού ελέγχου και των τελευταίων αποθεμάτων φυσικών πόρων πάνω στη γη. Αυτός ο φασιστικός ολοκληρωτισμός είναι το τελευταίο χαρτί των “δυνατών” προς νομική υποδούλωση των λαών της γης από τις πολυεθνικές αγορές παράλληλα με τη διατήρηση εμφυλιακού κλίματος σε εμπόλεμες ζώνες.

Όστόσο, αξίζει να σημειωθεί ότι στο πρόσφατο παρελθόν, πολιτικές Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων υιοθέτησαν κάποιες θεσμικές αναδιαρθρώσεις σοσιαλδημοκρατικού τύπου οι οποίες αρχικά στάθηκαν φιλικές στο μέσο άνθρωπο, ωστόσο γρήγορα έχασαν το ανθρωπιστικό τους υπόβαθρο είτε γιατί φιλτραρίστηκαν διαμέσου χρηματιστηριακών κινήτρων (λ.χ. ιδεολογία της πράσινης ανάπτυξης) είτε γιατί η κοινοβουλευτική αριστερά δεν μπόρεσε ούτε να εμπνεύσει με σαφή ιδε-

Τὸ Ψωμί

“Ένα τεράστιο καρβέλι, μιὰ πελώρια φραντζόλα ζεστό ψωμί, είχε πέσει στὸ δρόμο ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἕνα παιδί με πράσινο κοντὸ βρακάκι και με μαχαίρι ἔκοβε και μοίραζε στὸν κόσμο γύρω, ὅμως και μία μικρή, ἕνας μικρὸς ἄσπρος ἄγγελος. κι αὐτὴ μ’ ἕνα μαχαίρι ἔκοβε και μοίραζε κομμάτια γνήσιο οὐρανὸ κι ὅλοι τῶρα τρέχαν σ’ αὐτή, λίγοι πηγαίνουν στὸ ψωμί, ὅλοι τρέχανε στὸν μικρὸν ἄγγελο ποὺ μοίραζε οὐρανὸ! Ἄς μὴν τὸ κρύβουμε. Διψᾶμε γιὰ οὐρανὸ.”

Μίλτος Σαχτούρης

Ποιητική συλλογή: «**Τα φάσματα ή Η χαρά στον άλλο δρόμο**» (1958)

ολογικό αποτύπωμα στο δημοσιο-οικονομικό σήμερα, ούτε να ωρμάσει τεχνοκρατικά ώστε να ρεαλιστικοποιήσει ότι οραματιζόταν. Αναλόγως, εξωκοινοβουλευτικά σχήματα της αριστεράς διαφαίνεται να έχουν ήδη χάσει την τρέχουσα ιστορική συγκυρία γιατί κατηλείτηκαν τις προσπάθειες αγωνιστών για αυτοκριτική και αναστοχασμό έναντι της διασπαστικής τάσης μεταξύ διαφορετικών συνιστωσών. Επιπλέον, μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα της ηθικής παρακμής, οι ακαδημαϊκοί και καλλιτεχνικοί κύκλοι παραμένουν κλειστοί μέσα σε συντηρητικές κλίκες και ελίτ αυθεντίας μακριά από τις ανθρώπινες ανάγκες, ενώ θα μπορούσαν πραγματικά να αφουγκραστούν την ψυχοσύνθεση των καιρών και να συμβάλλουν σε ωσμωτικές ισορροπίες με τα σημερινά κοινωνικά φαινόμενα.

Σε αυτό το δυστοπικό περιβάλλον, έναν εκκεντρο ίσως ρόλο έχει η Ελλάδα η οποία βηματίζει μετέωρη, σαν τον πειραματικό χωροχρόνο που σύρεται εκθετικά εξαρτημένος από ολιγαρχικές δυνάμεις οι οποίες αυταρχικά αναδιανέμουν την κοινωνική υπεραξία προς διάλυση κάθε προσπάθειας συσπείρωσης ελευθεριακών στοιχείων. Η ελληνική θύρα προορίζεται να αποτελέσει την αρχή

για μία αλληλουχία γεγονότων η οποία θα οδηγήσει προς μία εναλλακτική τύπου δικτατορία από την εξουσία.

Αυτή η δοκιμή δεν είναι τυχαία. Το έμφυχο ελληνικό δυναμικό που μαγεύτηκε από τη Δύση, δεν κατάφερε ωστόσο να την μιμηθεί απόλυτα λόγω επιρροών από φιλοσοφικά στοιχεία της ανατολής. Η ικανότητα για σύνθεση και ανάλυση στη σκέψη και δράση ανήκει στους απλούς ανθρώπους, οι οποίοι φιλτράρουν κριτικά ιδέες από εξωτικούς εμβολιασμούς που απωθούν την αξιοπρέπεια και τον αυτο-σεβασμό. Και εδώ ακριβώς αρχίζουν να διαμορφώνονται οι προϋποθέσεις για μία αντι-πρόταση, ικανή να αλλάξει τη ρότα της πολιτικής ιστορίας, ακόμη και σε επίπεδο κοινωνίας εθνών.

Ας περπατήσουμε λίγο, στις *Γραίες γειτονίες*, του σήμερα. Παρατηρούμε να αναδύονται φόρμες κοινωνικής αλληλεγγύης και δικτα ανταλλαγής με πηγαία βάση στο Πρόσωπο της αλληλοβοήθειας. Η ολοένα αυξανόμενη απειθαρχία του καθημερινού ανθρώπου στο κράτος (κίνημα ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ) συνοδεύεται από ένα ρεύμα από-αστικοποίησης προς οικολογικές ενασχολήσεις με πρόδρομο συλλογιστικό χαρακτήρα στην επαρχία. Η ενί-

σχυση εγχειρημάτων τοπικού χαρακτήρα μας δίνει το έναυσμα για τις λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες αλλά και την αναωδότηση αρχαϊκών στοιχείων παράδοσης που μας κρατούν μαζί. Να σημειωθεί ότι η επιρροή από κινήματα με γνώμονα δράσης την αυτονομία; όπως οι Zapatistas, Occupy Wall Street, FEMEN, και πρόσφατα γεγονότα στη Βραζιλία είναι εμφανής, παίζοντας καταλυτικό ρόλο στην υιοθέτηση ανάλογου τρόπου σκέψης αλλά και τακτικών στην αντιμετώπιση καιρών κοινωνικών ζητημάτων στον ελλαδικό χώρο.

Τούτα τα «από τα κάτω» ερεθίσματα συναρμολογούνται με *ειρηνικούς αρμούς* κάτω από τη σμπρέλλα της κοινοτικής εμπειρίας. Η αυτοδιαχείριση του εργοστασίου της ΒΙΟΜΕΤ, η κινητικότητα της ‘απελευθερωτικής’ διάνοησης προς σχηματισμό μιας πανελληνίας συνομοσπονδίας συλλογικοτήτων με οργανωτική βάση την *περιεκτική* δημοκρατία και οι ζυμώσεις για την ίδρυση του διεθνικού ινστιτούτου κοινωνικής οικολογίας (βλ. σχολή του Μ. Bookchin) με απαρχή την Ελλάδα αποτελούν μερικά παραδείγματα τέτοιας υψής. Ακόμα και η περίπτωση της ΕΡΤ’ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μία εν-

δύναμη βαλβίδα εκτόνωσης προς ένα προσχέδιο αυτοργάνωσης σε ένα συλλογικό επίπεδο εργασίας και πολιτισμού. Όλα αυτά τα παραδείγματα αρχίζουν να σκιαγραφούν μία πρόταση, με στοχοθεσία την επαναδιαπραγματεύση της σχέσης ανθρώπου-φύσης με προορισμό τη μη εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο αλλά και την επανακατάληψη των μέσων παραγωγής από εκείνους που δημιουργικά έως και σήμερα αποτελούν το ζωντανό απολίθωμα εξέλιξης των κοινωνιών; στο κοινωνικό ον με Πρόσωπο. Με αυτό το τρόπο μπορεί να επιτευχθεί η απεξάρτηση από το φόβο του κεντρικού ελέγχου και την καταπίεση των ικανών από την εξουσιαστική βιοθεωρία.

Η συνειδητοποίηση και ενσυναίσθηση τέτοιων στοιχείων προς ενσωμάτωση πάνω σε κοινές βάσεις συνθέτουν μία εικόνα αυθόρμητης αυτοργάνωσης σε οριζοντιο επίπεδο με παράλληλη αποσυναρμολόγηση του τεχνητού ιεραρχικού πρωτοτύπου που προβάλλεται κάθετα σαν πύργος της Βαβέλ, στον κοινωνικό άξονα. Τούτη η ανακύκλωση υλικών προτείνεται για τη σχηματοποίηση ενός παραθύρου. Από αυτό το παράθυρο, μπορούμε να ξαναδοούμε ήλιο για το δρόμο προς τη γη της ελευθερίας. Είναι η τιμή μιας πιθανότητας που πλέον έχει μεταμορφωθεί πλέον σε κοινωνική δυνατότητα για *αναδόμηση* της άμεσης δημοκρατίας και τη διάχυση της στις Ευρωπαϊκές πόλεις.

✎ Christos K. Kotakis

■ Για μια προεικονιστική Realpolitik

Μια συζήτηση μεταξύ Ασύμμετρης Απειλής και του Ο.Βαρκαρόλη, συγγραφέα του βιβλίου: Δημιουργικές αντιστάσεις και αντεξουσία

Α.Α.: Ο όρος Αλληλέγγυα Οικονομία ακούγεται ως σχήμα οξύμωρο και ξενίζει πολλούς από εμάς. Μπορούν οι δομές της αλληλέγγυας οικονομίας να αποτελέσουν το πρόπλασμα για μια αταξική κοινωνία ή μήπως είναι νομοτελειακά καταδικασμένες να αφομοιωθούν και να απολέσουν τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά τους, μέσα στον ωκεανό της καπιταλιστικής οικονομίας, της λογικής του κέρδους, του ελεύθερου ανταγωνισμού και του (αντι)κοινωνικού δαρβινισμού;

Ο.Β.: Πράγματι, το πεδίο της οικονομίας φάνταζε και ακόμα φαντάζει για τους περισσότερους που συμμετέχουν στο κίνημα ως αποκλειστική περιοχή του εχθρού. Ένα πεδίο στο οποίο όχι μόνο δεν είναι ωφέλιμο να παρέμβουμε (για την αναιρέσή του), αλλά το οποίο πρέπει να ξεπεράσουμε ή να υπερβούμε με βάση, μια μάλλον εξτρεμιστική παρά ριζοσπαστική, κριτική του υπάρχοντος που στην προέκτασή της φτάνει να (ανα)ζητά αφελώς ακόμα και την κατάργηση της κοινωνίας. Δες και το ξεπέραςμα της εμπορευματικής μορφής της πατάτας προϋποθέτει την κατάργηση της πατάτας[1] και η κατάργηση της μισθωτής εργασίας την κατάργηση της εργασίας γενικά[2]!

Για πολύ καιρό κρατήσαμε τα μάτια μας κλειστά μπροστά στις ποικιλόμορφες μη-καπιταλιστικές οικονομικές πραγματικότητες που λειτουργούν εντός του καπιταλισμού και το κάναμε σε τέτοιο βαθμό που ο προταγματικός λόγος μας έμενε σε μια γενικόλογη αοριστολογία. Η αιτία; Είτε γιατί εγκλωβιστήκαμε σε ένα βολονταριστικό άλμα στην απόπειρα για συνολικοποίηση της πρακτικής κριτικής μας, είτε γιατί παγιδευτήκαμε σε μια παγιωμένη/δογματική θέαση της ουτοπίας, που αντί να εμπνύωνε μια δραστηριότητα και να την καθοδηγεί με βάση μια ριζοσπαστική κριτική του παρόντος, μας ακρωτηρίαζε την εκτίμηση απέναντι σε κάθε δράση που δεν μπορούσε να ταυτιστεί με το δέον της.

Ο όρος αλληλέγγυα οικονομία χρησιμοποιήθηκε για να καταδείξει ότι μπορούμε να αναπτύξουμε στο σήμερα «οικονομικά» εγχειρήματα, ανταγωνιστικά στον καπιταλισμό και την αυτονόμηση της οικονομικής ζωής, με ορίζοντα τις αυτόνομες μετακαπιταλιστικές κοινότητες «όπου η οικονομία θα έχει ξαναμπει στη θέση της, δηλαδή θα έχει γίνει ένα απλό μέσο του ανθρώπινου βίου, και όχι ύστατος σκοπός»[3]. Επίσης, η διαδικασία του πειραματισμού σε μια προεικονιστική realpolitik μας επιτρέπει να αναπτύξουμε με μεγαλύτερη σαφήνεια το περίγραμμα των θεσμών και της λειτουργίας τους στο πλαίσιο μιας ελευθεριακής κοινωνίας και άρα να διαμορφώσουμε τους όρους για το πέρασμα από την μαχητική αντιπολίτευση στην αμφισβήτηση της ηγεμονίας του κυρίαρχου υποδείγματος.

Ωστόσο, τα εγχειρήματα αλληλέγγυας οικονομίας που επιδιώκουν να πειραματιστούν στη δημιουργία θεσμών μιας πιο επιθυμητής κοινωνίας, το κάνουν μέσα στο κέλυφος της παλιάς και ως εκ τούτου δεν πρόκειται για ειδικές παραστάσεις της «άλλης» κοινωνίας, αλλά για παραδείγματα αγώνα που θέλουν να συμβάλλουν στην επίτευξή της. Τα όρια και οι αντιφάσεις που συναντούν προϋποθέτουν ριζικές αλλαγές ταυτόχρονα στην πολιτική και στην οικονομική οργάνωση της κοινωνίας. Εγχειρήματα τα οποία οφείλουμε να τα βλέπουμε ως ανοιχτά στοιχεία –που έχουν αξία από μόνα τους– σε αγώνες που η τελική τους (κοινωνική) κρίση θα γίνει στο μέλλον. Εάν δηλαδή αποτέλεσαν τις πρώτες σταγόνες μιας ελευθε-

ριακής καταιγίδας ή απλές σταγόνες στον ωκεανό της καπιταλιστικής οικονομίας.

Σε κάθε περίπτωση, ο κίνδυνος της απονοηματοδότησης των εγχειρημάτων αλληλέγγυας οικονομίας από το «σύστημα», ειδικά στην παρούσα συγκυρία, δεν είναι ιδιαίτερα μεγάλος. Και σίγουρα όχι μεγαλύτερος από τον κίνδυνο η πολιτική συμμετοχή κάποιου στο κίνημα να αποτελεί μέρος μιας lifestyle-υποκουλτούρας. Πιο σημαντικός είναι ο κίνδυνος να βρουν τα όρια τους εξαιτίας λαθών/παραλείψεων/αστοχιών των ίδιων των συμμετεχόντων σε αυτά[4] ή να καταδικαστούν –από την κοινωνική αδράνεια– στο να αποτελέσουν «εξωτικές» εξαιρέσεις παρά να κατασταλούν από τον εχθρό.

Α.Α.: Η λογική των δημιουργικών αντιστάσεων είναι να λειτουργήσουν ως ορμητήρια απελευθέρωσης και όχι ως νησίδες ελευθερίας. Οστόσο υπάρχει και η ετερογονία σκοπών, η απόσταση ανάμεσα στη θέληση και στο αποτέλεσμα των πράξεών μας. Με τα λόγια του Σαίξπηρ: «η βούληση είναι άπειρη, η εκτέλεσή της όμως υπακούει σε όρια. Η επιθυμία είναι απεριόριστη, η πραγμάτωσή της όμως υπόκειται σε περιορισμούς». Πώς μπορούν οι θεσμοί Αντεξουσίας να αποφύγουν τις σειρήνες του βολέματος σε μια αυτοαναφορική λογική νησίδα ελευθερίας; Έχουν αναπτυχθεί οι δικλίδες ασφαλείας ώστε να αποφευχθεί στην πράξη η ενσωμάτωση της Δημιουργικής Αντίστασης στις υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις;

Ο.Β.: Με τον όρο Δημιουργικές Αντιστάσεις δεν αναφερόμαστε γενικώς και αορίστως σε ευφάνταστους τρόπους διαμαρτυρίας ή αποκλειστικά σε εγχειρήματα αλληλέγγυας οικονομίας. Αναφερόμαστε συγκεκριμένα σε έναν ιδιαίτερο τύπο κοινωνικοπολιτικής δράσης που από τη μία ενδιαφέρεται για μιαν ορθή κατανόηση της δομής του υπό εξέταση ζητήματος/προβλήματος και της τρέχουσας συγκυρίας και από την άλλη δημιουργεί περισσότερες ευκαιρίες για τους ανθρώπους ώστε να επιλέξουν μια πιο αυτόνομη ζωή. Είναι τα ενδιάμεσα οχι-αιτήματα/προγράμματα, αλλά έμπρακτα παραδείγματα που προσπαθούν να γεφυρώσουν το χάσμα του καθημερινού αγώνα με τον ελευθεριακό σοσιαλισμό σύμφωνα με το μότο: «Χτίζοντας, θα γκρεμίσουμε».

Δημιουργική αντίσταση μπορεί να είναι τόσο μια συλλογική εργασία όσο και ένα σωματείο βάσης, αλλά κανείς και τίποτα δεν μπορεί να εγγυηθεί την απρόσκοπτη εποικοδομητική-κινηματικά λειτουργία τους. Εναπόκειται κάθε φορά στα μέλη τους και τον κοινωνικό περίγυρό τους το

πόσο ψηλά θα σηκώσουν τον πήχη και θα ξεφύγουν από παράγοντες που μπορούν να περιορίσουν τη μετασχηματιστική δυναμική των εγχειρημάτων, όπως αυτοαναφορικότητα, αριστερισμός, ακτιβισμός, αναχωρητισμός, μαξιμαλισμός, ελιτισμός, μικροαστισμός, εθνικισμός, εργατισμός, δημοκρατισμός, συντεχνιασμός, αποσπασματικότητα, σχεταρισμός και πάει λέγοντας.

Αν η μετασχηματιστική δυναμική χαθεί, τότε πολύ απλά δε μιλάμε για δημιουργική αντίσταση. Υπάρχουν, ωστόσο, μια σειρά από χαρακτηριστικά που μπορούν να λειτουργήσουν ως ανιχνευτές γόνιμης λειτουργίας, όπως: συνάφεια μέσων-σκοπών, ασυμμετρία στην αντιπαράθεση με την καθεστηκία τάξη, συνεχής επαγρύπνηση, κριτικός αναστοχασμός, προσοχή στις λεπτομέρειες, συνεύρεση και συμπόρευση με αντίστοιχα εγχειρήματα στην προσπάθεια για την αλλαγή παραδείγματος.

Τέλος, δε θα πρέπει να πέφτουμε σε μια μηχανιστική-ντετερμινιστική παγίδα αέναης επανάληψης της ιστορίας του στυλ «Απέτυχε κάτι μια φορά; Θα αποτυγχάνει πάντα» και να μη ξεχνάμε ότι και μέσα από τις αποτυχίες των ποικίλων εγχειρημάτων των αγωνιζομένων ανθρώπων μπορούμε να αντλήσουμε ένα σωρό χρήσιμα συμπεράσματα-στοιχεία για τις επόμενες μας απόπειρες.

Α.Α.: Τα τελευταία χρόνια υπάρχει ένα αυξημένο ενδιαφέρον για το πρόταγμα της Άμεσης Δημοκρατίας. Αρκετές φορές ο εξουσιαστικός «κομμουνισμός» (που επιμένει να προσκυνά το φάντασμα του συγκεντρωτισμού και του κεντρικού σχεδιασμού) απαξιώνει το αμεσοδημοκρατικό πρόταγμα. Κομμάτια, όμως, της συστημικής Αριστεράς, μέχρι και εθνικιστές ακόμα, επικαλούνται με ομορτυνιστικό τρόπο την Άμεση Δημοκρατία. Πώς μπορούμε να εντάξουμε την Άμεση Δημοκρατία στο ελευθεριακό πρόταγμα; Εν τέλει, έχει νόημα η ύπαρξη ενός αμεσοδημοκρατικού πολιτικού εποικοδομήματος εντός μιας εκμεταλλευτικής/ταξικής κοινωνίας (όπως π.χ. στην αρχαία Αθήνα);

Ο.Β.: Το πρόσφατο ενδιαφέρον για την Άμεση Δημοκρατία θα μπορούσαμε να πούμε ότι προέκυψε κυρίως ως μερική κριτική του αυταρχισμού (του κράτους) ή της πάσης φύσεως γραφειοκρατίας (συνδικάτα, κόμματα) που λειτουργεί αποκομμένη από τη βάση και λιγότερο ως ζήτημα αντεξουσίας[5]. Υπό μια τέτοια-μερική οπτική γωνία μη-αντιπροσωπείας, μπορεί να γίνει κατανοητή και η επί-

κλησή του από πλευράς αριστεράς για μια κυβέρνηση που ακούει το λαό ή από φασιστικές οργανώσεις που θέλουν να φύγουν οι αλήτες, προδότες, πολιτικοί.

Αν όμως δεν επιθυμούμε να αρκεστούμε σε μια δημοκρατία του κεφαλαίου (που ορθά απαξιώνεται από την κλασική αριστερά), αλλά προσεγγίζουμε την άμεση δημοκρατία υπό μια ελευθεριακή σκοπιά (δηλαδή μιας σκοπιάς που στρέφεται ενάντια τόσο στην κυριαρχία όσο και στην εκμετάλλευση), τότε πρέπει να κάνουμε σαφές ότι μιλάμε για οριζοντιότητα. Οριζοντιότητα τόσο σε πολιτικό (ποιος/πώς αποφασίζει) όσο και λειτουργικό-οικονομικό επίπεδο.

Η άμεση δημοκρατία τότε, ως διακριτή μορφή δημοκρατίας, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αλλαγές στην οικονομική λειτουργία της κοινωνίας, δηλαδή χωρίς να συνοδεύεται από την κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής και την γενικευμένη αυτοδιαχείριση. Δεν περιλαμβάνει απλά και την οικονομική δημοκρατία, αλλά την προϋποθέτει. Δεν πρέπει να επεκταθεί ο δημοκρατικός πολιτικός έλεγχος στην οικονομία, αλλά η δημοκρατία να είναι αδιαχώριστα οικονομική και πολιτική. Δεν πρόκειται για μια στενά πολιτειακή δομή που μένει να εγκαθιδρυθεί, αλλά μια στάση απέναντι στα κοινά και την κοινότητα την οποία μπορούμε να την υιοθετούμε και αξίζει να την προωθούμε στο εδώ και τώρα.

Α.Α.: Συνήθως ο κομμουνισμός ταυτίζεται με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής της υλικής ζωής. Αρκεί όμως αυτό; Για παράδειγμα, η άμεση δημοκρατία μπορεί να θεωρηθεί ως κομμουνισμός στην πηγή λήψης αποφάσεων. Η εξουσία διαλύεται μέσω της εξισωτικής διάχυσής της. Η εξουσία που ανήκει σε όλους, δεν ανήκει σε κανέναν. Αντιστρέφοντας το προηγούμενο ερώτημα: έχει νόημα η ύπαρξη μια κομμουνιστικής παραγωγικής βάσης χωρίς την ύπαρξη ενός αμεσοδημοκρατικού πολιτικού εποικοδομήματος;

Ο.Β.: Αν η δημοκρατία με τάξεις είναι μια σοσιαλιστική φάρσα, έτσι και ο κομμουνισμός χωρίς πολιτική οργάνωση είναι μια φαντασιοπληξία. Με το επίθετο κομμουνιστική δεν περιγράφουμε μια κοινωνία όπου επικρατεί απόλυτη κοινωνική γαλήνη και τα πάντα γίνονται αυθορμήτως αρμονικά, αλλά μιλάμε για μια οργανωμένη κοινωνία με συντεταγμένους τρόπους λειτουργίας που επιδιώκει να καταπολεμά την κυριαρχία σε όλες τις εκφάνσεις μέσα από την καλλιέργεια εκείνων των συνθηκών-προϋποθέσεων-θεσμών που υποβοηθούν την ελευθεριακή της λειτουργία. Ή με άλλα λόγια, «η ελευθερία δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μια απλή απουσία της εξουσίας, αλλά ως μια συγκεκριμένη οργάνωση των σχέσεων εξουσίας, ώστε να επιτευχθούν συγκεκριμένοι σκοποί»[6]. Αναφερόμαστε συνεπώς σε ένα πολύπλοκο έργο με μεγάλη διάρκεια όπου η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και η εξισωτική οργάνωση δεν αποτελούν παρά μόνο βασικές του πράξεις.

Α.Α.: Η λεγόμενη στρατηγική της Εξόδου συνήθως αντιμετωπίζει τον κρατικό μηχανισμό ως ένα απλό εμπόδιο που αρκεί να το ξεπεράσουμε μέσα από τη δημιουργία αντιθεσμών για να καταστήσουμε άχρηστο (λογική που παραδόξως ομοιάζει με τον στρινερισμό!). Για παράδειγμα, ο Τζέιμς Χέροντ υποστηρίζει πως ο καπιταλισμός μπορεί να καταστραφεί χωρίς μια πολεμική κίνηση, αλλά με το «ξεγύμνωμά του»: «οι καπιταλιστικές δομές [...] δεν κατακτώνται· απορρίπτονται». Η λογική

αυτή τείνει να αγνοεί την αφομοιωτική ή κατασταλτική δυναμική που αναπτύσσει το κεφάλαιο και το κράτος του. Εν τέλει, μπορεί να κατακτηθεί ο στόχος της αταξικής κοινωνίας δίχως να καταφύγουν οι καταπιεσμένοι στην υλική βία; Μπορεί να αναπτυχθεί μια θεωρία και πρακτική της δημιουργικής αντίστασης, δίχως μια αντίστοιχη ανάπτυξη μιας θεωρίας και πρακτικής της επαναστατικής βίας;

Ο.Β.: Η στρατηγική της εξόδου, της απεμπλοκής από τις σχέσεις κυριαρχίας, βασίζεται στην αναγνώριση ότι όσο ολοκληρωτικό και αν είναι ένα σύστημα ποτέ δεν μπορεί να πετύχει τη φιλοδοξία του –πάντα θα υπάρχουν τρύπες, περιθώρια και ρωγμές ελευθερίας πλάι στην (αναγκαστική ως ένα βαθμό) αναπαραγωγή της καταπίεσης και την εθελοδουλία.

Χωρίς να πέφτει στην παγίδα του στημένου κάδρου της υιοθέτησης ή μη της χρήσης βίας[7], δεν υιοθετεί την απλοϊκή άποψη ότι η κοινωνία είναι εκ φύσεως καλή, αλλά τη διαφείρει το κράτος και το κεφάλαιο που εφόσον εκδιωχθούν δια της βίας/επανάστασης ο κόσμος θα αυτορρυθμιστεί με γαλήνη, αρμονία και προδέρμ. Δεν ταυτίζει δηλαδή την επανάσταση με την έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα ή μια σειρά μαχών που η νικηφόρα διεξαγωγή τους αρκεί για να εξοβελιστεί οριστικά στο παρελθόν η καταπίεση. Η επανάσταση δεν είναι απλώς/απλός πόλεμος και στον κοινωνικό πόλεμο δεν είναι μόνο τα όπλα που μετράνε. Πρώτα θα πρέπει να καλλιεργηθεί η ταξική συνειδηση, οι μεγάλες «μάζες» να θέλουν μια άλλη κοινωνία και να βλέπουν συγκεκριμένα πράγματα (καταπίεση, εκμετάλλευση, ιδιότητα) σαν εμπόδια στο να το επιτύχουν. Πρέπει να ξεκινήσουμε πρώτα από τους ανθρώπους σε πρώτο πρόσωπο, τις επιθυμίες, τις ανάγκες και τις αφηγήσεις τους.

Δεδομένης λοιπόν της παρούσας πολιτικής ηγεμονίας του εχθρού στις μάζες και της υπεροπλίας του στο στρατιωτικό σκέλος, πρέπει να βρούμε τον τρόπο με τον οποίο θα του επιτεθούμε χωρίς να πέσουν πολλές «πιστολιές»[8]. Πρέπει να επιλέξουμε εκείνα τα πεδία αντιπαράθεσης και εκείνα τα σημεία όπου θα μπορούσαμε να παρουσιάσουμε πλεονέκτημα έναντι του αντιπάλου. Και αυτά μπορούν να αναζητηθούν κυρίως στη μεγάλη μας δυννητική δύναμη να μπορούμε χωρίς το κεφάλαιο, ενώ αυτό δεν μπορεί χωρίς εμάς. Μια τέτοια αναζήτηση, σε καμία περίπτωση δε συνιστά αγνόηση της δύναμης του κυρίαρχου λόγω κοντοφθαλμίας, αλλά τακτική μανούβρα που προκύπτει από την αξιολόγηση των δύο στρατοπέδων και του ευρύτερου περιβάλλοντος.

Μέσω μιας τέτοιας ανάγνωσης για το (δυσχερές) περιβάλλον/συσχετισμό πρέπει να κατανοηθεί η μετατόπιση του πρωταρχικού ενδιαφέροντος από το μακρο-επίπεδο της Κατάληψης της (Αντι)εξουσίας[9] (το σημαϊκό στο οχυρό του εχθρού) στο έδαφος των εμπειριών της καθημερινής ζωής-τη «μάχη» για το κέρδιμα της καρδιάς και του νου όσων περισσότερων συνειδητών συμπορευτών, την κατάκτηση της ικανότητας να ζούμε χωρίς να δουλεύουμε με όρους μισθωτής εργασίας ή αγοράζοντας προϊόντα που παρήχθησαν με αυτόν τον τρόπο μέσω της συνεργατικής παραγωγής αγαθών. Ωστόσο, με βάση τη ρητή στόχευση σχετικά με το ξεπέραςμα του καπιταλισμού και του κράτους του, η αναγκαιότητα κατάληψης των μέσων παραγωγής και η νυπεράσπιση των «απελευθερωμένων χώρων» δεν μπορεί παρά να παραμένει μια βασική αράμετρος που υπερβαίνει τις παρούσες δυνατότητες του μη-βίαιου, σημειωτικού (ανταρτο)πόλεμου θέσεων[10] και των απέλπιδων τρομοκρατικών επιθέσεων. Αν επομένως αποπειραθούμε να μιλήσουμε για επαναστατική βία –και όχι ένα θεαματικό υποκατάστατό της– σίγουρα μιλάμε για ενεργή εμπλοκή εκατομμυρίων ανθρώπων στη δράση και την υποστήριξή της. Μιλάμε για μια βία αναρχικής ηθικής α λα Μαλατέ-

στα[11], που ναι μεν εμπεριέχει μια μηδενιστική λύσσα, λειτουργεί όμως εργαλειακά και όχι αυτάρεσκα κατόπιν εύστοχης εκτίμησης της στιγμής α λα Λένιν με μια Τροτσκιστική στρατιωτική μακρο-οπτική[12] με εσωτερικές όμως διαδικασίες τύπου Ταξιαρχίας Ντουρρουτί που οι φορείς της, α λα Ζαπατίστας[13], δεν έχουν λόγο να παρεμβαίνουν ως τέτοιοι στις αυτόνομες πολιτικές δομές των κοινοτήτων αγώνα.

Α.Α.: Ποια είναι η διαλεκτική σχέση που θα μπορούσαν να έχουν οι προεκλογιστικές αντιδομές με την αντιβία που ήδη εκφράζεται από τους καταπιεσμένους, με την εντυπωσιακή πύκνωση τα τελευταία χρόνια των αστακών ή εργατικών ταραχών, των λαϊκών εξεγέρσεων (βλέπε τους τελευταίους μήνες, Τουρκία, Αίγυπτο, Νότια Αφρική, Βραζιλία, Χιλή, Ουκρανία, Σουηδία);

Ο.Β.: Η σχεδόν αντιπολιτική κραυγή που εκφράζεται μέσω των ταραχών των τελευταίων ετών χαρακτηρίζεται από μια (παραλυτική) έλλειψη σε σχέση με το τι θα όφειλε να αντικαταστήσει το σημερινό status quo. Κάτι που αναπόφευκτα οδηγεί σε δεύτερο χρόνο στην προληπτική-κοινομορφιστική καταστολή της αντίστασης και στο γρήγορο ξεθώριασμα της εκ-στατικής εξεγερσιακής εμπειρίας που δεν αφήνει απτά σημάδια βελτίωσης στην καθημερινότητα των ανθρώπων.

Επομένως, προπαρασκευαστικός ρόλος των δημιουργικών αντιστάσεων (όπως και όλων των πολιτικών συλλογικοτήτων) είναι με «δουλειά μυρμηγκιού» να σπάσουν τα τούβλα της πολιτικής σύγχυσης-απογοήτευσης και της απουσίας αντιπροτάσεων γονιμοποιώντας το άγονο περιβάλλον με την προσδοκία της μετάβασης. Μέσω της προωθημένης ανίχνευσης του κόσμου που δεν είναι ακόμη εδώ, να υποβοηθήσουν να αναπτυχθεί κοινωνικά εκείνη η νοοτροπία αγώνα της οποίας οι πιο προωθημένες ενέργειες δεν θα είναι (απλά) οι πυρπολήσεις τραπέζων, αλλά οι καταλήψεις των μέσων παραγωγής και η δημιουργία εργατικών συμβουλίων. Η ουσιαστική και στο έπακρο πραγμάτωση εκείνων των χαρακτηριστικών που συναντάμε στις σημερινές δημιουργικές αντιστάσεις μόνο σε εμβρυακή μορφή.

Α.Α.: Σε λίγους μήνες συμπληρώνονται 20 χρόνια από την εξέγερση των Ζαπατίστας. Διατηρεί η ζαπατιστική εξέγερση την επικαιρότητά της και ποιο είναι το σημερινό της νόημα για εμάς στον δυτικό κόσμο;

Ο.Β.: 20 χρόνια μετά την εξέγερση στο νοτιοανατολικό Μεξικό, οι εξεγερμένες ιθαγενικές κοινότητες των ζαπατίστας έχουν δημιουργήσει έναν χώρο, μια κοινωνία όπου η άμεση δημοκρατία είναι μια πραγματικότητα που παλεύεται και κατακτιέται καθημερινά από χιλιάδες ανθρώπους που χτίζουν την αυτονομία τους απέναντι σε μια εξουσία από την οποία δεν διεκδικούν και δεν δέχονται τίποτα και την οποία δεν αναγνωρίζουν.

«Κανένα μοντέλο δεν προσφέρουμε» λένε οι ζαπατίστας. «Καθέννας πρέπει να επινοήσει το δικό του μοντέλο στον τόπο του, στη γειτονιά του, στην πόλη του, στη χώρα του. Και αυτό θα είναι η καλύτερη αλληλεγγύη για μας». Πράγματι, κανένα μοντέλο δεν μεταφέρεται. Όμως η εμπειρία όσων αντιστέκονται συλλογικά, όπως

οι Ζαπατίστας, είναι γνώση και εμπειρία για όλους μας. Μπορούμε να μαθαίνουμε. Και το πρώτο που έχουμε να μάθουμε είναι ότι «μπορεί να γίνει και αλλιώς».

Ας δούμε, λοιπόν, ορισμένα –χρήσιμα για εμάς– χαρακτηριστικά ενός μεγάλου χειρουργήματος/πειράματος. Ενός αγώνα που:

- χαρακτηρίζεται από την σύμπνοια σκοπού και μέσων
- αναδεικνύει τη δυνατότητα της αυτοδιακυβέρνησης και μάλιστα κάτω από δυσμενείς συνθήκες και συνεχείς πιέσεις,
- επιμένει να επινοεί από τα κάτω τους κατάλληλους θεσμούς και πρακτικές με έμφαση στην υλικότητα, στην αλλαγή της καθημερινότητας σε όλες τις εκφάνσεις (διατροφή, υγεία, εκπαίδευση, διακυβέρνηση κ.λπ.) αντί να μένει σε διακηρύξεις κλών προθέσεων,
- τονίζει τη σημασία της στράτευσης και της οργάνωσης απαλλαγμένης όμως από τη φοβία για τα λάθη ή την αναποτελεσματικότητα, προκειμένου να επιδιωχθεί η μαθητεία όσο το δυνατόν περισσότερων μελών της κοινωνίας στη διαχείριση των συλλογικών υποθέσεων,
- προνοεί για τη δημιουργία κατάλληλων δομών/μηχανισμών που να μην επιτρέπουν την καταστροφική δημιουργία χάσματος μεταξύ βάσης και ηγεσίας,
- ανανεώνει τις διαδικασίες και τις στρατηγικές του με βάση τα μαθήματα του αγώνα,
- αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέρος ενός ευρύτερου αγώνα που εξελίσσεται σε ολόκληρη την υφήλιο.

Α.Α.: Αναρχία, Κομμουνισμός, Άμεση Δημοκρατία, Ριζοσπαστική Οικολογία, Ατομικισμός (με την έννοια της πλέριας ανάπτυξης της ανθρώπινης προσωπικότητας και όχι με την τρέχουσα έννοια του φιλοτομαρισμού). Οι λέξεις πολλές φορές έχουν χρησιμοποιηθεί με ένα διαζευκτικό ήτα να τις χωρίζει. Μήπως, όμως, ταιριάζει περισσότερο το συμπλεκτικό και; Μήπως είναι διαφορετικές λέξεις για να περιγράψουν το ίδιο πρόταγμα; Μήπως είναι έννοιες αλληλοσυμπληρούμενες και όχι αλληλοαποκλειόμενες;

Ο.Β.: Το σύγχρονο επαναστατικό κίνημα έχει μια πολύ μεγάλη δεξαμενή ιδεών, βιωμάτων από όπου μπορούμε να αντλήσουμε χρήσιμα συμπεράσματα και εργαλεία για τους σημερινούς αγώνες. Χωρίς να έχει νόημα να συνενώσουμε αναδρομικά τις διαφορετικές παραδόσεις που έχουν πολλές φορές αναμετρηθεί μεταξύ τους, υπάρχουν σαφώς μεγάλα περιθώρια, ύστερα από την μελέτη τους εντός του ιστορικού τους πλαισίου και την κριτική κατανόησή τους, για μια πιο γόνιμη σύνθεσή των αλληλοσυμπληρούμενων πτυχών τους. Καθώς βαδίζουμε στη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, με τον όρο αναρχία δεν αναφερόμαστε αορίστως σε μια απουσία αρχής, αλλά σε έναν αγώνα των από τα κάτω με στόχο ένα αμεσοδημοκρατικό πολίτευμα που όχι μόνο προνοεί στο μέτρο του εφικτού ώστε να μην καταπιέζονται τα άτομα, αλλά αποπειράται να καλλιεργήσει τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την πληρέστερη έκφραση της ατομικότητάς τους και προϋποθέτει την επαναξιολόγηση των αναγκών μας ώστε η –κατά βάση– κομμουνιστική οργάνωση της παραγωγής και της κατανώσεως να λαμβάνει χώρα σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον.

[1] Δες το Μια κριτική της Κομμουνιστικοποίησης, <http://antisystemic.wordpress.com/2011/12/09/μια-κριτική-της-κομμουνιστικοποίησης>.

[2] Δες το Η κριτική του Μαρξ στα σοσιαλιστικά σχήματα εργασιακού χρήματος και ο μύθος του προντονικού χαρακτήρα του συμβουλευτικού κομμουνισμού (<http://pagkaki.org/labour-money>) και το Ανάμεσα στον ελευθεριακό σοσιαλισμό και τον μυθικό κομμουνισμό (<http://antisystemic.wordpress.com/2013/06/14/ανάμεσα-στον-ελευθεριακό-σοσιαλισμό>).

[3] Κορνήλιος Καστοριάδης, Η άνοδος της ασημαντότητας.

[4] Δες το Οι σπόροι φύτευαν. Κατάθεση εμπειρίας από συμμετοχή σε εγχείρημα αλληλέγγυας οικονομίας, διαθέσιμο στο http://pagkaki.org/sites/pagkaki.org/files/oi_sporoi_fitrosan.pdf.

[5] Η από-τη-βάση-οικειοθελώς-οργανωμένη-θετικά μη αυταρχική και μη καταπιεστική διαχείριση της οικονομίας και της εξουσίας.

[6] Anarchafairy, 2008, Μετα-δομισμός, και η Αναγέννηση ενός Αναρχικού Υποστρώματος.

[7] Η μη βία είναι ένα βασικό ιδεολογικό όπλο μιας πολύ βίαιης κυριαρχίας που το χρησιμοποιεί προκειμένου να μας παθητικοποιήσει. Χρησιμοποιούν τα ΜΜΕ κηρύττοντας τη μη βία. Είναι ένα αποτελεσματικό όπλο επειδή όλοι θέλουμε (αλλά δεν μας αφήνουν) να ζούμε σε έναν κόσμο ειρηνικό χωρίς βία [...] Είμαστε μπλεγμένοι στον κοινωνικό πόλεμο και αυτή η κατάσταση θέτει όρια στο τι μπορούμε να κάνουμε/πετύχουμε. Η ειρήνη μπορεί να επιτευχθεί μόνο μετά την καταστροφή του καπιταλισμού [...] Δε θα καταφέρουμε ποτέ να οικοδομήσουμε μια ζωή με ελευθερία χωρίς να αντιμετωπίσουμε τους κυρίαρχους. James Herod, Getting Free. Creating an Association of Democratic Autonomous Neighborhoods, 2007

[8] Στο σημείο αυτό χρήσιμο είναι να παραδειγματιστούμε από τη σαρωτική «μη-βίαση» απέναντι του κεφαλαίου (στην απόπειρα απάντησης του εργατικού κινήματος με την μονοπώληση της εργατικής δύναμης στην μονοπώληση των μέσων παραγωγής από το κεφάλαιο) με το σπάσιμο της παραγωγής σε κομμάτια, τη μεταφορά εργοστασίων και κεφαλαίου σε χώρες με περιοχές με ευνοϊκές συνθήκες για το κεφάλαιο κ.ό.κ.

[9] Με τον νεολογισμό αυτό αναφερόμαστε τόσο στην αντίληψη που θέλει το εργατικό κράτος να αποτελεί προνομιακό τόπο για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας όσο και στη σύλληψη της επανάστασης ως κοινωνικού μετασχηματισμού που θα πραγματοποιηθεί με την καταστροφή του κέντρου εξουσίας που εδράζεται στο κράτος και την απελευθέρωση των αυτόνομων τάσεων των ανθρώπων.

[10] Για μια εισαγωγή στον πόλεμο θέσεων του Γκράμσι, δες το Ισχύς και εξουσία. Επανεπινοώντας την επανάσταση.

[11] «Αναρχία σημαίνει μη βία, μη κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο, μη επιβολή βιαιώς της βούλησης ενός η περισσότερων στους υπόλοιπους. Είναι μέσο της εναρμόνισης των συμφερόντων, μέσω της εθελουσίας συνεργασίας, της αγάπης, του σεβασμού, της αμοιβαίας ανοχής, είναι μόνο με την πειθώ, το παράδειγμα, τη μεταδοτικότητα και το αμοιβαίο όφελος από την επιείκεια που μπορεί και πρέπει να θριαμβεύσει η αναρχία, δηλαδή μια κοινωνία αδελφών ελευθέρως αλληλέγγυων, η οποία θα εξασφαλίσει στους πάντες την μέγιστη ελευθερία, τη μέγιστη ανάπτυξη, τη μέγιστη δυνατή ευημερία.

{...} Για να ζήσουν δύο εν ειρήνη, πρέπει να το θέλουν αμφότεροι. αν ένας από τους δύο είναι ισχυρογνώμων και θέλει με τη βία να επιβάλλει στον άλλο να δουλεύει για λογαριασμό του και να τον υπηρετεί, αυτός ο άλλος, αν θέλει να διατηρήσει την ανθρώπινη αξιοπρέπειά του και να μην περιπέσει στην πλέον ταπεινή δουλειά, παρόλη την αγάπη του για την ειρήνη και ομόνοια, είναι υποχρεωμένος να αντισταθεί στη δύναμη με όλα τα πρόσφορα μέσα» Ερρίκο Μαλατέστα, Αναρχία και βία, Pensiero e Volonta, 1924.

[12] Guerrilla-ism and the Regular Army, <http://www.marxists.org/archive/trotsky/1919/military/ch08.htm>

[13] Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης: η εδραίωση της αυτονομίας, http://solidaridadzapatista.blogspot.gr/2008/07/blog-post_04.html

Κείμενο του Τάσου Θεοφίλου για την έκβαση της δίκης του

Λίγες μέρες μετά την καταδικαστική απόφαση σε βάρος μου από το Γ' τριμελές εφετείο κακουργημάτων και την 25ετή ποινή κάθειρξης που μου επιβλήθηκε για γεγονότα που μόνο από την τηλεόραση γνωρίζω, θεωρώ ότι προκύπτουν κάποια υπαρξιακής φύσης ερωτήματα και βγαίνουν κάποια πολιτικής φύσης συμπεράσματα. Ξεκινώντας από τα ερωτήματα λοιπόν, προκύπτει η απορία για το πως γίνεται ένας άνθρωπος, όπως ο πρόεδρος της έδρας, που θα ήταν ρισκοκίνδυνο να του αναθέσει κανείς ακόμα και την διοίκηση επαρχιακού καφενείου, να έχει μια τέτοια εξουσία στα χεριά του. Πως γίνεται ο ίδιος αυτός άνθρωπος με την ίδια νοσηρή αφέλεια που δίκασε την υπόθεση μου να έχει δικάσει και καταδικάσει εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες ανθρώπους κι αυτό να μην αποτελεί σκάνδαλο. Πως γίνεται αυτός ο εμφανώς μη ευφυής άνθρωπος να κρατά στα χέρια του χιλιάδες ζωές. Πως γίνεται το κράτος να στελεχώνεται από τόσο ανεπαρκείς ανθρώπους και να μην μπορούμε ακόμα να οργανώσουμε την εναντίον του επανάσταση. Πως γίνεται η εισαγγελέας της έδρας να μη θεωρεί τουλάχιστο άκομψο να ρίχνει μερικούς υπνάκους στην διάρκεια της διαδικασίας και μην νιώθει καν την ανάγκη να ρίξει μια ματιά στα πρακτικά πριν την αγόρευση της. Όσοι παρακολούθησαν την δίκη μπόρεσαν να συμπεράνουν ότι η αγόρευση της αφορούσε μάλλον άλλη υπόθεση. Πως

γίνεται αυτοί που δε θεωρούν την ποινική δικαιοσύνη ντροπή της ανθρωπότητας, αλλά «λειτούργημα», να την κουρελιάζουν μετατρέποντας την σε βρακολάστιχο. Πως γίνεται ένας πρόεδρος και μια εισαγγελέας να μην ντρέπονται να ξεστομίζουν δημόσια ότι οι υπερασπιστικοί ισχυρισμοί του κατηγορούμενου δεν μπορούν να γίνουν δεχτοί γιατί δεν τους εξέθεσε στους ειδικούς εφέτες ανακριτές, απαξιώνοντας με τον πιο ευθυνόφοβο τρόπο το βασικότερο υποτίθεται στάδιο της διαδικασίας που είναι η δίκη. Όμως, έχουν σημασία κάποια πολιτικά συμπεράσματα. Όπως το ότι το δικαστήριο αναγνώρισε εμμέσως με την απόφαση του την πολιτική διάσταση της δίωξης, καθώς αν

δεν την αναγνώριζε θα έπρεπε να με αθώωσε, δεδομένου ότι το κατηγορητήριο είχε καταρρεύσει από τις πρώτες συνεδριάσεις. Όμως διάλεξε μια πολιτικά- και όχι δικαστικά- μέση λύση. Μια μέση λύση για να εξισορροπήσει τις πιέσεις που ασκούσαν από τα πάνω, εν μέσω του «αντιτρομοκρατικού» πυρετού, με τις πιέσεις που ασκούσαν από τα κάτω, πιέσεις που ασκούσε σε κάθε μικρή ή μεγάλη μάχη που δίνουμε όλοι μας. Πιέσεις που ακόμη μέσα στο κλίμα της αυταρχικής επέλασης είναι ζωντανές χάρη στην αποφασιστικότητα, τη μαχητικότητα και την αλληλεγγύη μας. Αυτό το κομμάτι λοιπόν, τόσο οι αλληλέγγυοι που παρακολουθούσαν τη δίκη όσο και η κινηματική δημοσιογραφία, εμπόδισε τις αυθαιρέσιες του προέδρου και τις χυδαιότητες της πολιτικής αγωγής (που ακροβατούσε ανάμεσα στην ακροδεξιά γραφικότητα και την επικίνδυνη άγνοια της ποινικής νομοθεσίας), να μείνουν στα στενά όρια της δικαστικής αίθουσας βάζοντας ένα σχετικό φρένο στις παλαβομάρες τους. Το δικαστήριο προχώρησε σε μια ποντιοπιατική και ευθυνόφοβη, χειρουργικής ακρίβειας λύση, μεταθέτοντας στο εφετείο όλες τις ευθύνες και όλα τα ενδεχόμενα – ακόμα και αυτό της αντιέφεσης, όπως τελικά έγινε. Έχει και μία σημασία ότι δεν είναι μια απόφαση που νομιμοποίησε το dna ως στοιχείο, καθότι το αντικείμενο πάνω στο οποίο υποτίθεται ότι βρέθηκε το dna είναι ανύπαρ-

κτο, αλλά μια απόφαση που νομιμοποιεί την αστυνομικοδικαστική ασυδοσία που έφτασε στο ζενίθ της με την αντίεφεση που άσκησε ο εισαγγελέας Δράκος.

Δεν μπορεί επίσης, να περάσει απαρατήρητο ότι παρότι το δικαστήριο δε χρειάστηκε στοιχεία για να με καταδικάσει για τη ληστεία της Πάρου, αυτή η έλλειψη ταυτόχρονα στάθηκε αρκετή ώστε να με απαλλάξει από τις κατηγορίες της συμμετοχής και ένταξης στη ΣΠΦ. Έτσι από πολιτικής άποψης, είναι σημαντικό ότι δεν έγινε ακόμα ένα βήμα προς την εμπέδωση του δόγματος Marini. Έτσι θα παραμείνω κάποια χρόνια ακόμα στην φυλακή με την δύναμη που μου δίνει η συνείδηση ότι όπως και κάθε αναρχικός δεν είμαι «άδικα» μέσα. Διέπραξα το αδίκημα που περικλείει όλα τα αδικήματα. Στον ταξικό πόλεμο πήρα θέση με τους αδικημένους. Η φυλακή για έναν αναρχικό δεν είναι τιμωρία αλλά ένα ακόμα πεδίο αγώνα. Χώρος για απογοήτευση δεν υπάρχει παρά μόνο η πεισματική όξυνση προς τα εμπρός. Ως την καταστροφή και της τελευταίας φυλακής, από την Attica ως τον κορυδαλλό, από pelican bay ως το Δομοκό, από το Γκουαντάναμο ως την Αμυδαλέζα.

■ Τάσος Θεοφίλου
Φυλακές Δομοκού
24 Φεβρουαρίου 2014

Φυλακές, Κρίση και Τιμωρία

Τις τελευταίες μέρες η τοπική εξουσία με τα παπαγαλάκια της έχουν λυσσάξει να φωνάζουν και να προπαγανδίζουν ότι οι φυλακές στον νομό Μεσσηνίας ακόμα και μέσα στην Καλαμάτα είναι ένα καλό αγαθό. Ένα φτωχό επιχείρημα τους, αναφέρει ότι οι φυλακές θα φέρουν λεφτά και ανάπτυξη στη Μεσσηνία (από τώρα τρέχουν τα σάλια του δημάρχου), ότι θα δημιουργηθεί νομική σχολή και θα αναπτυχθεί το εφετείο.

Οι φυλακές ανέκαθεν ήταν ένα μέσο τιμωρίας για όσους δεν εντασσόταν στην κοινωνία και βέβαια δεν είναι και το πρωταρχικό: Στην αρχαία Ελλάδα (δημιοκρατική Αθήνα) οι «ελεύθεροι» πολίτες αρνιόντουσαν και μισούσαν τον εγκλεισμό, για αυτό ή εξοστρακίζονταν ή θανατώνονταν. Σημαντικό να τονιστεί, ότι τον εγκλεισμό τον χρησιμοποιούσαν για πρώτη φορά σε σκλάβους πολέμου όπως και τα βασανιστήρια. Τα βασανιστήρια στην αρχαιότητα ήταν τόσο συχνά και βάνουσα (βλ. ρόδα), που τα διαδέχτηκαν και άλλες ευρωπαϊκές χώρες μετέπειτα (Γαλλία – Αγγλία). Το κάθε έγκλημα ανήκει στην κοινωνία του. Η εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή της δεν θέλει να δεχτεί ότι σφάλει και ότι δεν είναι τέλεια, με αποτέλεσμα οποιοδήποτε σφάλμα της να το αποκρύβει ρίχνοντας τις ευθύνες της

αλλού. Αφού το κράτος από τη φύση του είναι διεφθαρμένο και τύραννος, έτσι και τα μικρά στρώματα που δέχονται την πίεση του παραδειγματίζονται και λειτουργούν όπως αυτό. Τα παραδείγματα είναι πολλά και δεν είναι τυχαίο που τα πιο πολλά εγκλήματα, ακόμα και τα ερωτικά, βασίζονται στην ιδιοκτησία και στην αλαζονεία.

Αποτέλεσμα όλου αυτού, είναι ότι ο εγκλεισμός ανθρώπων που στην ουσία λειτουργήσαν όπως και το ίδιο το κράτος αλλά σε μικρότερη ισχύ, δεν είναι σωφρονισμός αλλά ακόμα μια ανικανότητα του κράτους για δίκαιη και ισότιμη κοινωνία. Ο εγκλεισμός και η τιμωρία δεν αλλάζει την κλεψιά και αλλά «εγκλήματα» που είναι αποτέλεσμα τις σημερινής κοινωνίας, γιατί δεν ανατρέπει το ίδιο το πρόβλημα που τα δημιουργεί (κράτος - αφεντικά), με αποτέλεσμα να πραγματοποιείται μία αέναη βόλτα στον ίδιο κύκλο.

Δεν είναι τυχαίο τώρα που τρώγονται να κτίσουν νέες φυλακές στο νομό Μεσσηνίας ή και αλλού, παράλληλα να δημιουργούνται νέα μέτρα καταπίεσης - αναβάθμιση των πραιτόρων και των κατασταλτικών τους μέσων - συλλήψεις και υπερβολικά ποσά εγγυήσεων (70.000 ευρώ!) σε διαδηλωτές - ακόμα και νέος νόμος από 1η Αυγούστου του 2011 που αναφέρει ότι άτομα που χρωστάνε στο δημόσιο από 5.000 ευρώ θα φυλακίζονται.

Και ρωτάμε εν τέλει, χωράνε όλον τον κόσμο οι φυλακές τους; Τελικά οι φυλακές είναι ανάπτυξη και καλό για ποιους; (μήπως για την τσέπη του δημάρχου και των κρατικών φορέων;).

Να αντισταθούμε στα σχέδια της εξουσίας όπως και σε κάθε κατασταλτικό μέτρο.

Το γκρέμισμα κάθε φυλακής είναι ένα λιθαράκι για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και την κοινωνική και ατομική ελευθερία.

ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΟΥΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ!!!!

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ!

■ Αντιεξουσιαστές
Καλαμάτας - Μεσσηνίας

Αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους κρατούμενους του νοσοκομείου των φυλακών Κορυδαλλού

Στις 17 Φεβρουαρίου, 178 κρατούμενοι του Νοσοκομείου Κρατουμένων Κορυδαλλού ξεκίνησαν κινητοποίηση, προχωρώντας σε αποχή από το συσσίτιο και τις φαρμακευτικές τους αγωγές, ενώ αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο να κλιμακώσουν τον αγώνα τους.

Οι συνθήκες σε αυτό το κολαστήριο είναι άθλιες, όπως και στην συντριπτική πλειοψηφία των φυλακών και των κέντρων κράτησης της Ελλάδας. Όχι μόνο δεν υπάρχουν κατάλληλοι χώροι νοσηλείας για τους ασθενείς που κρατούνται εκεί, αλλά οι τελευταίοι στοιβάζονται ανά 16 με 18 άτομα σε θαλάμους των 30 τετραγωνικών μέτρων. Ο συνωστισμός αυτός προκαλεί μεγάλα προβλήματα στη διαβίωση τους. Προβλήματα ψυχολογικά αλλά και πρακτικά που αντανακλώνται, για παράδειγμα, στις συνθήκες υγιεινής. Αρκετοί από τους φυλακισμένους του Νοσοκομείου Κρατουμένων «Άγιος Παύλος» πάσχουν από σοβαρότατες ασθένειες και βρίσκονται εκεί, υποτίθεται, για να θεραπευθούν. Το Νοσοκομείο όμως, παραμένει φυλακή και η προτε-

ραιότητα δίνεται στα όσα συνεπάγεται η φυλακή στην ασφάλεια, στην επιτήρηση, στο σπάσιμο του τσαμπουκά, στην εμπέδωση του φόβου της εξουσίας, και όχι στη θεραπεία. Άλλωστε, είναι σύνηθες και τακτικό φαινόμενο να επεμβαίνουν στο έργο των γιατρών οι σωφρονιστικοί και η διεύθυνση της φυλακής. Επιπλέον, οι φαρμακευτικές αγωγές είναι ελλιπείς και μη έγκαιρες. Έτσι, δεν είναι λίγες οι φορές που, ενώ τα φάρμακα έχουν συνταγογραφηθεί, είτε καθυστερούν, είτε εν τέλει δεν χορηγούνται καθόλου. Το ίδιο ελλείψεις είναι και οι εξετάσεις, κάτι που έχει σαν αποτέλεσμα κρατούμενοι με διαφορετικές ασθένειες, μεταξύ των οποίων και μεταδοτικές, λόγω μη έγκαιρης διάγνωσης ή αδιαφορίας να συνωστίζονται στον ίδιο χώρο, αυξάνοντας εκθετικά τον κίνδυνο να μολυνθούν με νέες ασθένειες και έτσι να επιδεινωθεί η, ήδη βεβαρημένη, κατάσταση της υγείας τους. Μάλιστα, τον τελευταίο καιρό έχουν ξεσπάσει περίπου 25 κρούσματα φυματίωσης, 45 ψώρας και αδιευκρίνιστος αριθμός κρουσμάτων μεταδοτικών ασθενειών. Πολλοί κρατούμενοι, όμως, αποφάσισαν να

αντισταθούν στο σωματικό και ψυχισμό βασανισμό που βιώνουν και να μην ανεχτούν άλλο την εξαθλίωση που υφίστανται, διεκδικώντας ανάσες ζωής, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και αποτελεσματικότερη θεραπεία και νοσηλεία.

Εμείς, ως αναρχικοί, αντιλαμβανόμαστε ότι ο ευτελισμός της ανθρώπινης ζωής, η στέρηση της αξιοπρέπειας, η καταπίεση και το καθεστώς εξαίρεσης που βιώνουν οι κρατούμενοι είναι εγγενή χαρακτηριστικά κάθε εξουσιαστικού συστήματος. Γι αυτό το λόγο θεωρούμε ότι ο μόνος τρόπος να απαλλαγούμε οριστικά από όλα αυτά είναι η καταστροφή του θεσμού της φυλακής, καθώς και κάθε τρόπου οργάνωσης των ανθρώπων που συντηρεί το τελευταίο και του είναι χρήσιμο για την αναπαραγωγή του. Μπορεί αυτός ο αγώνας να μην αμφισβητεί συνολικά το εξουσιαστικό σύστημα που ελέγχει τις ζωές μας, αλλά δεν παύει να είναι ένας αγώνας για ζωή ενάντια στον αργό θάνατο στον οποίο η αστική δικαιοσύνη έχει καταδικάσει αυτούς τους ανθρώπους. Μια πράξη αυτενέργειας και ανάληψης

δράσης ενάντια στην καταπίεση που βιώνουν. Ως εκ τούτου, δεν μπορούμε παρά να σταθούμε δίπλα τους. Όλοι οι άνθρωποι που διψάμε για ελευθερία, είτε είμαστε εντός, είτε εκτός των τειχών, να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο, να δώσουμε όλοι μαζί τους μικρούς και τους μεγάλους αγώνες μας, να καταλύσουμε τον απάνθρωπο θεσμό των φυλακών, να καταλύσουμε κάθε εξουσία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

■ Δίκτυο Αναρχικών Κρατουμένων Σε Κορυδαλλό, Δομοκό Νιγρίτα, Κέρκυρα, Μαλανδρίνο, Λάρισα

Τελευταίες εξελίξεις: Πειθαρχική δίωξη εναντίον κρατουμένου που πάσχει από λευχαιμία, γιατί «διέρρευσε» μέσω κινητού στα κοινωνικά δίκτυα φωτογραφίες από το νοσοκομείο «Αγ. Παύλος» των φυλακών Κορυδαλλού άσκησε η αρμόδια εισαγγελέας.

❖ Η Επιστροφή του Στέφαν Μπαντέρα

«Εάν κάποιες φορές στην Ευρώπη έχουμε αμφιβολίες για το πόσο σημαντικές είναι οι ευρωπαϊκές αξίες, ας κοιτάξουμε στην Ουκρανία. Οι νέοι άνθρωποι στους δρόμους της χώρας, σε πολικές θερμοκρασίες, γράφουν το νέο αφήγημα για την Ευρώπη.»

Μανουέλ Μπαρόζο

Ο καπιταλισμός εκρήγνυται. Σήμερα στην Ουκρανία και τη Βοσνία, χθές στην Τουρκία και την Αίγυπτο και αύριο στην Αμερική και τη Γαλλία και μετά σε όλο τον κόσμο. Με την έκρηξη του εμφανίζονται και μεγαλώνουν όλα τα άνηθ που μέχρι τώρα δεν έβρισκαν τη δυνατότητα να το κάνουν. Και τα όμορφα και τα άσχημα. Έτσι εάν στη μέχρι πρότινος έντεχνα καλλιεργημένη ισορροπία ανάμεσα στους επίσης έντεχνα καλλιεργημένους εθνικισμούς της Βοσνίας άνησε η εξέγερση των απολυμένων εργατών, στην Ουκρανία αυτό που γεννήθηκε είναι ο ναζισμός και ο πόλεμος. Τίποτα λιγότερο.

Η παγκόσμια μυθολογία που διδάσκεται στα σχολεία έχει παραμύθια με καλούς και κακούς. Σε ένα από αυτά μαθαίνουμε ότι όλη η ανθρωπότητα και οι λαοί πολέμησαν τους ναζί και στο τέλος νίκησαν ακριβώς για να μπορούν σήμερα οι νέοι μαθητές να χαιρόνται της αξίας του καπιταλισμού και της αστικής δημοκρατίας. Σκοπίμως αποκρύπτεται ότι ένα τεράστιο κομμάτι αυτών που πολέμησαν τους ναζί είναι κομμουνιστές, ενώ σκοπίμως επίσης αποκρύπτεται ότι ένα κομμάτι του πληθυσμού κάθε χώρας, φόρεσε τη σβάστικα στο μπράτσο και πολέμησε στο πλευρό των ναζί. Αυτά τα ανθρωποειδή ούτε στην Ελλάδα, ούτε στην Σερβία, ούτε και στη Ουκρανία δεν ήταν λίγοι αριθμητικά και σίγουρα δεν ήταν ασήμαντοι πολιτικά. Στην Ουκρανία ήταν η ΟΥΝ (Οργάνωση Ουκρανών Εθνικιστών) του Στέφαν Μπαντέρα που πολέμησε εθελοντικά μέχρι τελευταίας στιγμής στο πλευρό των SS και ευθύνονται από κοινού για τον θάνατο του 1/3 του πληθυσμού της Ουκρανίας. Ιδεολογικοί αλλά και βιολογικοί τους απόγονοι συμμετείχαν σε τάγματα θανάτου και στον εμφύλιο της πρώην Γιουγκοσλαβίας κυρίως στο πλευρό κροατικών δυνάμεων. Στην μνήμη του Μπαντέρα έγινε πορεία με πυρσούς ανήμερα την πρωτοχρονιά στους δρόμους του Κιέβου εν μέσω διαδηλώσεων και αυτής της οργάνωσης είναι οι μαυροκόκκινες σημαίες που κυματίζουν στο Μαιντάν.

Η επανάσταση στην Ουκρανία αποτελεί ένα ακόμα επεισόδιο της εποχής των ταραχών. Η καταρρέουσα μεσαία τάξη που επαναστατεί και η νεολαία που εξεγείρεται ενάντια σε αυταρχικά καθεστώτα που δεν μπορούν πλέον να προσφέρουν τίποτα και σε κανένα, είναι και στην Ουκρανία ο λόγος που το Μαιντάν γέμισε με κόσμο. Το πρόβλημα είναι ποιος δίνει το ρυθμό σε αυτό το επεισόδιο του πολέμου. Στην εποχή των ταραχών η σημασία του υποκειμενικού παράγοντα εκτοξεύεται.

Είναι προφανές ότι κανείς προοδευτικός άνθρωπος δεν μπήκε στον κόπο να υπερασπιστεί το Γιανουκόβιτς και τη μαφία που τον στήριζε.

Το διακύβευμα της εποχής όμως δεν είναι αυτό. Ο Γιανουκόβιτς ανατράπηκε από μια ακροδεξιά χροιάς αντικομμουνιστική εξέγερση και αυτό είναι που μετράει, ακριβώς γιατί δημιουργεί ένα συσχετισμό δυνάμεων ακραία αρνητικό και μια ιστορική καταγραφή που σίγουρα θα την βρούμε μπροστά μας.

Οι ναζί επέβαλαν την παρουσία τους στο Μαιντάν, δέρνηοντας όσους αριστερούς και αναρχικούς προσπάθησαν να παρέμβουν εκεί. Ταυτόχρονα απέτυχαν και την πρωτοπορία αυτού του πολύμορφου πλήθους αφού είναι αυτοί που έδωσαν άλλη τροπή στα γεγονότα όταν προσπάθησαν να καταλάβουν το προεδρικό μέγαρο την 1η δεκεμβρη, αυτοί συγκρότησαν τις ομάδες αυτοάμυνας, αυτοί πήραν τα όπλα και εν τέλει αυτοί νίκησαν στο δρόμο τους μπάτσους. Μετά από όλα αυτά δεν έχουν κανένα λόγο να υποκρίνονται ότι είναι φιλοευρωπαϊστές ή οτιδήποτε άλλο. Τα σαράντα αγάλματα του Λένιν που γκρεμίστηκαν σε όλη την Ουκρανία είναι βαθιά συμβολική κίνηση. Είναι η ρεβάνς που παίρνουν οι Ουκρανοί ναζί από το φάντασμα του κόκκινου στρατού 80 χρόνια μετά. Ταυτόχρονα οι ναζιστικές πολιτοφυλακές μετεπαναστατικά κατέχουν όλους τους δρόμους του Κιέβου. Όποιος δεν καταλαβαίνει την ιστορικότητα της στιγμής απλά κλείνει τα μάτια του με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η στρουθοκάμηλος χώνει το κεφάλι της στην άμμο.

Ο ναζισμός είναι εξ' ορισμού επιθετικός. Ο Δεξιός τομέας (οργάνωση ομπρέλα που στεγάζει διαφόρων αποχρώσεων ναζιστές χουλιγκάνους) και το Σβόμποντα (μετονομασία του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος Ουκρανίας) δεν θα μπορούσαν συνεπώς να μείνουν εντός γεωστρατηγικά και πολιτικά ορθολογικών επιλογών. Έτσι ανά-

μεσα στα πρώτα νομοσχέδια που ψηφίστηκαν μετά την επανάσταση ανήκουν κι αυτά για την απαγόρευση χρήσης της ρωσικής, της ούγγρικής, της ελληνικής και της πολωνικής γλώσσας, την απαγόρευση του

κομμουνιστικού κόμματος ενώ ήδη με σχέδιο νόμου αποποινικοποιήθηκε η ναζιστική προπαγάνδα. Τις ίδιες μέρες στην, κατοικημένη κατά 75% από ρωσόφωνους, Κριμαία ο ντόπιος αρχηγός των ουκρανών ναζί ηγήθηκε πορείας κρατώντας καλάσνικοφ και εκβιάζοντας τις εξελίξεις. Εικοσι-πέντε χρόνια πριν Σέρβοι εθνικιστές ξεκινούσαν μια σταυροφορία για τον έλεγχο όλης της Γιουγκοσλαβίας από τη Σερβία ενώ σε μια έξαρση θρησκευτικού εθνικισμού περιφέρονταν τα οστά του Σέρβου πρίγκιπα Λαζάρου που σκοτώθηκε στην ιστορική μάχη του Κοσσυφοπεδίου στα 1389, πυροδοτώντας την αρχή του πολέμου της Γιουγκοσλαβίας.

Η εισβολή της Ρωσίας στην Κριμαία και η σύγκρουση ανάμεσα

στον ρώσικο και τον ουκρανικό εθνικισμό, υπενθυμίζει την τεράστια σημασία του πολέμου σε παγκόσμιο επίπεδο. Ο πόλεμος αποτελεί τη βαλβίδα αποσυμπίεσης με την οποία διατηρείται η ομαλότητα όταν οι υποτελείς τάξεις αρχίζουν να κοιτάνε προς τα πάνω.

Η ιστορία είναι γεμάτη από ενδοεξουσιαστικές συγκρούσεις. Αστικά κόμματα, οργανώσεις και οι οπαδοί τους κατα καιρούς σφάζονται μεταξύ τους για το ποιος κατέχει

την εξουσία. Ενδοεξουσιαστική σύγκρουση ήταν σαφέστατα η σύγκρουση του Γιανουκόβιτς και των συμμάχων του με την αντιπολίτευση, όπως και αυτές που θα ακολουθήσουν ανάμεσα στις πολιτικές φατρίες που νίκησαν. Στη συγκε-

κριμένη περίπτωση η γερμανική αστική τάξη στηρίζει τον Βιτάλι Κλίτσσκο και οι αμερικάνοι την Τομισένκο προσβέποντας σε μια κεντροδεξιά φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση. Αυτό που δεν υπολόγισαν είναι η δυναμική των πραγμάτων εν μέσω επανάστασης. Έτσι, μια μέρα πριν την πτώση του Γιανουκόβιτς, τα κλάματα και οι συγγνώμες του Κλίτσσκο μπροστά στο πλήθος που τον έκραζε επειδή έδωσε το χέρι του στον μισητό πρώην πρόεδρο, τα διαδέχτηκαν οι ζητωκραυγές των συγκεντρωμένων όταν του πήρε το μικρόφωνο ο ναζί αρχηγός του Δεξιού τομέα Ντμίτρι Γιάρος, υποσχόμενος ένοπλη εισβολή στο προεδρικό μέγαρο.

Για όποιον έχει αμφιβολίες ακόμα για το ποιος κάνει κουμάντο σε συνθήκες καταρρέοντος καπιταλισμού, τα γεγονότα είναι αμείλικτα. Οι ναζί χούλιγκαν του Δεξιού Τομέα αφού συνέτριψαν τους μπάτσους σε τέτοιο βαθμό που οι τελευταίοι ανακοίνωσαν ότι σταματάνε να μάχονται, εν τέλει θα πάρουν τις θέσεις τους. Σύμφωνα με το νέο υπ.Εσωτερικών, οι Μπερκούτ διαλύονται και οι ναζιστικές πολιτοφυλακές θα ενταχθούν σταδιακά στις δυνάμεις ασφαλείας.

Η συμμετοχή ανένταχτων και γενικότερα ανθρώπων που δεν συμμερίζονταν τους ναζιστές στο Μαιντάν έχει τόσο μικρή ιστορική αξία και τόσο ασήμαντο ρόλο στην έκβαση των πραγμάτων όσο η συμμετοχή μη κομμουνιστών στην Οκτωβριανή επανάσταση, προοδευτικών βασιλοφρόνων στην Γαλλική και

κεντρώων στον Ισπανικό εμφύλιο.

Η πολιτική, η στρατιωτική και η οικονομική εξουσία μετά την επανάσταση στην Ουκρανία αποτελεί ένα πολύ ενδιαφέρον μωσαϊκό. Ο άνθρωπος της Τιμοσένκο και των αμερικάνων, ο Αρσένι Πατσένιουκ ορκίστηκε πρωθυπουργός, ο Αντρέι Μπαρούμπι επικεφαλής των ένοπλων ομάδων διαδηλωτών του Μαιντάν ορίστηκε επικεφαλής του Συμβουλίου Εθνικής Άμυνας ενώ αξιωματούχοι του ΔΝΤ αναμένεται να αναλάβουν την οικονομική πολιτική, δανειοδοτώντας το νέο καθεστώς.

Οι Η.Π.Α, η Ε.Ε, η ευρωπαϊκή και η ελληνική καθεστωτική δημοσιογραφία από τη πρώτη στιγμή ξέχασαν τις καταδικές της βίας, τη νόμιμη εκλογή του Γιανουκόβιτς και την παθολογική τους αγάπη για την ομαλότητα και στήριξαν επικοινωνιακά τους διαδηλωτές. Αυτό σαν γεγονός συνιστά έναν νεωτερισμό καθώς μέχρι τώρα προμόταραν κατ'εξοχήν πρώην ναζί που περιφέρονται στα σαλόνια της αστικής τάξης με γραβάτες και κουστούμια και που σε κάθε ευκαιρία αποκυρήσουν το παρελθόν τους.

Ο Γιάρος με την παραλλαγή και το όπλο στο χέρι σίγουρα δεν αποτελεί εύπεπτη και εξευγενισμένη εκδοχή του ναζισμού.

Η κατάσταση στην Ουκρανία πάντως δείχνει ότι ο τρόπος με τον οποίο εκρήγνυται ο καπιταλισμός διαφέρει ανάλογα με τις κοινωνικοπολιτικές, γεωπολιτικές και γεωστρατηγικές συνθήκες. Έτσι εάν στην Βοσνία θα ήταν δύσκολο η προλεταριακή εξέγερση να μην στραφεί κατά των εθνικισμών των πολιτικών φορέων τους και του νεοφιλελευθερισμού γενικότερα αφού αυτοί ήταν οι προφανείς υπαίτιοι της κρίσης, στην Ουκρανία ήταν εύκολο να αποτελέσει κομμάτι της διαμάχης των γερμανικής καταγωγής ουκρανόφωνων με τον ρώσικο πληθυσμό. Συνεπώς τους εύκολα χειραγωγίστους ουκρανούς διαδηλωτές η δύση τους υποστηρίζει ηθικά και υλικά ενώ τους βόσνιους τους απειλεί με επέμβαση.

Στην εποχή των ταραχών καταρρέουν οι βεβαιότητες. Έτσι ούτε οι μπάτσοι είναι αητήτοι, ούτε η στρατιωτικοποίηση της σύγκρουσης συμφέρει πάντα το κράτος. Ταυτόχρονα αποδεικνύεται όσο ποιο δραματικά γίνεται ότι η ευχή να κατέβει ο κόσμος στο δρόμο, γενικά και αόριστα, μπορεί να μετατραπεί σε κατάρρα.

Για την ουκρανική ακροδεξιά τα γεγονότα αυτά αποτελούν μια προσπάθεια δικαίωσης και επανασυγγραφής της Ιστορίας. Σε όλη την Ευρώπη οι ναζί, δουλεύουν πάνω στην ιδεολογική κατάρρευση του καπιταλισμού και ετοιμάζονται να εμφανιστούν σαν οι αδικώς ηττημένοι και ηθικά διακαιωμένοι του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Η ακροδεξιά αφήγηση περιγράφει ότι την ουκρανία τη κατέστρεψαν οι εβραϊκοκομμουνιστές που νίκησαν τους ουκρανούς πατριώτες, με τον ίδιο τρόπο που στην ελληνική εκδοχή η μεταπολίτευση κατέστρεψε την Ελλάδα.

Η κατάσταση στην Ουκρανία ξαναδείχνει το προφανές. Το κοινωνικό συμβόλαιο έχει τελειώσει, οι καπιταλιστές με το ένα χέρι κατακρεουργούν τα μεσαία και τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και με το άλλο κάνουν νόημα στους φασίστες να ετοιμάζονται να αναλάβουν την κατάσταση. Εάν δεν επιτεθούμε εμείς, οι αναρχικοί, οι αριστεροί, οι αντιφασίστες, οι κοινωνικοί αγωνιστές και επαναστάτες, θα το κάνουν οι χρυσαυγίτες, οι χουντικοί, οι παρακρατικοί και οι παραστρατιωτικοί. Έχει ξαναακουστεί.

Οι επαναστάσεις διαχέονται από περιοχή σε περιοχή και από χώρα σε χώρα ακριβώς γιατί τα άσβεστα ταξικά και πολιτικά πάθη δεν αναγνωρίζουν τεχνητά σύνορα. Έτσι η Βοσνία εξερράγη στο Μαυροβούνιο, τη Μακεδονία και σε μικρό βαθμό στη Αλβανία και από την αντίστροφη πλευρά βούλγαροι φασίστες έβαψαν μνημεία του κόκκινου στρατού με τα χρώματα της Ουκρανίας. Η κόλαση είναι γεμάτη από αυτούς που σε στιγμές ηθικής κρίσης επέλεξαν την ουδετερότητα, έλεγε ο Δάντης εφτακόσια χρόνια πριν.

Η Βοσνία είναι το μέλλον μας

Η εντεινόμενη κοινωνική εξέγερση στα Βαλκάνια είναι μία από τις ρωγμές που εμφανίζονται στο παγκόσμιο σύστημα του καπιταλισμού. Πριν από μερικά χρόνια, μια νέα φάση της σύγκρουσης μεταξύ των εργαζομένων και της άρχουσας τάξης -μαζικές συγκρούσεις, διαδηλώσεις και γενικές απεργίες- ξεκίνησε στην Ελλάδα. Η εργατική τάξη της Σλοβενίας ήταν η επόμενη που βγήκε στους δρόμους. Ακολούθησε ο λαός της Τουρκίας, με ισχυρές μαζικές διαδηλώσεις. Στη συνέχεια, οι διαμαρτυρίες των εργαζομένων στη Βουλγαρία και τη Ρουμανία απείλησαν τα συστήματα των κρατών αυτών. Πιο πρόσφατα, μια εξέγερση έχει εκραγεί στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, την περιοχή των Βαλκανίων όπου οι ρωγμές στο σύστημα και στη σαπίλα του είναι πιο εμφανείς.

Η σημερινή Βοσνία-Ερζεγοβίνη, η περιοχή του πιο αιματηρού κεφαλαίου της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, είναι μια τερατώδης αποικιακή δημιουργία, ομαδοποιημένη με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετηθούν καλύτερα τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των εθνικιστών εγκληματιών. Ένα τέτοιο κράτος δημιουργήθηκε με σκοπό να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των πλουσίων, και το μόνο πράγμα που έχει εγγυηθεί στο λαό είναι η συνεχιζόμενη καταστροφή - η απόλυση των εργαζομένων, όλων των εθνότητων, και η κλοπή της περιουσίας τους. Για χρόνια είχαν τυφλωθεί από τον εθνικισμό που τροφοδοτείται από τους ιμπεριαλιστές, τους καπιταλιστές, τους κληρικούς όλων των δογμάτων, τους μεγαστάνες, τα μέσα ενημέρωσης και τα τσιράκια τους. Δεν προκαλεί ιδιαίτερη έκπληξη το γεγονός ότι αυτές οι μακρές, σκοτεινές δεκαετίες καταστολής είχαν ως αποτέλεσμα μια μοναδική άγρια αντίδραση. Τώρα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι οι εργαζόμενες τάξεις της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης καταλαβαίνουν πολύ περισσότερο ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός.

Οι ειρηνικές διαδηλώσεις κατά της ανεργίας και της φτώχειας, που προκλήθηκαν από τις συνεχιζόμενες ληστρικές ιδιωτικοποιήσεις, ξέσπασαν αυθόρμητα στις 4 Φεβρουαρίου. Ένα από τα μεγαλύτερα βιομηχανικά κέντρα της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η Τούζλα, έχει υποστεί μια διαδικασία βίαιης ιδιωτικοποίησης την τελευταία δεκαετία και τα αιτήματα των διαδηλωτών είχαν καθαρά κοινωνικό χαρακτήρα. Οι διαδηλώσεις μεγάλωσαν και εξαπλώθηκαν γρήγορα, και χάρη στην κτηνωδία της αστυνομίας και την αλαζονική αδιαφορία της κυβέρνησης, μετατράπηκαν σε ανοιχτή, σωματική αντιπαράθεση με το σημερινό σύστημα και εκείνους που επιδιώκουν να το συντηρήσουν. Οι εργάτες -οι οποίοι αισθάνονται εξαπατημένοι και ληστεμένοι- και οι νέοι που

αντιμετωπίζουν ένα ζοφερό μέλλον αν αυτή η διαδικασία συνεχιστεί ακλόνητη, έχουν πλέον ξεσηκωθεί σε περισσότερες από 20 πόλεις. Έχουν αντιμετωπίσει την αστυνομία, έβαλαν φωτιά και έκαψαν διάφορα κυβερνητικά κτήρια (σύμβολα της δυστυχίας τους), και ακόμη απήγαγαν προσωρινά το δήμαρχο του Μπρτσκο. Οι δράσεις τους έχουν καταφέρει να πέσει το σύστημα "στα γόνατα", σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, και οδήγησαν σε επαπειλούμενη επέμβαση ξένων. Ο Βαλεντίν Ίνζκο, αυστριακός διπλωμάτης που έχει τη θέση του "Ειδικού Εκπροσώπου της ΕΕ" στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη, πρότεινε δημοσίως να χρησιμοποιηθεί το ΝΑΤΟ για να επιστρέψει η χώρα "στις δουλειές", δηλαδή στη λειτουργία του καπιταλισμού.

Οι κινητοποιήσεις αυτές έχουν εξελιχθεί οργανωτικά, και σε ορισμένες πόλεις έχουν οδηγήσει στη δημιουργία Συνελεύσεων Πόλης ("Πλένους"), αυτοδιαχειριζόμενες δομές για την άμεση δημοκρατία και τη λήψη αποφάσεων. Το ενδιαφέρον για αυτές τις συνελεύσεις είναι τόσο που κανένα από τα δημόσια κτίρια δεν είναι αρκετά μεγάλο για να τις φιλοξενήσει, αποδεικνύοντας το δημοκρατικό χαρακτήρα και την ελευθεριακή προσέγγιση αυτού του κινήματος.

Τα αστικά μέσα ενημέρωσης έχουν κάνει κάθε δυνατή προσπάθεια για να βοηθήσουν τα αφεντικά, δημοσιεύοντας κατασκευασμένες ιστορίες και παραποιώντας "γεγονότα", με σκοπό τη δυσφήμιση των διαδηλωτών και τη δικαιολόγηση της βίαιης καταστολής που εξαπολύθηκε εναντίον τους από τις πρώτες ημέρες των διαδηλώσεων. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ενός τέτοιου κατάφωρου ψέματος είναι ο υποτιθέμενος εξοπλισμός των διαδηλωτών με σκοπό να επιτεθούν στη Δημοκρατία της Σέρπσκα, την πολιτική οντότητα στο εσωτερικό της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης που είναι εν μέρει ανεξάρτητη από την Ομοσπονδία. Πολλοί από τους διαδηλωτές έχουν ξυλοκοπηθεί ή απειληθεί με βία, εκατοντάδες έχουν συλληφθεί. Οι αρχικά συλληφθέντες εί-

ναι τώρα έξω, λόγω της συνεχιζόμενης πίεσης από το εξωτερικό και των διαδηλώσεων αλληλεγγύης για την απελευθέρωσή τους. Ωστόσο, η αστυνομία συνεχίζει να κάνει νέες συλλήψεις από εκείνους που είναι ακόμα ενεργοί στους δρόμους, και το κράτος έχει βάλει όλες του τις δυνάμεις στην προσπάθεια να συντρίψει την εξέγερση.

Οι πολιτικοί της περιοχής βρίσκονται σε πανικό. Ο πρωθυπουργός της Κροατίας επισκέφθηκε το Μόσταρ (βρίσκεται στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη, αλλά έχει μεγάλο κροατικό πληθυσμό), ένα από τα μέρη όπου οι διαμαρτυρίες εξαπλώθηκαν από την αρχή. Ο Μίλοραντ Ντόντικ (ο πρόεδρος της Σερβικής Δημοκρατίας) είχε επείγουσα συνάντηση με τον Βούτσιτς (ο ντε φάκτο πρωθυπουργός

της Σερβίας). Τα ίδια μηνύματα έρχονται από τα χείλη τους: λένε ότι δεν υπάρχει κίνδυνος τέτοιες διαμαρτυρίες να ξεκινήσουν στα δικά τους κράτη, αλλά αν γίνουν, θα πρέπει να συνθλιθούν, και έτσι είναι καλύτερα να αποσιωπηθεί κάθε είδηση για αυτό που συμβαίνει. Οι φόβοι τους είναι προφανείς, και μας λένε πόσο τρομαγμένοι είναι, πόσο ευάλωτη και πόσο εύθραυστη είναι η παραμονή τους στην εξουσία.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών, η Βοσνία-Ερζεγοβίνη έχει αναφερθεί πιο συχνά από εκείνους που συζητούν την επικείμενη συμπλήρωση εκατό χρόνων από το ξέσπασμα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Συχνά, αυτοί οι σχολιαστές έχουν κάποιο είδος εθνικιστική ή/και ιμπεριαλιστική οπτική. Οι εργαζόμενες τάξεις της σύγχρονης Βοσνίας κατόρθωσαν να βάλουν τη δική τους σφραγίδα σε αυτές τις συζητήσεις, και βρήκαν ένα νέο τρόπο εορτασμού της επετείου της δολοφονίας του φεουδαρχικού ηγεμόνα της Βοσνίας Φερδινάνδου. Αντί για πράξεις ατομικής τρομοκρατίας, ανταποκρίθηκαν μαζικά στην καταπίεση που αντιμετωπίζουν στις μέρες μας με έναν τρόπο που οι "Νέοι Βόσνιοι"* θα μπορούσαν μόνο να ονειρευτούν πριν από έναν αιώνα.

Τώρα που το πρώτο κύμα των διαδηλώσεων έχει κοπάσει, είναι εμφανές ότι οι ελπίδες και τα όνειρα των εξεγερμένων μαζών δεν είναι αρθρωμένα όσο θα μπορούσαν να ήταν αν υπήρχε κάποια οργανωτική και κινηματική υποδομή. Οι συνελεύσεις είναι ένα καλό πρώτο βήμα. Θα δηλητηριαστούν αναγκαστικά από τα απομεινάρια των προηγούμενων ιδεολογιών, από προτάσεις για ουτοπικές λύσεις, όπως περί "τίμων πολιτικών", "ειδικών", κλπ. Ωστόσο, αυτές οι μικρές παρεκκλίσεις της ταξικής συνείδησης δεν πρέπει να μας αποθαρρύνουν - από αυτές τις συνελεύσεις είναι δυνατό να δημιουργηθεί ένα κίνημα το οποίο θα μεταφέρει τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας και της άμεσης δράσης σε όλα τα τμήματα της κοινωνίας. Θα μπορούσαν να βοηθήσουν το κίνημα να επιτύχει το στόχο της μεταφοράς της εξουσίας λήψης αποφάσεων στις μάζες, θέτοντας έτσι τα θεμέλια για μια καλύτερη -και πιο ελεύθερη- κοινωνία. Στην ιδανική περίπτωση, οι εργαζόμενοι θα έχουν περισσότερα να πουν για όλες τις πτυχές της ζωής τους, με συνελεύσεις σε όλους τους κλάδους και τους τύπους εργασιακών χώρων, αρχής γενομένης με εκείνους που παρέχουν και συντηρούν τις βασικές υποδομές, όπως ηλεκτρικό ρεύμα, νερό, τηλεπικοινωνίες, κλπ. Ένα από τα πρώτα καθήκοντα των σημερινών βόσνιων επαναστατών είναι η δημιουργία του είδους των οργανώσεων που απαιτούνται για να πάρουν τον έλεγχο από τους κυβερνώντες, και η οργάνωση -με πειθαρχημένο και καλά σχεδιασμένο τρόπο- εναντίον των κατασταλτικών δυνάμεων του κράτους.

Είναι μια πρόκληση! Για τις εργατικές τάξεις της Σερβίας και των υπόλοιπων Βαλκανίων, για να ακολουθήσουν το μονοπάτι που φωτίζεται από τους εργάτες της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Αν θέλουμε να δημιουργήσουμε μια αταξική, ακρατική, άμεσα δημοκρατική, πραγματικά αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία στο μέλλον, θα πρέπει να οικοδομήσουμε τα κινήματά μας τώρα. Αν χρησιμοποιήσουμε το χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας τώρα, θα μπορούσαμε να οικοδομήσουμε ένα κίνημα της βαλκανικής εργατικής τάξης, ενάντια στον εθνικισμό, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, και για το μέλλον που όλοι έχουμε συμφέρον να μοιραστούμε, με συλλογική ιδιοκτησία και ελευθερία για όλους.

International Workers' Association - Σερβικό τμήμα

* Οι "Νέοι Βόσνιοι" ήταν ομάδα γιουγκοσλάβων αντι-ιμπεριαλιστών, που εμπνεύσαν από αναρχικές ιδέες.

✎ Πηγή - Μετάφραση:
εργατική εφημερίδα Δράση

Γαλλία - Νάντ (23/02)

Στο πλαίσιο της πανευρωπαϊκής μέρας αντίστασης ενάντια στη λεηλασία της φύσης εκατοντάδες διαδηλωτές διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στην κατασκευή αεροδρομίου στη Νάντ της Γαλλίας. Το νέο αεροδρόμιο σχεδιάζεται να αντικαταστήσει το παλιό Nantes-Atlantique. Δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις ενώ είχε προηγηθεί και απεργία πείνας κατοίκων που αντιστέκονταν στις απαλλοτριώσεις εκτάσεων.

Το Σάββατο οι συγκεντρωμένοι ήρθαν αντιμέτωποι με την αστυνομία με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 6 αστυνομικοί και να συλληφθούν 12 διαδηλωτές. «Αυτή η βία είναι απαράδεκτη και θα δείτε μια ιδιαίτερα αποφασιστική απάντηση από το κράτος», δήλω-

σε ο υπουργός, Μανουέλ Βαλς. Σύμφωνα με τον ίδιο χίλια άτομα που ανήκουν στην εξτρεμιστική αριστερά και το Μαύρο Μπλοκ επιτέθηκαν στην αστυνομία κατέστρεψαν βιτρίνες, λεηλάτησαν μια σειρά από καταστήματα και πέταξαν στα έπιπλα στο δρόμο και την είσοδο ενός αστυνομικού τμήματος ενώ εξέφρασε το φόβο του ότι «απομονωμένες ομάδες θα συνεχίσουν το αντάρτικο πόλης».

Αυστραλία - νησί Manus (18/02)

Ενας πρόσφυγας που είχε αιτηθεί άσυλο στην Αυστραλία είναι νεκρός, ενώ άλλος ένας βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση μετά από δύο νύχτες βίαιων ταραχών σε αυστραλιανό υπεράκτιο κέντρο κράτησης μεταναστών στο νησί Μάνους στην

Παπούα-Νέα Γουινέα.

Στη διάρκεια των ταραχών τραυματίστηκαν 77 άνθρωποι. Ένας εξ αυτών που φέρει κατάγματα στο κρανίο μεταφέρθηκε ήδη στην Αυστραλία και ακόμη ένας με τραύμα από πυροβολισμό αναμένεται να μεταφερθεί, καθώς η ιατρική κάλυψη στην Παπούα Νέα Γουινέα είναι ελλιπής.

Την Παρασκευή 21 Φεβρουαρίου πάνω από χίλιοι άνθρωποι διαδήλωσαν στο Τμήμα Μετανάστευσης στη Μελβούρνη απαιτώντας το κλείσιμο του, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις βίαιες επιθέσεις στους αιτούντες άσυλο στο νησί Manus. Οι φωνές των αιτούντων άσυλο στο νησί Manus αποκάλυψαν ότι στη χρήση θανατηφόρου βίας συμμετέχουν η τοπική αστυνομία PNG και το προσωπικό της PNG G4S. Η G4S είναι η ιδιωτική εταιρία ασφάλειας που έχει συμβληθεί και μισθώνεται από την Αυστραλιανή Κυβέρνηση για να διαχειριστεί το κέντρο κράτησης στο νησί Manus.

Κίνα - Επαρχία Ξι-γιάνγκ (15/02)

Χωρικοί στη νοτιοδυτική Κίνα, εξοργισμένοι από τη συνεχή μόλυνση που προκαλεί ένα εργοστάσιο μετάλλων, με τις ευλογίες του ΚΚΚ, επιτέθηκαν στις εγκαταστάσεις και στα

γραφεία της εταιρίας. Οι μπάτσοι επενέβησαν με αποτέλεσμα να ξεσπάσουν συγκρούσεις. Οι κάτοικοι του χωριού Βaha, στην επαρχία Γιουνάν δήλωσαν την Τετάρτη ότι οι μπάτσοι συνέλαβαν πολλούς συντοπίτες τους, συνολικά 16.

Πηγές (sinialo.espin.net, juralib.noblogs.org, anarchypress.gr, athens.indymedia.org)

Ειρηνισμός στα όπλα Η παράδοση ιστορία του Κουρτ Βίλκενς

**«Και καθαγιασμένα είναι τα όπλα
όταν ελπίδα άλλη δεν υπάρχει
παρά μόνο τα όπλα»
Λίβιος**

«Κουρτ Βίλκενς, διαμάντι μου,
Ευγενική σύντροφε και αδερφέ μου...»
Σεβερίνο Ντι Τζιοβάνι

Ο Kurt Guillermo Wilckens, γνωστός ως El Vindicador (Ο Εκδικητής), γεννήθηκε στη Γερμανία στις 3 Νοεμβρίου του 1886. σε ηλικία 24 ετών μετανάστευσε στις ΗΠΑ, όπου έζησε ως περιπλανώμενος εργάτης. Όταν συνελήφθη από την αστυνομία επειδή κοιμήθηκε σε έναν υπό κατασκευή αποχετευτικό αγωγό, αποκαλύφθηκε πως ήταν λιποτάκτης του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου, μπήκε με πλαστό διαβατήριο στη χώρα και σχετιζόταν με τους Γουόμπλις (IWW- βιομηχανικοί εργάτες του κόσμου). Αρχικά ήταν οπαδός του μαρξισμού στη συνέχεια όμως, επηρεάστηκε από τον αναρχοσυνδικαλισμό και από τον ελευθεριακό χριστιανισμό του Τολστόι.

Στις ΗΠΑ δούλεψε ως ανθρακωρύχος, αλλά και σε άλλες δουλειές συμμετέχοντας ενεργά στους ταξικούς αγώνες, συχνά με πρωτότυπο τρόπο. Όταν εργαζόταν σε ένα εργοστάσιο κονσερβοποίησης και παστώματος ψαριών οργάνωσε μια ευφάνταστη ενέργεια σαμποτάζ: «υπήρχαν δυο ποιότητες εμπορευμάτων: τα καλύτερα συσκευάζονταν σε κονσέρβες πολυτελείας και προορίζονταν για τα καταστήματα της αστικής τάξης ανω τα υπόλοιπα πωλούνταν στις εργατικές συνοικίες. Ο Βίλκενς μίλησε με τους συναδέλφους του και συμφώνησαν να κάνουν ακριβώς το αντίθετο: γέμιζαν τις κονσέρβες πολυτελείας με τα απομεινάρια και τα καλύτερα προϊόντα πήγαιναν στα καταστήματα των προλεταρίων, στη φθηνή συσκευασία».

Συμμετείχε στη γενική απεργία του 1916 στην Αριζόνα και φυλακίστηκε για τη δράση του. Θα ξανασυλληφθεί και καταδικαστεί εκ νέου για εσχάτη προδοσία εξαιτίας της εθνικής του καταγωγής και θα οδηγηθεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Τίποτα όμως δε μπορούσε να κρατήσει αυτόν τον ιδιότυπο ειρηνιστή: στις 4 Δεκεμβρίου του 1917 απέδρασε εκ νέου. Το 1919, όμως, απελάθηκε και επέστρεψε στη Γερμανία. Ένα χρόνο αργότερα μετανάστευσε στην Αργεντινή. Εκεί συγκατοικούσε σε ένα μικρό διαμέρισμα με δυο αναρχοσυνδικαλιστές ιταλικής και ισπανική καταγωγής. Φυλακίστηκε για 4 μήνες και εκεί γνώρισε μερικούς αναρχικούς ιλλεγκαλιστές, όπως τον αρτοποιό εργάτη Ραμόν Σιλβέιρα. Ο Βίλκενς παρακολούθησε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τη μεγάλη απεργία των εργατών στην Παταγονία και έστειλε ανταποκρίσεις σε δυο γερμανικές αναρχοσυνδικαλιστικές εφημερίδες, στην Αλάρμ και την Ντερ Σιντικαλιστ. Όταν ακολούθησε η αιματηρή σφαγή των 1500 προλεταρίων, ο Βίλκενς αποφάσισε να παρακάμψει προσωρινά τις ειρηνιστικές του πεποιθήσεις και να εκτελέσει τον επικεφαλής της σφαγής, αντισυνταγματάρχη Βαρέλα, μίσθαρνο όργανο της «Πατριωτικής Λίγκας» των γαιοκτημόνων.

Ο Βίλκενς, αν και πασιφιστής είχε καλές σχέσεις με τους αναρχικούς ληστές και κυρίως με τον Μιγκέλ Ροσίνια. Η παράνομη ομάδα του Ροσίνια ήταν αυτή που προμήθευσε τον Βίλκενς με εκρηκτικά κι ένα περίστροφο. Αν και οι ιλλεγκαλιστές προ-

σφέρθηκαν να τον βοηθήσουν στην απόπειρά του, ο Βίλκενς ήθελε να εκτελέσει τον Βαρέλα μόνος του. Στις 25 Ιανουαρίου του 1923 ήρθε η ώρα της προλεταριακής δικαιοσύνης:

«Τον Καυτό Γενάρη του 1923, ένα πρωί ο Βίλκενς έριξε μια βόμβα κόντρα στον συνταγματάρχη Βαρέλα που έβγαине από την οδό Fitz Roy [...] Καθώς ο μηχανισμός έπεφτε, ένα κορίτσι έβγαине κι αυτό από την πόρτα του σπιτιού το. Αυτός δε δίστασε, πήδησε προς τη μεριά του κοριτσιού και το προστάτευσε με το σώμα του. Ο κρότος,

ο καπνός και τα θραύσματα του φάνηκαν σα διαδοχικές φωτογραφικές εικόνες που δημιουργούσαν την ψευδαίσθηση ενός πινάκα του οποίου οι φιγούρες κινούνταν. Τα πόδια του έμειναν να αιμοραγούν από τα θραύσματα και ο συνταγματάρχης των εκτελέσεων, ζαλισμένος και τραυματισμένος. Ο Κουρτ έβγαλε το περίστροφο Colt, όρμησε προς τον συνταγματάρχη και τον αποτέλειωσε».

Στη φυλακή ο Βίλκενς αλληλογραφούσε με το φίλο του Ντιέγο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν, από τον οποίο ζητούσε βιβλία των Τολστόι, Κροπότκιν, Φερρέρ, Μπακούνιν, Ζολά, Ντοστογιέφσκι, Στίρνερ, Μπίχνερ και λοιπά. Έγραφε στο φίλο του: «και χίλιες φορές να ζούσα, όλες θα τις έδινε με μεγάλη χαρά στον αγώνα». Και αλλού: «Δε νιώθω ένοχος, δε θα εμφανιστώ σα τέτοιος στους εκπρόσωπους της δικαιοσύνης αλλά σα κατηγορος. Εγώ το μόνο που βλέπω είναι η κατάρα των νόμων. Τα δικαστήρια, όπως κάθε εξουσία, δεν εκπροσωπούν τον λαό. Όχι. Ήταν πάντα και είναι ακόμη και σήμερα οι δήμιοι του [...] Όμως, ας μη μιλάμε για εκδίκηση. Δεν ήταν εκδίκηση. Ο Βαρέλα για μένα δεν ήταν ένας ασήμαντος αξιωματικός. Όχι. Αυτός ήταν τα πάντα στην Παταγονία: κυβέρνηση, δικαστής, δήμιος και νεκροθάφτης. Χτυπώντας τον ήθελα να πληγώσω το απογυμνωμένο είδωλο ενός εγκληματικού συστήματος. Όμως η εκδίκηση δεν αρμόζει σε έναν αναρχικό.

Το αύριο, το δικό μας αύριο, δεν μιλά για φιλονικίες, εγκλήματα ή ψέματα. Διατρανώνει ζωή, αγάπη, γνώση».

Ακόμα και μετά τη βίαιη πράξη του, ο Βίλκενς επέμενε στις ειρηνιστικές του πεποιθήσεις και προειδοποιούσε τους αναρχικούς συντρόφους του: «το μίσος, ίσως ασυνείδητα, μεταμορφώνει τους επαναστάτες σε εχθρούς της επανάστασης». Όταν οι δημοσιογράφοι τον ρωτούσαν για τις ιδέες του, αυτός απαντούσε: είμαι αναρχικός κι επομένως εχθρός της βίας! Η φήμη του εξαπλώθηκε πολύ πέρα από το αναρχικό κίνημα: ήταν ιδιαίτερα αγαπητός όχι μονάχα στους κολασμένους των φυλακών, αλλά και σε όλο το αργεντίνικο προλεταριάτο. Γι αυτούς υπήρξε ένας ήρωας της εργατικής τάξης! Κι αυτό έγινε φανερό όταν στις 15 Ιουνίου ο Βίλκενς δολοφονήθηκε ύπουλα στον ύπνο του από τον εθνικιστή δεσμοφύλακα Πέρες Μιγιάν, μακρινό συγγενή του Βαρέλα.

Μετά το θάνατο του Βίλκενς, το αναρχικό συνδικάτο FORA κήρυξε γενική απεργία, την οποία ακολούθησε και η ρεφορμιστική Συνδικαλιστική Ένωση Αργεντινής. Γρήγορα προσχώρησαν στην απεργία και όλα τα εργατικά συνδικάτα και οργανώσεις, ενώ την υποστήριξη τους δήλωσαν και οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές. Δεν άργησαν

στη Βιρτζίνια. Σκοτεινό, δίχως όνομα, εργάτη των κατεδαφίσεων, φωτισμένο, στη κολοσσιαία πράξη του. Συνειδητός και ανθρωπίνος εκτελεστής, περιφρονεί την άξια ζωή του για να σώσει ένα αθώο κοριτσάκι που διατρέχει κίνδυνο και, παρότι, πληγωμένος, επιμένει να τιμωρήσει τον σφαγέα: αφού του έχει ρίξει μία βόμβα, του αδειάζει τις σφαίρες του όπλου του [...] Κι αν φέτος η διαμαρτυρία μας δεν ήχησε εκκωφαντικά στα αυτιά των επιζώντων χασάπηδων των 1500 προλεταρίων που κατακρουρήθηκαν στη μακρινή Σάντα Κρουζ, η αναρίθμητη φάλαγγα των δίχως όνομα, αυτό που έζησαν τρομερές και φρικιαστικές μέρες και γλύτωσαν από την τεράστια εκατόμβη που διέταξε ο συνταγματάρχης Έκτωρ Βαρέλα και εκτέλεσαν οι μεθυσμένοι από μίσος, κρασί και αίμα άνθρωποί του, αυτοί δε ξέχασαν τον εκδικητή τους, τον γενναίο Βίλκενς».

Όμως το αίμα του Κουρτ Βίλκενς δε χύθηκε χωρίς οι σύντροφοί του να πάρουν εκδίκηση...

Ο δολοφόνος δεσμοφύλακας για να προστατευτεί και να μειωθεί η ποινή του στα 8 μόλις χρόνια, παρουσιάστηκε σα τρελός από τους προστάτες του και κλείστηκε στην «Κλινική του Ελέους». Εκεί ήταν κρατούμενος και ένα Πουγκοσλάβος πρώην συνδικαλιστής της FORA, που είχε εκτελέσει το αφεντικό του όταν απολύθηκε. Ο 26χρονος Εστέμπαν Λούσιτς έπασχε από μανία καταδίωξης και ήταν για όλους τους τροφίμους του ψυχιατρείου ένας «αγαθός τρελούλης». Στις 9 Νοεμβρίου του 1925 ο Λούσιτς εκτέλεσε με ένα ρεβόλβερ τον Πέρες Μιγιάν. Οι τελευταίες λέξεις που άκουσε ο Μιγιάν από το στόμα του εκτελεστή του ήταν: Αυτό στο στέλνει ο Βίλκενς! Ο Λούσιτς, όμως, ήταν μοναχά το εκτελεστικό όργανο της προλεταριακής εκδίκησης. Οργανωτής ήταν ένας ρώσος ελευθεριακός, ο Χερμάν Μπόρις Βλαντιμιρόβιτς, μια μυθιστορηματική φυσιογνωμία που αξίζει να τη γνωρίσουμε..

Ο Μπόρις Βλαντιμιρόβιτς αρχικά υπήρξε μέλος του ρώσικου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, στη συνέχεια όμως προσχώρησε στον αναρχισμό. Ήταν συγγραφέας, διανοούμενος, καθηγητής πανεπιστημίου, ζωγράφος, γιατρός και βιολόγος. Ταυτόχρονα ήταν και άνθρωπος της άμεσης δράσης και βομβιστής. Κατάγονταν από οικογένεια ευγενών, την οποία εγκατέλειψε όταν συνδέθηκε με μια επαναστάτρια εργάτρια. Συμμετείχε στο σοσιαλιστικό συνέδριο της Γενεύης το 1904, έγραψε πλήθος βιβλίων και μιλούσε εκτός από ρώσικα και γερμανι-

Oberst Varela

Τον Ιούνιο του 1925, στη δεύτερη επέτειο της δολοφονίας του Κουρτ Βίλκενς ο αναρχικός ληστής Σεβερίνο Ντι Τζιοβάνι έγραψε ένα άρθρο στο περιοδικό Κουλμίνα: «Βίλκενς! Ας τον θυμόμαστε κάθε στιγμή για τον εργατικό και ηρωικό του βίο. Ας τον θυμόμαστε σαν αθέατο στρατιώτη στη μακρινή γη της Γερμανίας, στα ορυχεία του Ρουρ, υποκινητή της εξέγερ-

κά, γαλλικά και ισπανικά. Μετά το θάνατο της γυναίκας του και την ήττα της επανάστασης του 1905 στη Ρωσία έπεσε σε κατάθλιψη και έγινε αλκοολικός. Αφού δώρισε το σπίτι του στη Γενεύη στους αναρχικούς κατέφυγε στην Αργεντινή και ξαναδραστηριοποιήθηκε πολιτικά με το ξέσπασμα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Η οκτωβριανή επανάσταση στη Ρωσία το 1917 αναπτέρωσε το ηθικό του Βλαντιμιρόβιτς, όπως και πολλών αργεντινών αναρχικών που αυτοπροσδιορίζονταν ως "αναρχομπολσεβίκοι". Ο Βλαντιμιρόβιτς στην προσπάθειά του να χρηματοδοτήσει την έκδοση αναρχικής εφημερίδας οργάνωσε μαζί με δυο ακόμα προλετάριους αναρχικούς μια ληστεία σε ανταλλακτήριο

συναλλάγματος. Κατά τη διάρκεια της ληστείας σκοτώθηκε ένας μπάτσος και ο Βλαντιμιρόβιτς καταδικάστηκε σε θανατική ποινή, που μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη. Ο ίδιος ανέλαβε την ευθύνη της ληστείας λέγοντας: «Όλα τα μέσα είναι άγια!».

Όταν ο δολοφόνος του Βίλκενς μπήκε στο ψυχιατρείο, ο Βλαντιμιρόβιτς αποφάσισε να εκδικηθεί. Άρχισε να πουλάει τρέλα και πράγματι μεταφέρθηκε στο άσυλο. Στο ψυχιατρείο τον επισκέφθηκαν δυο ρώσοι αναρχικοί κι ένας αργεντινός αναρχοσυνδικαλιστής. Ένας από τους επισκέπτες του πέρασε το ρεβόλβερ, επειδή όμως ο ίδιος δεν είχε επαφή με την πέρυγα του Πέρες Μιγιάν, έπεισε τον Λούσιτς να εκτελέσει την πράξη της προλεταριακής δικαιοσύ-

νης. Έτσι ο Βλαντιμιρόβιτς πήρε εκδίκηση για το αίμα ενός αναρχικού που μισούσε τη λέξη "εκδίκηση"...

Αυτή ήταν η ιστορία του Κουρτ Βίλκενς, ενός αναρχικού που με το προσωπικό του παράδειγμα διέλυσε τα στερεότυπα της βίας και της μη βίας. Όπως έγραψαν κάποιοι αναρχικοί σύντροφοί του: «Ψάλλει ο λαός το άσμα του θανάτου, έχοντας δώσει ανένδοτες μάχες για την πρόοδο. Ψάλλει! Και όταν δεν διατρέχει ο Ιησούς τους αιώνες με την αιμορροούσα καρδιά του παρσία, το κάνει ο Βίλκενς, απόλυτα τραγικός, αυτοκαταστρέφεται για να λυτρώσει με τη θανάσιμη ορμή του ζωές που μόλις αρχίζουν ανω όνειρα που βλαστάνουν ανω ελπίδες που ακτινοβολούν, στα όμορφα

χείλη, στα όμορφα μάτια ενός κοριτσιού. Ψάλλει ο λαός το άσμα του θανάτου. Και για τα δάκρυα των μανάδων, τους πόθους των κοριτσιών και την αγωνιώδη λαχτάρα των αγοριών εξαπολύει στο κόσμο καρδιές του Ιησού, βόμβες του Βίλκενς. Ζήτω η Αναρχία!».

▲ **Ασύμμετρη Απειλή**

ΠΗΓΕΣ:

- Οσβάλντο Μπάγερ: «Η εξέγερση στην Παταγονία» εκδ. Κουκίδα
- Eduardo Rosenzvaig: «Το όνειρο με τα δαμάσκηνα» Πανοπτικόν τεύχος 17

Τρόμος και Θνητοί Θεοί: Αναφορές στη Γαλλική Επανάσταση

Η πρώτη φορά που χρησιμοποιήθηκε η λέξη "τρομοκρατία", δεν ήταν για να καταγγείλει τις βίαιες πολιτικές πράξεις μεμονωμένων ατόμων ή μικρών ομάδων εναντίον μιας χώρας ή κυβέρνησης, αλλά για να περιγράψει ένα νέο καθεστώς: το Καθεστώς του Τρόμου (La Terreur) της Γαλλικής Επαναστατικής Κυβέρνησης. Ο Ροβεσπιέρος, επικεφαλής των Γιακοβίνων, της πολιτικής λέσχης που βρισκόταν στην κορυφή της πολιτικής ιεραρχίας την εποχή του Τρόμου (από το 1793 μέχρι το 1794) δικαιολόγησε τον τρόμο ως μέσο απονομής δικαιοσύνης: "αν η πηγή της λαϊκής κυβέρνησης σε καιρό ειρήνης είναι η αρετή, οι πηγές στον καιρό της επανάστασης γίνονται αυτόματα η αρετή και ο τρόμος... Ο τρόμος δεν είναι τίποτε άλλο παρά δικαιοσύνη, άμεση, γρήγορη, άκαμπτη..."

Το 1651 ο Άγγλος πολιτικός φιλόσοφος Τόμας Χομπς είχε περιγράψει το Κράτος ως Θνητό Θεό (τον Λεβιάθαν) που εμπνέει τρόμο με την έννοια του δέους, για να αποτρέψει τους ανθρώπους από το να αλληλοσκοτώνονται λόγω των ενστίκτων τους. Οι Γιακοβίνοι στα τέλη του 19ου αιώνα χρησιμοποίησαν τον τρόμο ως εργαλείο εξολόθρευσης πραγματικών και υποτιθέμενων εχθρών της Επανάστασης, αλλά και απλώς υπόπτων. Η Γαλλική Επανάσταση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί από δυο βασικές

φάσεις βίας: Αντιδραστική/Επαναστατική Βία και Καθεστωτικός/Μεταεπαναστατικός Τρόμος. Ένα παράδειγμα «απονομής δικαιοσύνης» είναι πως κατά τη διάρκεια της εποχής του Τρόμου καταδικάζονταν σε αποκεφαλισμό όποιος έκοβε ένα Δέντρο της Ελευθερίας, που ήταν το σύμβολο αναγέννησης του Γαλλικού Κράτους...

Προοδευτικοί αλλά και συντηρητικοί Ευρωπαίοι του 19ου αιώνα, όταν είχε πια δημιουργηθεί ένα ισχυρό αστικό Κράτος στη Γαλλία, έβλεπαν με κατανόηση τη βία της

προεπαναστατικής φάσης, θεωρώντας πως ήταν μια αναγκαιότητα λόγω της ακραίας ένδειας και καταπίεσης. Ο Κάρολος Ντίκενς στο μυθιστόρημά του Ιστορία Δύο Πόλεων περιγράφει με θαυμασμό το πάθος των επαναστατών στην άλωση της Βαστίλης και δικαιολογεί το εκδικητικό τους μένος. Στη δεύτερη φάση, όμως, όταν έχουν πάρει την εξουσία στα χέρια τους, περιγράφει τους επαναστάτες ως αιμοδιψείς, κακόβουλους εξουσιομανείς "πατριώτες" που ακονίζουν τα ματωμένα τους σπαθιά - με πρώτο το ζεύγος Ντεφάρζ, ψευδοδικάζουν και στέλνουν στη γκιλοτίνα ανθρώπους μόνο με την υποψία συνομωσίας με το Παλαιό Καθεστώς.

Το Κράτος, επομένως, ήταν αυτό που και θεωρητικά και πρακτικά έπρεπε να εμπνέει, αλλά και εκείνο που άσκησε τον μεγαλύτερο και κυριολεκτικό Τρόμο. Όπως έλεγε ο Ερρίκο Μαλατέστα, η βία που έχει ως στόχο την απελευθέρωση είναι ιερή. Αντίθετα, "υπάρχουν ακόμη πολλοί που γοητεύονται από την ιδέα του τρόμου. Αυτοί νομίζουν ότι η γκιλοτίνα, οι τουφεκιμοί, οι σφαγές, οι εκτοπίσεις, η φυλακή...είναι ισχυρά και απαραίτητα όπλα της επανάστασης... Αλλά η αλήθεια είναι...πως... ο τρόμος υπήρξε ανέκαθεν εργαλείο της τυραννίας".

Θα συμφωνούσε ο Ντίκενς, μέσω του χαρακτηριστήρα του Σίντντεϊ Κάρτον που θυσι-

άζεται για να σώσει μια οικογένεια από την κρατική γκιλοτίνα, καθώς τον βάζει να οραματίζεται μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία: "Βλέπω...τον Ντεφάρζ, την Εκδίκηση, τον Ένορκο, το Δικαστή, σειρές από νέους καταπιεστές που ξεπετάχθηκαν από την καταστροφή των παλιών, να αφανίζονται από το ίδιο τιμωρητικό εργαλείο... Βλέπω μια όμορφη πόλη και έναν υπέροχο λαό να υψώνεται από αυτήν την άβυσσο και, παλεύοντας να γίνει πραγματικά ελεύθερος, μέσα από τους θριάμβους και τις ήττες...βλέπω τα δεινά της εποχής αυτής μα και της προηγούμενης...σταδιακά να εξαγνίζονται και να ξεθωριάζουν".

Αν ο τρόμος της επανάστασης εξαγνίζεται, ο μόνιμος τρόμος συνηθίζεται. Γυρνώντας στον Θνητό Θεό του Χόμπς, το Ηγεμονικό Κράτος ή τον μοναχικό Ηγεμόνα, το στοιχείο τρόμου υπήρξε ανέκαθεν ισχυρό εργαλείο για την πειθαρχία του λαού. Σήμερα δεν έχουμε γκιλοτίνα, αλλά έχουμε θεούς, θνητούς και μη, που μπορεί να μην εμπνέουν οι ίδιοι τρόμο, αλλά κάνουν ολοένα και περισσότερες προσπάθειες για να νιώσουμε ότι βρισκόμαστε υπό μόνιμη απειλή τιμωρίας σε περίπτωση μη συμμόρφωσης στο Κράτος του Ζόφου, που θα 'λεγε και ο Τολστόι.

▲ **nam sibyllam**

κυκλοφορεί από τις εκδόσεις: **υδιστήσορ**
λαπειλή

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΗ ΣΑΡΚΑ ΤΟΥΣ:
τα αποηλωτά πρόβατα του πληβειακού χριστιανισμού

Κομμάτι της ιστορίας των καταπιεσμένων είναι και η πληβειακή αυτή επαναστατική έκφανση, κυρίως εκείνες οι μεσαιωνικές αιρέσεις που αντιστάθηκαν ένοπλα στην κυρίαρχη εκκλησία, η οποία φρόντισε να εξορίσει το όραμα της αντι - κυριαρχικής κοινωνίας σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, στο επέκεινα της «Βασιλείας των Ουρανών». Αντίθετα με την επίσημη εκδοχή του (παυλικού) χριστιανισμού, οι αιρετικοί αυτοί, που αυτοπροσδιορίζονταν ως «πραγματικοί χριστιανοί», ζητούσαν την επιστροφή στο πνεύμα αλληλεγγύης του πρωτο - χριστιανικού κομμουνισμού, εκφράζοντας τη «βούληση παροντοποίησης» ενός κόσμου χωρίς κοινωνικές και ταξικές διακρίσεις. Όπως γράφει και ο αναρχικός στοχαστής Ε. Colombo: «η χριστιανική πολιτική σκέψη φαντάστηκε κι αυτή ένα κόσμο χωρίς κυριαρχία, τον απέκλεισε όμως από το παρόν, παραπέμποντάς τον στη χρυσή εποχή των απαρχών ή στο πέρας των χρόνων της Βασιλείας των Ουρανών. Η βούληση παροντοποίησης αυτού του κόσμου ήταν έργο πλήθους αιρέσεων»

Do It Yourself μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα

Η αυτοοργάνωση και η αντιεμπορευματική κουλτούρα είναι κομμάτι του αγώνα του ανθρώπου, ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεση, για την κοινωνική απελευθέρωση. Όποιες μπάντες της αντιεμπορευματικής D.I.Y σκηνής επιθυμούν να παρουσιάσουμε και να διανέμουμε τα άλμπουμ τους είτε μέσω λινκ ή και φυσικά από το distro της κατάληψης Ευαγγελισμού, μπορεί να επικοινωνήσουν μαζί μας στο e-mail: apatris.news@gmail.com

Antimob "Antimob"

Έχουμε γράψει αρκετές φορές σε αυτή εδώ τη στήλη για αντιεμπορευματικές μπάντες, οι οποίες δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από αντίστοιχες εμπορικές που κυκλοφορούν τη δουλειά τους σε δισκογραφικές εταιρίες. Μια ακόμη τέτοια περίπτωση είναι και οι Antimob από την Αθήνα. Οι Antimob δημιουργήθηκαν το 2005 και κυκλοφόρησαν μια demo κασέτα το 2007 παίζοντας παράλληλα και αρκετά live σε καταλήψεις όπως η Βίλα Αμαλίας και πανεπιστήμια.

Το 2012 το demo με τη προσθήκη μερικών ακόμη κομματιών κόβεται σε δίσκο 12'' βινυλίου με τίτλο το όνομά τους. Δεν υπάρχουν λόγια να χαρακτηρίσουν αυτόν τον δίσκο. Πρόκειται για έναν καταγιστικό δίσκο πραγματικό οδοστρωτήρα! Είχα καιρό να ακούσω τόσο μεστό και συμπαγές crust hardcore με ελληνικό πολιτικό στίχο και δεν είναι τυχαίο που το μακροβιότερο και καλύτερο Punk fanzine του Πλανήτη, το Maximium Rock n' Roll που κυκλοφορεί από τις αρχές της δεκαετίας του 80 στις ΗΠΑ, να βγάλει τον συγκεκριμένο δίσκο "δίσκο του μέλλοντος" και καλύτερο Hardcore δίσκο στο κόσμο για το 2012. Αν αναλογιστούμε ότι οι στίχοι των Antimob είναι στην ελληνική γλώσσα, γλώσσα ακατανόητη για έναν Αμερικάνο καταλαβαίνετε για τι δίσκο μιλάμε.. Μπορείτε να κατεβάσετε ελεύθερα το δίσκο σε μορφή mp3 από το σάϊτ της μπάντας: <http://antimob.bandcamp.com/>

Αν θέλετε να τον παραγγείλετε σε μορφή βινυλίου επικοινωνήστε μαζί τους στο e-mail antimob2009@gmail.com

Ατοπία "Ατοπία"

Οι «Ατοπία» είναι μια diy μπάντα από Αθήνα η οποία απαρτίζεται από μέλη των γνωστών hardcore συγκροτημάτων "Ανατέλλων Τρόμος" και "Ανάσα Στάχτη". Στα τέλη του 2012 κυκλοφόρησε σε δική της παραγωγή την πρώτη της ομότιτλη δουλειά η οποία όπως λένε τα ίδια τα μέλη της μπάντας είναι το τέλος του συγκροτήματος. Οι "Ατοπία" Κινούνται στο γνωστό hardcore-crust ύφος ενώ στοιχεία post, dark και metal στροβιλίζονται μέσα στα κομμάτια τους.

Οι στίχοι των κομματιών είναι γραμμένοι στην ελληνική γλώσσα βασισμένοι στο κοινωνικοπολιτικό ύφος. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που τους κάνουν να ξεχωρίζουν είναι η προσθήκη βιολιού στα κομμάτια δίνοντας ένα πιο μελαγχολικό, λυρικό αλλά και σκοτεινό μοτίβο που δένει απόλυτα με την όλη punk αισθητική του δίσκου. Μπορείτε να κατεβάσετε ελεύθερα το δίσκο τους από το λινκ: <http://www.mediafire.com/download/cfdj4vr8jfsnl4/Atopia+-+Self+Titled+%282012%29+%5Bmp3%5D.rar>

Omject "The Psychocolony of Athens indymedia center" (Album), "On Heroes and Tomps" E.P.

Ο Omject δεν είναι κάποια μπάντα. Είναι ένας άνθρωπος που ζει στο Ηράκλειο Κρήτης, ο οποίος από το 2006 ως το 2010 μέσα το συγκεκριμένο project, με τη χρήση samples και λούπες από διάφορα μουσικά είδη προσπάθησε να δημιουργήσει ένα εντελώς διαφορετικό μουσικό ύφος σε σχέση με το από που προέρχονταν τα

μουσικά δείγματα που χρησιμοποίησε. Το αποτέλεσμα ήταν ένας δίσκος και ένα E.P. τα οποία κυκλοφόρησαν αποκλειστικά στο διαδίκτυο χωρίς κανενός είδους αντίτιμο. Η μουσική του κρίνεται ως experimental punk χωρίς όμως ο όρος Punk να τη δεσμεύει ηχητικά. Όπως σημειώνει ο ίδιος στη σελίδα που υπάρχει για να κατεβάσετε τη δουλειά του: "Ο Omject είναι μια μοναχική μουσική διαδρομή περιορισμένης διάρκειας που έχει αφετηρία αλλά όχι προορισμό. Πίσω από αυτό το περιεγμένο όνομα που δεν σημαίνει τίποτα κρύβεται ένας άνθρωπος που θέλησε κάπου το 2006 να μιλήσει κοινωνικά και πολιτικά μέσα από τους ήχους, τις παραμορφώσεις, τα samples. Δεν έχει καμία σημασία ποιος είναι πραγματικά και αυτό γιατί από τη στιγμή που η μουσική του γίνεται δημόσιο κτήμα, αυτόματα παύει να ανήκει στον ίδιο απαλλάσσοντας τον, ταυτόχρονα, από το βάρος της πνευματικής της ιδιοκτησίας. Εξάλλου ποτέ η αναπνοή του κόσμου δεν ήταν ιδιοκτησία ενός και μόνο ανθρώπου."

Κατεβάστε δωρεάν το δίσκο και το E.P. στα λινκ:

<http://www.diy-music.org/music/diy/electronic/omject-the-psychocolony-of-athens-indymedia-center-533-zip>

<http://www.diy-music.org/music/diy/electronic/omject-on-heroes-and-tombs-ep-2010>

V.A. Bakuretsu

Η "Bakuretsu" είναι μία συλλογή της DIY "εταιρίας" Body Blow records η οποία κατά το ήμισυ εδρεύει στο Ηράκλειο Κρήτης. Στη πραγματικότητα πρόκειται για μία συλλογική προσπάθεια μερικών συγκροτημάτων να τυπώσουν και να κυκλοφορήσουν τα κομμάτια τους μέσα από ένα δίσκο βινυλίου, ο οποίος είναι από μόνος του ένα πείραμα το οποίο αποτυπώνεται στο εξώφυλλο του δίσκου, ένα χειροποίητο εξώφυλλο το οποίο σε κάθε

αντίτυπο είναι διαφορετικό. Τα παιδιά που δημιούργησαν τη συλλογή αγόρασαν παλιά μεταχειρισμένα βινύλια από δισκοπωλεία, των οποίων πήραν τα εξώφυλλα και τα ξανατύπωσαν από πάνω, αφήνοντας όμως τις αρχικές εικόνες χωρίς να τις πειράξουν στο background! Το αποτέλεσμα είναι στη πραγματικότητα μια χρηστική ανακύκλωση των παλιών εξωφύλλων χωρίς να κρύβουν την αρχική τους χρήση. Μουσικά ο δίσκος κινείται σε Garage, Punk, Rockabilly και Surf δρόμους και συμμετέχουν οι μπάντες: Acid Baby Jesus, Johnny Carbonaras, Screaming Fly, Bazooka, The Aas, Caveman Joe & Thee Afrodyses and Boblywood.

Συλλογή η οποία είναι "κατάλληλη" για να ακούγεται δυνατά προσφερόμενη δε για οργιαστικό χορό. Η συλλογή τυπώθηκε σε 500 βινύλια τα οποία μπορούν να βρεθούν σε διάφορα distro σε DIY συναυλίες, ενώ σε ηλεκτρονική μορφή υπάρχει για να τη κατεβάσετε ελεύθερα στο λινκ: <http://www.bodyblows.net/downloads.html>

Κολλεκτίβα «Θέατρο Δρόμου»

Το Θέατρο Δρόμου είναι μία καλλιτεχνική κολλεκτίβα, της οποίας τα μέλη ασχολούνται με διάφορες μορφές τέχνης και ανήκουν στον ευρύτερο αντικαπιταλιστικό χώρο. Έτυχε όσοι επινόησαν την ομάδα στην αρχή να είναι χιπχοπάδες. Επειδή όμως η νόηση είναι απαιτητική, προσπαθήσαμε να ορίσουμε εκ νέου το hip-hop ώστε να συνεννοούμαστε καλύτερα με όσους ενδιαφέρονται να μάθουν τί σκατά κάνουμε. Κάπως έτσι καταλήξαμε να πούμε πως hip-hop πρώτα είναι λόγος - κι ο λόγος ενσαρκώνεται με διάφορες μορφές - κι υπάρχουν διάφοροι που έχουν πολλούς λόγους να κάνουν τέχνη.

Έτσι λοιπόν μέσα στο θ*δ - προς το παρόν - είμαστε κάποιοι που κάνουν hip-hop, κάποιοι που γράφουν ποιήματα και διηγήματα και κάποιοι που φτιάχνουν comics, βάφουν και ζωγραφίζουν. Επειδή όμως δεν υπάρχουν πόστα στην τέχνη, οι ρόλοι συχνά εναλλάσσονται.

Μέσω της συλλογικότητας εκφράζουμε τις επιθυμίες μας με τους όρους που θέτουμε οι ίδιοι. Καθετί που δημιουργούμε είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την πολιτική, καθώς δεν τίθεται θέμα διαχωρισμού της τελευταίας με οποιαδήποτε έκφανση της καθημερινότητας. Για τον ίδιο λόγο και οι δομές, τις

οποίες επιλέγουμε ως μέσα, έχουν οριζόντιο χαρακτήρα, ώστε ο καθένας μας να βρίσκει κομμάτια του συλλογικού του εαυτού, σε μια εποχή διάχυτου ατομισμού. Κι αυτές ακριβώς τις δομές θέλει να προτάξει το θ*δ: αντι-τέχνη, απέναντι στη μικροαστική τέχνη, από τους από-τα-κάτω για τους από-τα-κάτω.

Ορισμένες από τις δουλειές που έχουν κυκλοφορήσει μέσω του θ*δ:

Cds:

- 000: Βδέλυγμα & Onesebeforetheend - 8 φετίχ

Κάποτε, κάποιοι έλεγαν πως σε μια ζωή που έχει γίνει θέατρο, η διαχωρισμένη τέχνη σκη-

νοθετεί ορισμένες υπερβολές. Όταν εδώ και δεκαετίες το φετίχ του εμπορεύματος θεοποιήθηκε και έτσι νομιμοποιήθηκε στις συνειδήσεις των υπηκόων, θάφτηκαν ακόμα βαθύτερα κάποια άλλα φετίχ, τόσο σκοτεινά όσο και κοινά, για τα οποία η ηθική μας απαγορεύει να μιλάμε.

- 001: Jolly Roger - Κενό

Είναι μια κρίσιμη στιγμή, κατά την οποία έχεις δύο επιλογές: είτε να βυθιστείς για πάντα μέσα του με όλη σου την ψυχή, είτε να μαζέψεις όσο σκοτάδι σου προσέφερε απλόχερα και να το κάνεις φωτιά.

Comics/διηγήματα/ποιητικές συλλογές:

α': Ο πιο σίγουρος τρόπος για να κόψετε το κάπνισμα - Φρανκ

Ο σιγουρότερος τρόπος να κόψει κανείς το κάπνισμα είναι να πεθάνει, και ο ευκολότερος τρόπος να ενισχύσει το σύστημα είναι να μείνει ένα με το μηδέν. Μια σύντομη εικονογραφημένη ιστορία ενός τύπου και μιας τρύπας.

β': Όταν γυρίσεις - Φώντας

Το «Όταν γυρίσεις...» είναι μια συλλογή 28 ποιημάτων. Βασίζεται στη λογική του ότι αναζητάς κάτι που δεν το έχεις ζήσει, αλλά αυτή η αναζήτηση γίνεται με όρους νοσταλ-

γίας, σα να ήταν πάνω κάτω αυτή η μοίρα σου.

γ': Chocofant - Φώντας

Ένας ελέφαντας ξεπεσμένος κομμουνιστής παλεύει με το lifestyle του περιθωρίου που του επιβάλλει η Αθήνα. Ναρκωτικά, γυναίκες, Όργουελ ή κάτι άλλο πιο αντιδραστικό ελπίζοντας τα free press να μην τον περάσουν στο ντούκου.

δ': 8 φετίχ - Director's Cut

Βιβλίο-αφιέρωμα στο δίσκο «8 φετίχ» που περιέχει ένα εικονογραφημένο στιγμιότυπο από κάθε κομμάτι του album αλλά και 8 κείμενα (διηγήματα, ανακρίσεις πρωταγωνιστών, ποιήματα κλπ) τα οποία αντλούν θεματολογία από τις πρωταρχικές αφηγήσεις. Η εικονογράφηση ανήκει στον Φρανκ ενώ τα κείμενα επιμελήθηκαν οι: Savage DK, Alex Titkon, Πινόκιο, Φώντας, Δερβίσης, Anima, Πολύγωνος.

Σύντομα:

Φρανκ - Γρανάζι

Βδέλυγμα & Jolly Roger - Αλίμονο σ' εκείνους που γελάνε εδώ

Επισκεφθείτε το blog μας στο:

<http://theatrodromou.blogspot.gr/>

Επικοινωνήστε και παραγγείλτε κάτι από τα παραπάνω στο: theatrodromou@yahoo.gr

Για το Ρεμπέτικο Τραγούδι (αφού μας αρέσει...)

Αν προσπαθήσουμε να δώσουμε έναν περιεκτικό ορισμό για το ρεμπέτικο τραγούδι θα λέγαμε ότι αποτελεί ένα μουσικό ιδίωμα το οποίο άνθιζε στα αστικά κέντρα της ελληνικής επικράτειας κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα. Τα ρεμπέτικα τραγούδια είναι μικρά, ευκολονόητα και απλά τραγούδια με κοινωνικό περιεχόμενο, ερμηνευμένα από ανθρώπους λαϊκούς. Κάποιοι μελετητές τα θεωρούν μετεξέλιξη των δημοτικών και των κλέφτικων τραγουδιών. Βέβαια, ακριβώς επειδή οι κοινωνικές παράμετροι που το πλαισιώνουν καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό το περιεχόμενό του, θα λέγαμε ότι το ρεμπέτικο τραγούδι ανάγεται σε κοινωνικό φαινόμενο.

Οι απαρχές του ρεμπέτικου τραγουδιού

*Εγές το βράδυ είδα στ' όνειρό μου
πως είχες τα μαλλάκια σου ριγμένα στο
λαιμό μου*

*αμάν άμαν, πια μικρό μην κλαις
αμάν άμαν, κι έχεις ό,τι θες
Σπάω τα πιάτα για τα δυο σου
μαύρα μάτια*

(Θα σπάσω κούπες, Σμυρναϊκή
Εστουδιαντίνα 1908)

Στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου, σε αρκετά αστικά κέντρα άρχισαν να αναδύονται περιθωριακές κοινωνικές ομάδες με έντονο αντιθεσμικό-αντισυστημικό χαρακτήρα και δικές τους ηθικές αξίες. Τα ονόματα που τους προσδίδονται είναι πολλά: κουτσαβάκηδες κι αργότερα μάγκες, βλάμηδες, τσιφτιδες, ρεμπέτες. Επρόκειτο για άντρες με ως επί το πλείστον εμπειρία στη φυλακή, οι οποίοι σύχναζαν στους λεγόμενους «τεκέδες», μέρη όπου μαζεύονταν για να καπνίσουν χασίσι. Η ρεμπέτικη μουσική φαίνεται να γεννήθηκε μέσα στους τεκέδες και τη φυλακή, ως τρόπος έκφρασης των περιθωριακών μαζών των πόλεων.

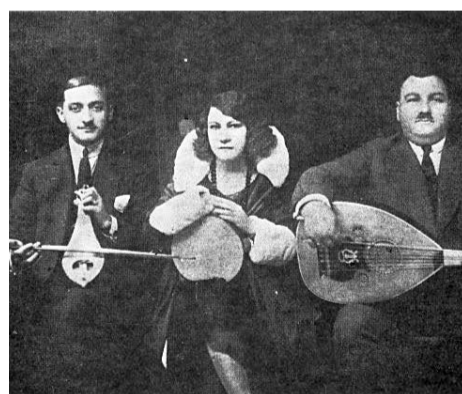
Με το τέλος του ελληνοτουρκικού πολέμου και την καταστροφή της Σμύρνης το 1922, ο ελλαδικός χώρος δέχτηκε μεγάλο αριθμό προσφύγων, μετά την υποχρεωτική ανταλλαγή πληθυσμών. Οι άνθρωποι αυτοί, που κουβαλούσαν την καλλιέργεια μιας εκλεπτυσμένης μουσικά κοινωνίας, άρχισαν να ανοίγουν τα δικά τους μαγαζιά όπου παιζόταν η μουσική τους. Τα μαγαζιά αυτά, που πήραν σταδιακά τη μορφή λαϊκών καφενείων της εποχής, ονομάστηκαν «καφέ αμάν», κυρίως λόγω του επαναλαμβανόμενου επιφωνήματος «αμάν, αμάν», που χρησιμοποιούσαν οι τραγουδιστές (αμανετζήδες) κατά τον αυτοσχεδιασμό τους πάνω στους στίχους των κομματιών. Σταδιακά, κάποιοι από αυτούς ήρθαν σε επαφή με τους ρεμπέτες,

ίσως λόγω της κοινής τους αντίληψης για τη διασκέδαση ή λόγω της χρήσης χασίσι, που συνηθιζόταν στην Τουρκία.

*Άιντε σαν πεθάνω τι θα πούνε,
πέθανε ένας χασικλής (κάποιο παιδί)
πέθανε ένας δερβίσης (λεβέντης)
ένας καραμπουζουκλής. (που γλεντούσε τη
ζωή)*
(Της καναβουριάς τα φύλλα. Στίχοι
μουσική: Μπάμπης Μπακάλης)

Κάπως έτσι ξεκίνησε μία αλληλεπίδραση μεταξύ του σμυρναϊκού στυλ των προσφυγικών καφενείων και του ρεμπέτικου των φυλακισμένων και χασικλήδων, χωρίς όμως να υπάρξει ταύτιση. Δέκα χρόνια μετά την ανταλλαγή πληθυσμών, τα ρεμπέτικα τραγούδια σταμάτησαν να είναι αποκλειστικότητα του τεκέ και πήραν το χαρακτήρα της λαϊκής μουσικής της πόλης. Τότε έγιναν και οι πρώτες ηχογραφήσεις με περισσότερο επαγγελματικά χαρακτηριστικά.

Ανάμεσα στους σημαντικότερους εκπροσώπους του τότε ρεμπέτικου στυλ ήταν ο Παπαϊωάννου, ο Βαμβακάρης, ο Περγινιάδης, ο Μάθησης και ο Μπάτης, αλλά και ο Τούντας, ο Νούρος, ο Ρούκουνας, η Μαρίκα Παπαγκίκα, η Ρόζα Εσκενατζή και η Ρίτα Αμπατζή.

Εξέλιξη: ρεμπέτικο και σμυρναϊκό τραγούδι στις δεκαετίες 1930- 1960

Κατά τη δεκαετία του 1930 το σμυρναϊκό τραγούδι που είχε νωρίτερα γνωρίσει μεγάλη επιτυχία, άρχισε να υποχωρεί και τη θέση του σε δημοτικότητα πήρε το ρεμπέτικο του Πειραιά, του τεκέ. Την περίοδο αυτή, αναδείχθηκαν και οι: Χατζηρήστος, Γενίτσαρης, Γιόβαν Τσαούς, Στέλλα Χασκίλ, Σωτηρία Μπέλλου και Σεβάζ Χανούμ.

*Ήρθαν μπάτσοι βρε και μας πήραν
και στου Συγγρού καλέ μας πήγαν
βρε και υπόδικους μας ρίξαν
μωρ' και στην φυλακή μας 'κλείσαν*

*Βρε αστυνόμε και ειρηνοδίκη
μωρ' βγάλε γρήγορα τη δίκη
θα 'ρθούνε μπάτσοι να ορκιστούνε
και ψέματά να μη σας πούνε*
(Μάγκες καραβοτσακισμένοι. Στίχοι,
μουσική: Γιώργος Μπάτης 1930)

Καθώς γινόταν έντονη η άνοδος του ναζισμού σε αρκετές χώρες της Ευρώπης, έτσι και στην Ελλάδα, επιβάλλεται από τη βασιλική παράταξη η δικτατορία της 4ης Αυγούστου 1936. Αναπόφευκτα, ξεκίνησαν οι διώξεις για το χασίσι, οι επιθέσεις στους τεκέδες και το κυνήγι των ρεμπετών. Ακολούθησε λογοκρισία των τραγουδιών που επρόκειτο να ηχογραφηθούν, λόγω θεματολογίας (φυλακή, ναρκωτικά, μάγκικη ζωή) και επιβλήθηκε αλλαγή των θεμάτων στα τραγούδια, τα οποία πια αναφέρονταν στον έρωτα, την ξενιτιά, τη ζήλεια, κτλ. Δεν υπάρχει ούτε ένα δείγμα τραγουδιού με μάγκικη φρασεολογία στους δίσκους της εποχής. Οι δισκογραφικές εταιρίες δεν αντέδρασαν καθόλου, αν και πολλοί δίσκοι κατασχέθηκαν και η πλειοψηφία των δημιουργών έσπευσαν να συμμορφωθούν, περιορίζοντας δραστηκώς τον αμανέ. Αλλαγές, όμως υπέστη και η φόρμα των τραγουδιών, αφού ελαχιστοποιήθηκαν τα οργανικά μέρη (ταξίμα) αφενός για να χωρούν τα τραγούδια σε ένα δίσκο 78 στροφών και αφετέρου γιατί θεωρήθηκαν αναβιώσεις του ανατολίτικου πολιτισμού και τέτοιες αναβιώσεις «όφειλαν να παταχθούν». Την περίοδο εκείνη λοιπόν, γίνεται πλέον αναγκαστική η φυγή πολλών ρεμπετών προς την επαρχία και τη Θεσσαλονίκη, όπου τα πράγματα ήταν πιο ήρεμα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1940 τα φασιστικά καθεστώτα της Ιταλίας και της Γερμανίας συνεργαζόμενα, πυροδοτούν τη συνθήκη που οδηγεί στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Ελλάδα μπήκε στον πόλεμο στις 28 Οκτωβρίου του '40, όταν ο δικτάτορας Μεταξάς αρνήθηκε την είσοδο των ιταλικών στρατευμάτων στον ελλαδικό χώρο.

*Βρε γρουσουζή Μουσουλίνι
πού (ει)'ν(αι) τα τόσα μεγαλεία
Πού 'τάξες κάθε λιγάκι
στην καημένη Ιταλία
Την ετάραξες στην πείνα
κι είναι πια ξελιγωμένη
Μονάχ' (α) η δική σου τσέπη
είναι παραφουσκωμένη
Τα καημένα τα παιδιά της
δεν τολμούν να πούν κουβέντα
τους εράψατε το στόμα
(ε)'σου ο Τζιάνος και η Έλντα
Μουσουλίνι άλλαξε γνώμη
έλα πια στα σύγκαλά σου
γιατί έφτασε η ώρα
να τινάξεις τα μυαλά σου*
(Μουσολίνι άλλαξε γνώμη, 1940 στίχοι:
Γιώργος Φωτίδας. Μουσική: Μάρκος Βαμβακάρης)

Κατά τη διάρκεια του πολέμου και της γερμανικής κατοχής η πλειοψηφία των νυχτερινών κέντρων έκλεισε κι όσα απέμειναν απευθύνονταν πια σε διαφορετικό κοινό (μαυραγορίτες, πόρνες, συνεργάτες και αξιωματικοί των Γερμανών) και λειτουργούσαν πριν τις 11 το βράδυ, κατά την γερμανική διαταγή. Εκείνη την περίοδο, έγινε εντονότερη η ευρωπαϊκή επιρροή και όλο και λιγότερα τραγούδια γράφονταν στους παλιούς ρεμπέτικους τρόπους.

Το 1947 στην Ελλάδα ξέσπασε ο Εμφύλιος. Μέχρι το 1949 που διήρκεσε ο πόλεμος, το λαϊκό πια (και όχι ρεμπέτικο με την έννοια που είχε προπολεμικά) τραγούδι των πόλεων εξέφραζε στιχουργικά τη μιζέρια που επικρατούσε ως απόρροια

των έντονων κοινωνικών ανακατατάξεων της εποχής. Μετά το 1947 άρχισαν να ξαναοιούνται οι δισκογραφικές εταιρίες και το ρεμπέτικο αναγεννήθηκε χάρη στον Τσιτσάνη, ο οποίος από το '50 κι έπειτα αποτέλεσε το πιο δυναμικό όνομα στην ρεμπέτικη-λαϊκή ιστορία.

*Θα πάω μες στην Αφρική
τα μέρη να γνωρίσω
παίζοντας το μπουζούκι μου
τους μαύρους να ελκύσω.*
(Ο Τσιτσάνης στη ζούγκλα. Στίχοι,
μουσική Βασίλης Τσιτσάνης)

Τη δεκαετία του 1950, κι ενώ σε γενικές γραμμές το βιοτικό επίπεδο της χώρας ανέβηκε (μαζί με αυτό βέβαια, ανέβηκε και ο «νεοπλουτισμός»), τα νέα ρεμπέτικα τραγούδια που γράφονται στερούνται αυθορμητισμού και αυθεντικότητας (συγκρινόμενα με τα παλιά πειραιώτικα του '30), και γύρω στο '55 αποκαλούνται «αρχοντορεμπέτικα».

Ταυτόχρονα, οι δίσκοι που ηχογραφούνται πουλιούνται μαζικά, γεγονός που φυσικά υποβαθμίζει την ποιότητα των τραγουδιών αλλά και το στίχο τους, αφού συνήθως οι ηχογραφήσεις γίνονταν για καθαρά εμπορικούς λόγους. Αξιοσημείωτη είναι και κοσμοσυρροή που δέχονταν τα κέντρα («μπουζούκια» λεγόμενα) στα οποία ακουγόταν το νέο λαϊκό τραγούδι, αλλά και ο προκλητικός τρόπος με τον οποίο ο κόσμος διασκέδαζε. Η πλειοψηφία των ανθρώπων ξόδευαν μεγάλα ποσά σε ένα βράδυ, σπάζοντας πιάτα και παραγγέλνοντας ακριβά ποτά και δεύτερης ποιότητας φαγητό.

Η δεκαετία του '60 βρίσκει την κοινωνία τελείως αποκομμένη από τις παλιές της συνήθειες. Και ενώ ο ρυθμός της καθημερινότητας αυξάνεται, τα γούστα αλλάζουν και στο προσκήνιο έρχονται ο Ζαμπέτας, ο Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα, τα νέα ονόματα του λαϊκού τραγουδιού που πια σε τίποτα δε θυμίζει το περιθωριακό, υπόκοσμο ρεμπέτικο.

*Όλοι το ίδιο είμαστε
σε τούτο το κοσμάκι
και όλοι έχουμε καρδιά
λαός και Κολωνάκι
Φτώχεια και πλούτη δυστυχώς
ποτέ τους δεν ταιριάζουν
μα όταν θέλουν δυο καρδιές
λεφτά δε λογαριάζουν*
(Λαός και Κολωνάκι. 1959 Στίχοι, μουσική
Μανώλης Χιώτης)

Κάπου εδώ πρέπει να αναφερθεί ότι οι ρεμπέτες δεν ήταν όλοι τους άνθρωποι πολιτικοποιημένοι με προπαγανδιστικές στοχεύσεις μέσα από τα τραγούδια τους. Ήταν αντιθεσμικοί, λούμπεν, είχαν τους δικούς τους αξιακούς κώδικες και αμφισβητούσαν τις επιβαλλόμενες από την εξουσία κοινωνικές συμπεριφορές. Σίγουρα, αυτό δε σημαίνει ότι παρέκκλιαν πολύ από το κυρίαρχο πρότυπο αρρενωπότητας που προέβλεπαν οι κανόνες της εποχής, χαρακτηρίζονταν μάλιστα από περίσσιο σεξισμό, συχνά μισογυνισμό και συντηρητικές απόψεις όσον αφορά την κοινωνική θέση της γυναίκας, αλλά και των ομοφυλόφιλων ατόμων.

Κατεβάστε ελεύθερα και δείτε: “Μια ρεμπέτικη ιστορία” Ντοκιμαντέρ για το ρεμπέτικο της κινηματογραφικής ομάδας της κατάληψης Ευαγγελισμού:

<http://www.black-tracker.gr/details.php?id=23>

graffiti - ο πόλεμος των συμβόλων

στον javaspra και σε όλα 'τα τρομερά παιδιά' της αντικουλτούρας...

«Κάτι που αλλάζει τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τους δρόμους είναι πολύ σημαντικότερο από κάτι που αλλάζει τον τρόπο με τον οποίο κοιτάζουμε τους πίνακες.»

Guy Debord

«Αυτοί που ελέγχουν τα σύμβολα ορίζουν κι εμάς.»

Alfred Korzybski

Η γέννηση

Το γκραφίτι είναι σχεδόν τόσο παλιό όσο και η πρώτη κραυγή του ανθρώπου. Από τις πρώτες τοιχογραφίες στα σπήλαια της Γαλλίας 32.000 χρόνια πριν μέχρι τα σύγχρονα στένσιλ που 'λερώνουν' τις αποστειρωμένες ευρωπαϊκές μητροπόλεις, το γκραφίτι είτε γίνεται με σπρέν, με μαρκαδόρους, με στένσιλ ή με αυτοκόλλητα και είτε γίνεται σε τρένα, σε τοίχους, σε δρόμους ή σε πλατείες, γεννιέται και τρέφεται πάντα από την ίδια ανάγκη: την ανάγκη του ατόμου να διαδηλώσει την ύπαρξή του και να αφήσει ένα σημάδι στον κόσμο γύρω του.

Κυρίαρχη κουλτούρα vs επανεφεύρεση της ταυτότητας.

Όπως οι φυλακισμένοι χαράζουν στους τοίχους των κελιών τους τη βαθιά τους επιθυμία για απόδραση και ελευθερία έτσι και τα παιδιά των μεταναστών που μεγαλώνουν έγκλειστα στα γκέτο της Νέας Υόρκης στα τέλη της δεκαετίας του 1960 βάζουν τους τοίχους με την φαντασίωση τους να τους καταργήσουν. Φυλακισμένοι μέσα στα τείχη του γκέτο οι αλυσίδες τους επεκτείνονται και πέρα από το φυσικό τους εγκλεισμό, στον εγκλωβισμό τους μέσα στις προκαταλήψεις και τα στερεότυπα της άρχουσας τάξης. Αρνούμενοι να ορίσουν και να καθορίσουν τον εαυτό τους με βάση τα νοήματα και τις αφηγήσεις του κυρίαρχου λόγου οργανώνουν μια μορφή αντίστασης που παίρνει τις διαστάσεις υποκουλτούρας και τη βαφτίζουν χιπ χοπ. Μέσω της τέχνης: της μουσικής (DJing), της ποίησης (rap), του χορού (breakdance), και του γκραφίτι αποκτούν τα εργαλεία για να αντισταθούν, να αντιδράσουν και να δώσουν μια απάντηση στην επίθεση που δέχονται. Το γκραφίτι αποτελεί καθοριστικό συστατικό αυτής της υποκουλτούρας. 'Βομβαρδίζοντας' τα τρένα, τους δρόμους και τις γειτονιές με τα ονόματα που έχουν επιλέξει οι ίδιοι για τον εαυτό τους (tags), με γρήγορα

κομμάτια γεμισμένα με χρώμα γραμμένα σε με γλώσσα που είναι καταληπτή μόνο από τους ίδιους (throwups), ή με πιο σύνθετα κομμάτια που ακολουθούν τους δικούς τους αισθητικούς κανόνες (pieces), οι γκραφίταδες αναβαπτίζουν τον εαυτό τους και επανεφευρίσκουν την ταυτότητα τους επιβάλλοντας ταυτόχρονα το δικό τους κώδικα επικοινωνίας και το δικό τους σύστημα αισθητικής που καταργεί και υπερβαίνει τις παραδοσιακές έννοιες της ομορφιάς και της τάξης μέσα σε μία πόλη που έχει επιλέξει στην καλύτερη να τους αγνοεί και στη χειρότερη να τους φιμώνει.

Ατομική ιδιοκτησία vs επανοικειποίηση του δημόσιου χώρου.

Τα συνθήματα των καταστασιακών στους τοίχους του Παρισιού τον Μάιο του 1968 που διακηρύττουν ότι 'η ποίηση γεννιέται στο δρόμο' και ότι 'το πιο όμορφο γλυπτό είναι μια πέτρα στο κεφάλι ενός μπάτσου', αποτελούν σταθμό για τη σύνδεση του γκραφίτι με τα πολιτικά κινήματα και τη μετάβαση από την έκφραση της ταυτότητας στην έκφραση της ιδεολογίας. Το 1968 το γκραφίτι αποτελεί όχι μόνο μέσο προπαγάνδας και εργαλείο για τη διάδοση των ιδεών των καταστασιακών αλλά κυρίως αναπόσπαστο κομμάτι της ίδιας τους της πολιτικής δράσης και προέκταση της πολιτικής τους πρακτικής. Η επανοικειποίηση των δημοσίων χώρων και η αμφισβήτηση της

ατομικής ιδιοκτησίας που προτάσσουν τα συνθήματα τους πραγματώνονται και εμπράκτως μέσω του γκραφίτι που λεηλατεί τους δρόμους της πόλης και βεβλώνει τις ιερές περιουσίες των νοικοκυραίων.

Δικτατορία της διαφήμισης vs αισθητικό σαμποτάζ.

Στις σύγχρονες ευρωπαϊκές μητροπόλεις όπως η Αθήνα, όπου οι διαφημιστικές ταμπέλες, οι εμπορικές πινακίδες και τα logos των πολυεθνικών δεσπόζουν παντού, μονοπολούν το χώρο μέσα στην πόλη, μολύνουν καθημερινά το βλέμμα με την αισθητική τους και ρυπαίνουν τη σκέψη με το σύστημα των αναγκών και τα πρότυπα που επιβάλλουν, οι γκραφίταδες επιτίθενται στις βιτρίνες των καταστημάτων, στις διαφημίσεις προϊόντων, στις αφίσες θεαμάτων και κατ'επέκταση στον αξιακό κώδικα που αυτά εκπροσωπούν, αντιστρέφοντας τα νοήματα και υπονομεύοντας τα μηνύματα τους. Παρεμβαίνουν και μεταμορφώνουν το αστικό τοπίο μέσα στο οποίο ζούν αλλά για το οποίο δεν έχουν κανένα λόγο και έλεγχο. Διεκδικούν τον χώρο τους για έκφραση και δημιουργία μέσα σε μια πόλη όπου οι δημόσιοι χώροι καπηλεύονται και υφαρπάζονται από τις πολυεθνικές και τις επιχειρήσεις με τη νομιμοποίηση που τους προσφέρει το χρήμα και η αξίωση του κέρδους. Η τέχνη επιτίθεται στην αρχιτεκτονική και η ανάγκη για ελευθερία στους νόμους περι ατομικής ιδιοκτησίας και ιδιωτικοποίησης κάθε δημόσιου χώρου και αγαθού.

Καλλιτέχνης-φίρμα vs συλλογική δημιουργία.

Οι γκραφίταδες δεν αναπροσδιορίζουν μόνο την ταυτότητα και την ιδεολογία τους αλλά και τις σχέσεις μεταξύ τους. Συνιστούν κοινότητες και ομάδες οι οποίες διέπονται από δικούς τους αξιακούς κώδικες και ηθικούς κανόνες. Ο παράνομος χαρακτήρας του γκραφίτι αλλά και η επικίνδυνότητα ορισμένων έργων, προϋποθέτουν σχέσεις εμπιστοσύνης και οικοδομούν δεσμούς αλληλεγγύης και αλληλεξάρτησης μεταξύ των γκραφίταδων. Ενάντια λοιπόν στην μυθοποίηση του ατομικιστή καλλιτέχνη-φίρμα με το υπερτροφικό υπερεγώ που επιβάλλουν οι ανάγκες του σύγχρονου καπιταλισμού για να προωθήσουν και να πουλήσουν πιο εύκολα τα προϊόντα της τέχνης, το

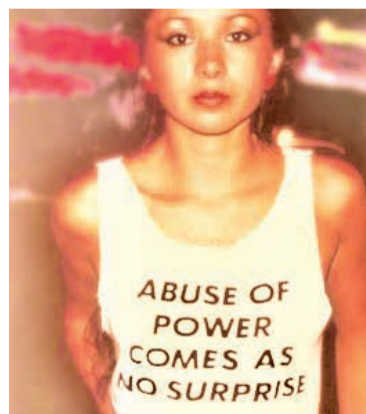
γκραφίτι αποτελεί συλλογική δημιουργία που μπορεί να γίνει από τον οποιονδήποτε και είναι παιδί της σχέσης αλληλεγγύης αυτού που έβαψε, αυτού που κράτησε τσίλιες, αυτού που το τράβηξε φωτογραφίες κλπ. Η διαδικασία και η πράξη του βαψίματος καθίσταται πιο σημαντική από το τελικό προϊόν και το γεγονός αυτό κλονίζει συθέμελα βαθιά ριζωμένες αντιλήψεις για την αξία του έργου τέχνης ως προϊόν προς πώληση και δυναμιτίζει την έννοια της εμπορευματοποίησης της τέχνης αλλά και της ζωής γενικότερα.

Τέχνη vs βανδαλισμός ή αλλιώς η καταστροφή της ομορφιάς και η ομορφιά της καταστροφής.

Σε έναν κόσμο όπου η γλώσσα συνιστά σύμμαχο της εξουσίας και οι λέξεις όπλα των ισχυρών, η βιομηχανία της τέχνης δεν είναι ούτε αμέτοχη ούτε αθώα αλλά συντάσσεται με τους μηχανισμούς ελέγχου, χειραγώγησης και υποδούλωσης. Έρπεται πίσω από την οικονομική και πολιτική εξουσία και σερνεί πίσω της το κουφάρι ενός σάπιου και χρεωκοπημένου κόσμου. Σε αυτόν τον κόσμο τα δημιουργήματα της ελεύθερης σκέψης και της εξεγερμένης φαντασίας του ατόμου βαφτίζονται βανδαλισμός και καθιστώνται παράνομα, ενώ τα προϊόντα του εμπορίου και του κέρδους βαφτίζονται αυτόματα τέχνη, μυθοποιούνται, εγκωμιάζονται και τιμολογούνται ανάλογα. Το γκραφίτι από τη φύση του αποτελεί κλωτσιά στα μούτρα του συστήματος της αγοράς της τέχνης καθώς δεν ανήκει σε κανέναν και έτσι δεν μπορεί να αγοραστεί ή να πουληθεί από κανέναν. Αντιστέκεται στην ιδρυματοποίηση της τέχνης μέσα σε γκαλερί και σε μουσεία καθώς έχει ανάγκη τον καθαρό αέρα και τον ανοιχτό δρόμο για να αναπνεύσει και να παραμείνει ζωντανό. Οι αλεπάλληλες προσπάθειες αφομοίωσης του από το σύστημα πέφτουν στο κενό καθώς έξω από την συνθήκη της παραβατικότητας και της ρήξης με το υπάρχον και χωρίς την αλληλεπίδραση με το αστικό περιβάλλον απονοηματοδοτείται, χάνει την δυναμική και την ουσία του και μετατρέπεται σε ένα ακόμη προϊόν στα ράφια ενός μαγαζιού (aka γκαλερί). Γιατί όπως λέει και ο Molotov Cocktail 7 "Το γκραφίτι γεννήθηκε για να λειτουργεί έξω από το σύστημα...όταν βάσεις το γκραφίτι σε μία γκαλερί είναι σαν να βάσεις ένα αγρίμι σε ένα κλουβί, όλη η ομορφιά, η φλόγα και η δύναμή του πεθαίνει.

fata morgana

Η Jenny Holzer και η πολιτικοποιημένη της μεταμοντέρνα τέχνη

σε οπτικά αντικείμενα.

Σαν **καλλιτέχνης δρόμου** δημιούργησε πάρα πολλές οπτικές αναπαραγωγές σε δημόσιους χώρους των οποίων δέκτες ήταν χιλιάδες άνθρωποι καθώς επέλεγε πολύ κεντρικά σημεία για να προβάλλει το έργο της. Το έργο της είναι εγγενώς πολιτικό και ήταν ιδιαίτερα κοντά στο φεμινιστικό κίνημα της δεκαετίας του '80. Η ίδια ήταν επίσης μέλος του φεμινιστικού κινήματος εκείνης της δεκαετίας. Ακόμα παρά το έντονο πολιτικό μήνυμα της τέχνης της, η Jenny holzer δεν απέκλεισε την προβολή των έργων της σε χώρους και διεθνείς εκθέσεις στενά συνδεδεμένες με την αντίληψη της τέχνης ως εμπορικό προϊόν και ως θέαμα, όπως η Μπιενάλε της Βενετίας, το μουσείο Guggenheim στην Νέα Υόρκη και το Μπιλμπάο, το

Μουσείο Αμερικανικής τέχνης και άλλα.

Τα έργα της περιέχουν ιδιαίτερα έντονα μηνύματα τα οποία προκαλούν τον περαστικό να σταματήσει για να τα επεξεργαστεί. Το έργο της Holzer έχαυρε τόσης απήχησης καθώς η ίδια χρησιμοποιούσε τις περισσότερες φορές προσιτά μέσα όπως πινακίδες και υπερμεγέθη προβολικά πάνω σε προσώψεις κυβερνητικών, επιχειρηματικών και άλλων κτιρίων, έτσι ώστε να κάνει και τον πλέον αδιάφορο να γίνει θεατής τον έργο της και να τα προσδιορίσει ανάλογα.

Παρουσιάζοντας **ένα σύνολο φράσεων**, με τρόπο δηλαδή ο οποίος μιμούταν τα διαφημιστικά σλόγκαν, με μέσα που είναι συνηθισμένα στην διαφήμιση όπως η τηλεόραση, οι ηλεκτρονικές πινακίδες, τα φλυτζάνια του καφέ κτλ, η Holzer

εγείρει πολλά ερωτήματα όπως του τι μπορούν να δουν τα μάτια μας και τι δεν μπορούμε να δούμε εμείς στα media. Ή αν οι πολίτες σήμερα έχουν κάποιο ουσιαστικό έλεγχο πάνω στην πληροφορία που τους παρέχεται από τα μέσα.

Αν και η Holzer βασίστηκε εκτενώς στην ποίηση και σε μηνύματα άλλων, χρησιμοποιώντας υποστηρικτικό υλικό από αυτούς και ισχυρή πολιτική ορολογία όταν αναφερόταν στον πόλεμο και τους πρόσφυγες, κάποια από τα πλέον αφοριστικά της μηνύματα είναι όντως δικά της. Το 1977 ξεκίνησε μια σειρά μηνυμάτων που είναι γνωστά ως Φανερές Αλήθειες (Truisms).

Τα πιο χαρακτηριστικά από αυτά είναι: «Οι αποκλίνοντες θυσιάζονται για την αύξηση της ομαδικής αλληλεγγύης (Devianters are sacrificed to increase group solidarity)», «Το

χρήμα δημιουργεί το γούστο (Money creates taste)», «Η ρομαντική αγάπη εφευρέθηκε για να χειραγωγεί τις γυναίκες (Romantic love was invented to manipulate women)», «Η ιδιωτική περιουσία δημιούργησε το έγκλημα (Private property created crime)», «Η κατάχρηση της εξουσίας δεν αποτελεί καμία έκπληξη (Abuse of power comes as no surprise)».

Τα Truisms άρχισαν να εμφανίζονται μόλις 3 χρόνια μετά την απομάκρυνση των Ηνωμένων Πολιτειών από το Βιετνάμ. Ειδικά το τελευταίο (Abuse of power comes as no surprise) φαίνεται να ταιριάζει πολύ σε ότι συνέβη υπό την διοίκηση του Νίξον, κατά την διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ και του σκανδάλου Watergate.

Value Valuer

Για περισσότερα από 30 χρόνια η **Jenny Holzer** παρουσιάζει τις ιδέες της και τα επιχειρήματά της μέσω του έργου της δρώντας κυρίως στα τέλη του '70 και την δεκαετία του '80 στην Νέα Υόρκη, συνεχίζοντας και μέχρι σήμερα ακόμη. Το έργο της Jenny Holzer εντάσσεται στην εννοιολογική τέχνη και είναι κατά κόρον βασισμένο στις λέξεις και την δυναμική τους. Βασική της επιδίωξη ήταν η δημιουργία ενός αφηγηματικού μέρους πάνω